

Ta Cho Người Xem Một Bảo Bối

Contents

Ta Cho Người Xem Một Bảo Bối	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	4
4. Chương 4	6
5. Chương 5	7
6. Chương 6	8
7. Chương 7	9
8. Chương 8	11
9. Chương 9	12
10. Chương 10	13
11. Chương 11	15
12. Chương 12	16
13. Chương 13	17
14. Chương 14	19
15. Chương 15	20
16. Chương 16	21
17. Chương 17	23
18. Chương 18	25
19. Chương 19	26
20. Chương 20	28
21. Chương 21	30
22. Chương 22	32
23. Chương 23	34
24. Chương 24	37
25. Chương 25	39
26. Chương 26	41
27. Chương 27	44
28. Chương 28	46
29. Chương 29: Kết Thúc	49

Ta Cho Người Xem Một Bảo Bối

Giới thiệu

Tên Hán Việt: Ngã cấp nhĩ khán cá bảo bốiCp: Chung Hạo × Hề Điền, Thể loại: Bá đạo tổng tài công x thiên nhiên tiểu

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ta-cho-nguoi-xem-mot-bao-boi>

1. Chương 1

Chung Dịch thề rằng, nếu như gã không phải em họ của Chung Hạo, nếu như không phải mẹ gã khi còn sống thân với mẹ Chung Hạo như chị em ruột thì gã nhất định sẽ bị Chung Hạo đánh chết tại chỗ, rồi chém làm hai, một nửa vứt cho chó ăn, nửa kia lấy roi quất xác cho hả giận.

Anh ta lớn hơn gã bảy tuổi, chính là vị anh họ tổng tài tuổi trẻ tài cao thâm trầm cơ trí nghiêm túc thận trọng, bây giờ anh ta đang âm u nhìn gã chăm chăm, chỉ cần liếc mắt thôi thì đã đủ biết anh ta đang điên tiết lắm rồi. Nếu như trong tay có dao, Chung Dịch tin rằng anh ta tuyệt đối sẽ xông lên chém vài nhát, cũng may cuối cùng anh ta chỉ động thủ, quăng cho gã hai cái bạt tai.

Chung Dịch liền vội vàng che mặt xin tha: “Anh em sai rồi!”

“Có phải mày chê anh tốt với mày quá rồi phải không?” Chung Hạo cao hơn gã nửa cái đầu, lúc nhìn xuống dưới có cảm giác rất ngọt ngào, “Dám hạ anh mày thuốc kích dục, dám đưa người lên giường anh?”

Gió nổi lên trước cơn mưa, con người một khi đến lúc phải chết thì chẳng ngắc ngoải thêm được tí nào.

Chung Dịch vô học, mỗi ngày đều gặp rắc rối, là điển hình của loại công tử bột hai đời, chỉ biết dựa vào anh gã. Lần này gã chọc phải phiền phức lớn, cứ tưởng trước lấy lòng, sau đấy cầu xin thì anh ta sẽ cho người giải quyết phiền phức cho, ai dè mới sáng sớm tinh mơ ngày thứ hai Chung Hạo vừa tỉnh còn chẳng thêm cảm kích nữa kia?!

Gã bưng cái bản mặt đưa đám bắt đầu vúi chặt Chung Hạo, ôm cái đùi lớn xin tha, liên tục kêu “anh ơi em sai rồi”, “anh ơi em sẽ không dám nữa”, “anh ơi anh cứu em”. Chung Hạo từ trước đến giờ trầm ổn, lần này cũng may chưa đến mức bị gã chọc đến phát điên, cuối cùng một cước đem gã đá văng ra, trầm giọng bảo kể lại ngọn nguồn.

Hai ngày trước, Chung Dịch đi đua xe theo người ta, không cẩn thận tranh mất đường đua của cậu ba nhà họ Trình, lại còn không chịu thua, sau đấy còn đánh vỡ đầu người ta. Chị cả nhà đó lại là người bao che khuyết điểm không cần lý lẽ, nghe được tin thì muốn tìm gã tính sổ, gã hoảng gần chết, liền nghe theo ý kiến của đám bạn, tìm người cho anh họ ấy một đêm.

Chung Hạo độc thân bảy, tám năm, từ sau khi chia tay mối tình đầu, bên cạnh chưa từng xuất hiện ai khác, ngay cả bức ảnh chụp chung với tình đầu vẫn còn đặt trên bàn sách, ngây thơ đến mức quả thực không giống một tổng tài. Gã thì vừa hay biết một tiểu mỹ nhân lớn lên trông đặc biệt giống tình đầu của anh họ, vừa hay vị tiểu mỹ nhân này đang thiếu tiền chữa bệnh cho mẹ, gã vừa dỗ vừa lừa đưa người ta đến đây, xong rồi chuốc thuốc nhét vào phòng Chung Hạo.

Cứ ngỡ anh gã sẽ vừa lòng, ai dè ngủ cũng ngủ xong rồi, lại còn không đúng ý anh ta, mà không những không đúng ý, còn chọc anh ta phát điên!

Chung Hạo liền quăng cho gã thêm một cái bạt tai, hít sâu hai lần mới miễn cưỡng bình tĩnh lại.

Chung Dịch lom lom nhìn hắn.

Chung Hạo phẫn nộ quát gã một cái: “Mày vào trong kia đem người đi xử lý sạch sẽ cho anh.”

Vào phòng, cậu bé tối qua trên người không một mảnh vải, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, co rúc ở trong chăn, đang khó chịu đến nỗi mặt mày nhăn nhó. Chung Hạo đứng hình hai giây, cuối cùng vẫn cho Chung Dịch cút ra ngoài trước, còn hắn giúp người kia mặc quần áo vào, lúc này mới để Chung Dịch đem cậu ta đi.

Trắc trở mấy vòng mới giúp Chung Dịch giải quyết xong chuyện rắc rối, tên phiền phức tinh này rốt cục an phận một thời gian.

Lúc đầu Chung Hạo còn cho người theo dõi gã, sau đó cũng lười quản, một mình hắn chống đỡ xí nghiệp của cả gia tộc, sự nghiệp đa dạng, nào có nhiều thời gian mà cùng Chung Dịch làm trò được.

Cũng coi như yên ổn được năm tháng, Chung Dịch lại lần thứ hai chọc tới phiền phức.

Lần này không biết gã đắc tội thần thánh phương nào mà phải trốn ra tận nước ngoài. Trước khi đi gã ấp a ấp úng xin nhờ Chung Hạo, muốn Chung Hạo đến nhà mình, giúp mình chăm nom một “thú cưng”.

Cái tên phiền phức tinh này rốt cục cũng chịu cút ra ngoài an phận, Chung Hạo mới miễn cưỡng đáp ứng yêu cầu của gã. Dành chút thời gian đến nhà trọ gã nói, Chung Hạo lấy chìa khóa mở cửa, không ngờ lại thấy một bóng người quen thuộc ngồi ở trước bàn ăn cơm trưa.

Người kia không cao lắm, khá gầy, tóc hơi dài, khuôn mặt nhỏ mang theo nét trẻ con, giống cái người trong bức ảnh trên bàn sách của hắn đến bảy tám phần, cậu ta đang rất vui vẻ múc cháo nhét vào miệng. Chắc cậu ta không ngờ sẽ có người tới, lúc nghe tiếng mở cửa sợ đến mức không cầm chặt cái muôi, “keng” một cái rơi xuống đất, cậu ta phản ứng cũng nhanh lắm, dép còn không kịp xỏ, một chân có dép một chân trần cứ thế chạy biến vào phòng.

Mấy giây sau. Lại lén lút thò đầu ra nhìn.

Lúc này, đương nhiên Chung Hạo cũng đoán được “thú cưng” mà thằng ranh kia muốn nhờ mình chăm sóc rốt cuộc là cái gì, sắc mặt hắn khó coi đến mức giống như muốn giết người, tóm cậu trai đang run lẩy bẩy kia tới.

Lúc này đang là mùa hè, cậu ta mặc một cái áo phông rộng thùng thình. Chung Hạo bỗng chú ý tới bụng cậu ta hơi nhô lên, ánh mắt khả nghi dừng ở chỗ đó.

Đối phương sợ đến mức mặt đỏ rần, cánh tay nhỏ nhắn bị hắn túm chặt, thử rút ra nhưng không được. Cậu lén lút ngẩng đầu nhìn Chung Hạo, kết quả bị biểu cảm nghiêm khắc của Chung Hạo dọa, lại nhanh chóng cúi đầu, hoang mang đến phát khóc.

Chung Hạo chậm chậm mở miệng: “Chuyện này tóm lại là thế nào?”

Cậu liếm môi, không dám mở miệng. Muốn thử giãy giụa một tí, lại bị Chung Hạo tóm càng chặt, cậu có ảo giác mình sắp bị bóp cho gãy tay rồi, sợ đến mức hai mắt ướt át.

Chung Hạo bức cung một lần. Cuối cùng cậu ta cũng mở miệng: “Tôi, tôi...”

Tiếng nói của cậu nhỏ như muỗi kêu, giả bộ đáng thương, “Cái đó đó, tôi mang thai...”

Một phút sau, Chung Hạo trầm mặc nhìn cậu, không biết nên nói gì cho phải: “... A?”

2. Chương 2

Edit: Linh

Chung Hạo mang Hề Diên ra khỏi nhà trọ, trên đường không buồn nói một câu.

Hề Diên ngồi ở ghế sau, không ngừng nhìn lên gáy hắn. Liếc mắt nhìn, rồi ngượng ngùng cúi đầu, xong nhìn không được lại liếc mắt nhìn, đầu lại thấp hơn nữa.

Trong xe mở điều hòa, Hề Diên mặc áo phông cùng quần cũng rộng thùng thình, cảm thấy hơi lạnh. Lúc cậu run rẩy đến lần thứ ba, Chung Hạo ném cho cậu một cái áo khoác.

Hề Diên lòng đầy cảm kích ôm lấy, ngửi thấy trên áo là mùi nước hoa nam dễ chịu, nháy mắt liền vùi cả mặt vào, há miệng hít một hơi thật lớn, sau đó mới hạnh phúc mà khoác áo lên.

Chung Hạo: “...”

Nếu không phải là mặt cậu ta nhìn rất ngây thơ đơn thuần, Chung Hạo suýt chút nữa xếp cậu vào hàng ngũ các tên biến thái.

... Cơ mà nhìn khuôn mặt kia trưng ra biểu tình như vậy, thật sự là dễ nhìn lắm.

Hắn không cảm xúc đánh giá Hề Điền qua gương chiếu hậu. Đối phương ngồi một lát, hình như là hơi mệt, mơ mơ màng màng ngủ gật. Hắn cau mày, tầm mắt dời từ gương mặt kia xuống phía dưới, đến cái cổ mảnh mai trắng nõn, xương quai xanh duyên dáng, bởi vì người quá gầy nên quần áo mới trễ xuống như vậy...

Cuối cùng là cái bụng hơi nhô lên.

Đến bệnh viện tư nhân nhà mình, Chung Hạo đánh thức Hề Điền đang ngủ đến ngã trái ngã phải dậy. Hề Điền ngủ đến mức cả khuôn mặt hồng hồng, rón rén đi theo phía sau hắn, vẻ mặt kiểu như có điều muốn nói nhưng lại không dám mở miệng ra.

Lúc đầu bác sĩ không để ý chút nào, nhưng sau khi làm xong một loạt kiểm tra, vẻ mặt đã y như vừa gặp quỷ. Chung Hạo cảm tờ báo cáo rơi vào trầm mặc.

Hắn liếc nhìn Hề Điền, khuôn mặt lạnh như băng mở miệng: “Cậu muốn nói gì?”

Hề Điền thở phào nhẹ nhõm, sắc mặt đỏ bừng lên, lắp bắp nói: “Anh, anh không cần lo lắng, anh chỉ cần chăm sóc tôi một thời gian thôi, chờ Chung Dịch trở về là tốt rồi! Đứa bé là của cậu ấy, tôi, tôi sẽ không làm phiền anh.”

“Đứa bé là của nó?” Giọng Chung Hạo lạnh xuống còn âm ba độ.

Hề Điền đánh bạo: “Đúng vậy!”

Chung Hạo: “Nó quan hệ với cậu khi nào? Trước hay sau cái lần kia?”

Hề Điền mở to hai mắt, đần độn nói: “Ồi chao? Là, trước...”

“Nó dám đưa người nó xoạc qua rồi cho tôi, bây giờ còn đòi tôi chăm sóc?” Chung Hạo cười lạnh, “Thằng ranh này càng ngày càng không coi anh nó ra cái gì rồi.”

Hề Điền vội vàng nói: “Không có không có, cậu ấy rất tôn trọng anh mà!”

Phản ứng này là bị lộ rồi, Hề Điền nói xong cả kinh che miệng lại. Chung Hạo hất cằm lên: “Nói thật.”

Cả khuôn mặt Hề Điền đỏ bừng, chột dạ chống chế một câu “Nói thật đấy...”, dưới ánh mắt Chung Hạo sợ sệt cúi đầu, rồi lặng lẽ ngẩng đầu nhìn, thấy ánh mắt anh ta thì bị dọa cho phát khiếp, lại cúi đầu xuống, dịch từng bước nhỏ về phía sau.

Tay cậu chuyển sang ôm bụng, như con chim nhỏ, đôi mắt nhấp nháy nhìn trái nhìn phải, đành nhận tội: “Đúng đúng đúng là của anh...”

“Sao cậu nói dối?”

Hề Điền vừa ngây thơ vừa đáng thương nhìn hắn: “Anh chắc chắn sẽ không muốn... Tôi và cậu ấy bàn với nhau...” Hề Điền nói thâm, “Cậu ấy nói với tôi nhất định có thể lừa anh! Thật vô dụng mà...”

3. Chương 3

Edit by Linh

Hề Điền ngoan ngoãn khai thật, vẻ mặt Chung Hạo cũng không nhúc nhích chút nào.

Hắn hờ hững nói: “Phá đi.”

Phản ứng này của hắn nằm trong dự đoán. Hề Điền ôm bụng lùi về sau vài bước, diện cuồng lắc đầu.

Chung Hạo áp sát cậu: “Chuyện đêm hôm đó chẳng qua là ngoài ý muốn, đem đứa bé này phá đi, tôi sẽ bồi thường cho cậu một khoản.”

Hề Điền xin tha: “Không được...”

Chung Hạo nhìn từ trên cao xuống, từng bước một đến gần. Về mặt Hề Điền trở nên hoảng loạn, nhìn chung quanh, đang muốn kiếm đường tẩu thoát. Chung Hạo lại chặn trước mặt cậu, cậu mà thò chân chạy thì hẳn chỉ việc đưa tay ra chụp một cái là tóm được ngay.

Cuối cùng cậu nhận ra mình chẳng còn đường nào trốn thoát, miệng bẹp một cái, nước đã đông đầy trong mắt.

Hắn dừng chân lại: “Cậu có phải con trai không đấy? Khóc cái gì mà khóc?” Đôi mắt Hề Điền ươn ướt, hiện ra khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp, đặc biệt khiến người khác muốn yêu thương. Cậu cứ ôm bụng mãi, tiếp tục lắc đầu, Chung Hạo nghiêng răng hai cái, quay người đẩy cửa đi ra ngoài.

Hề Điền giả vờ giả vịt đứng ngốc hai giây, vội vã lau sạch nước mắt, lập tức theo sát từng bước.

Chung Dịch nói anh họ gã không có cảm xúc gì với nước mắt, lần này gã nói không sai!

Hề Điền theo Chung Hạo về nhà, dọc đường nghe lời như chó con, chỉ tha thiết mà theo dõi hắn, có nghĩ cũng chẳng dám nói gì. Cậu chui trong áo khoác rộng lớn của Chung Hạo, bụng nhỏ bị che đi, bước chân rất nhẹ nhàng. Chung Hạo không quay đầu lại, mặc kệ cậu bám theo.

Người hầu trong nhà dồn dập phóng ánh mắt ngạc nhiên tới. Chung Hạo uy nghiêm mà lườm một cái, bọn họ thức thời giải tán ngay lập tức, Chung Hạo gọi dì quản gia mình tín nhiệm nhất đến.

Chung Hạo đem Hề Điền vào phòng ngủ cho khách: “Cậu ở đây, hiểu không đấy?” Hề Điền vội vã gật đầu.

Chung Hạo nói với dì quản gia: “Cậu ta muốn gì thì cứ thỏa mãn nhé.” Dì quản gia cũng gật đầu.

Chung Hạo quay người muốn đi, Hề Điền liền tóm chặt chéo áo hắn: “Anh đi đâu vậy?” Chung Hạo nhìn tay cậu, Hề Điền chớp chớp mi, “Tôi, tôi vừa tới còn chưa quen... Có thể ở với tôi nhiều một chút không?”

Chung Hạo âm trầm nhếch môi: “Cậu ở đây đợi cho tôi, chờ tôi nói chuyện với Chung Dịch xong sẽ về xử lý cậu.”

Hề Điền lập tức buông tay, ngoan ngoãn lùi vào phòng, oan ức ngóng trông ngẩng đầu nhìn lên. Chung Hạo đi rồi, cậu còn bám trên khung cửa thò đầu nhìn theo, có hơi thất vọng và không muốn.

Trên bàn trong thư phòng bày một tấm hình, là ảnh chụp chung của Chung Hạo và “người yêu đầu tiên”.

Trong hình, người thanh niên đó cười đến ôn hoà đứng bên hắn, hai người không có gì cử chỉ thân mật, thậm chí hắn còn nghiêm mặt, ra dáng đại gia không dính hồng trần.

Về mặt Chung Hạo có chút phức tạp, cuối cùng gờ tay, đem khung ảnh cất vào ngăn kéo.

Những người khác đều nói bọn họ là người yêu, thật ra chỉ là hắn giúp người kia diễn một vở kịch, cái gọi là tình cảm thâm sâu đó, cũng chỉ là mình hắn đơn phương yêu mến người thanh niên ngây thơ ôn nhu đó mà thôi.

Chung Hạo ngồi xuống, lấy điện thoại di động ra, trở lại là kẻ trước sau như một lạnh lẽo cứng rắn. Hắn tìm số của Chung Dịch, tạm gác quá khứ lại, mấy câu mắng người còn chưa ra tới miệng, đã thấy báo máy bận.

Hai phút sau vẫn bận.

Sau mười phút cũng vậy. Sau mười lăm phút vẫn là...

Chung Hạo mặt không hề cảm xúc đứng lên, đi đến phòng khách của Hề Điền. Cửa phòng không khóa, vừa đặt tay trên núm vặn, đã nghe thấy giọng Hề Điền mềm nhũn rồi lại nghiêm trang: “Bảo bảo phá đi sẽ chết!”

Chung Hạo nhíu mày, hỏi: “Phá thai cậu sẽ chết?”

Đột nhiên có tiếng người dọa Hề Điền sợ đến hét lên, suýt nữa ngã từ trên giường xuống đất, sợ sệt bám chặt góc giường, Chung Hạo không kiên nhẫn đi tới đỡ cậu lên. Mặt Hề Điền ửng đỏ, ôm điện thoại vuốt ngực một cái: “Tôi có sao không thì tôi cũng không biết...”

Chung Hạo: “Vậy ý cậu là?”

Hề Điền ngẩng đầu lên nhìn hần, thành thật nói: “Bảo bảo sẽ chết đấy.” Cậu bổ sung, “Còn chưa được ra đời đã phải chết, đáng thương biết bao...”

4. Chương 4

Không biết là câu nói này chọt trúng chỗ nào của Chung Hạo mà hần không nói lại chuyện phá thai nữa. Lấy điện thoại trong tay Hề Điền tới, thằng em đầu kia còn chưa dám cúp máy, gãi cười nịnh nọt gọi hần: “Anh à...”

Chung Hạo đi ra ngoài, đầu tiên vô cùng thuận miệng mà mắng chửi gã một trận, sau đấy mới hỏi việc của Hề Điền.

Hề Điền là trẻ mồ côi, sống ở cô nhi viện đến năm mười hai tuổi thì được một góa phụ trung niên nhận nuôi. Năm ngoài bà bị bệnh, tiền tiết kiệm trong nhà đã tiêu hết, chịu đựng khó khăn mấy tháng liền. Hề Điền mới mười chín tuổi, vừa thi đại học xong, không có tiền học tiếp, rồi cùng đường mặt lộ vừa vặn đụng phải em họ hần, mơ mơ màng màng bị lừa đến đây.

Cậu cầm tiền em hần đưa cầm cự được một tháng, tiếc rằng mẹ nuôi cũng không qua khỏi. Bị bệnh nan y tiền tiêu như nước, Hề Điền lại lần thứ hai không có đồng nào trong người, thậm chí còn không có nổi tiền lo hậu sự cho mẹ, khóc lóc gọi cho em hần. Hai người mới vừa gặp chưa được hai phút, đoán chừng Hề Điền vì mấy ngày mệt nhọc mà lẫn đùng ra ngất.

Em hần sợ cậu lại bị bệnh nặng nào rồi, vội vội vàng vàng đem người đến bệnh viện, một cái chẩn đoán, hai đứa bị dọa cho ngu luôn.

“Anh ơi cậu ấy đáng thương lắm, mẹ nuôi qua đời ba tháng mới thật vất vả mà vui vẻ lần nữa. Cậu ấy chẳng biết cơ thể mình ra sao, anh nhìn bụng cậu ấy đi, trong đó là con trai anh đấy, anh đừng nên nhần tâm quá đúng không! Nếu anh cứ muốn phạt thì chờ em về phạt em đi!”, gã mạnh miệng nói, rồi lại len lén nói thầm trong lòng, “Cùng lắm là em không về...”

Chung Hạo lãnh khốc vô tình: “Ngày mai anh sẽ khóa thẻ của mày, mày ở bên đó tự mà kiếm sống đi nhé!”

Nói xong không để ý thằng em khóc lóc kêu trời ơi cướp mà, Chung Hạo quyết đoán tắt điện thoại. Quay đầu lại liền thấy ánh mắt Hề Điền như động vật nhỏ, mặt Chung Hạo không thay đổi nhìn chằm chằm cậu mấy giây, đi thẳng.

Ngày thứ hai, Chung Hạo cầm một bản thỏa thuận đưa cho cậu ký.

Chung Hạo cho phép cậu sinh con, chỉ trả mọi chi phí trong thời gian mang thai, sau sinh mỗi tháng cũng đưa tiền nuôi dưỡng đến khi đứa bé trưởng thành. Thế nhưng quan trọng nhất, Hề Điền nhất định phải giữ bí mật chuyện này, thứ hai, đứa bé này không thể trở thành người của Chung gia, cũng không được hưởng cho dù chỉ một xiu quyền thừa kế.

Hề Điền không giống như hần dự liệu, sẽ cảm thấy bất mãn hoặc lòng tham, trái lại cậu ký rất nhanh, cái roet là xong.

Chung Hạo cầm tờ thỏa thuận, còn hơi nghi ngờ: “Cậu không có ý kiến gì khác à?”

“Không có, ” Hề Điền vò đầu, “Thật ra là số tôi đen thôi, anh cũng chẳng may mắn... Bây giờ tôi còn không thể nuôi sống bản thân cho nên mới cần anh giúp, mai kia chờ khi tôi có thể tự lực cánh sinh rồi, sẽ cố gắng kiếm tiền trả lại cho anh!”

Cậu vẫn còn ít tuổi quá, lúc trước Chung Hạo lúc trước không biết cậu mới tròn mười chín tuổi, bây giờ biết rồi, hần thấy rất áy náy với cậu. Cậu lại ngây thơ đến mức chẳng giống người phạm, Chung Hạo chẳng thể xuống tay nổi, trong lòng hần quặn quèo đến chẳng biết nói gì cho đúng nhưng mặt thì vẫn lạnh như tiền, gật đầu rồi đi.

Hề Điền cứ như vậy tạm thời ở lại nhà Chung Hạo.

Tính cậu hoạt bát đáng yêu rất được lòng người, Chung Hạo không ngờ cậu có thể nhanh chóng tạo quan hệ tốt với tất cả người giúp việc trong biệt thự nhanh như thế. Dì quản gia bị cậu chọc cho nét mặt già nua như xuân về, cả ngày cười đến không ngậm nổi miệng, còn những người khác nhìn thấy cũng tiện tay cho cậu ít đồ ăn vặt.

Ngoài ra, cậu còn đặt thời gian biểu cho mình, nghiêm túc rèn luyện thân thể bổ sung dinh dưỡng, khi rảnh rỗi sẽ cùng mọi người làm việc nhà. Phần lớn thời gian Chung Hạo đều không ở nhà, khó khăn lắm mới được nghỉ ngày chủ nhật, Hề Điền cẩn thận từng li từng tí gõ cửa, chào hỏi hân hoan theo lệ.

Chung Hạo đã quen việc mỗi sáng sớm và buổi tối trước lúc ngủ cậu sẽ chạy đến chào hỏi, chỉ là hân hoan nói chuyện mà thôi.

Hề Điền hỏi: “Tiên sinh, tôi quét dọn thư phòng cho ngài nhé? Tiện, tiện thể cho tôi mượn vài quyển sách xem!”

Nửa sau mới là mục đích chính nhĩ. Tính cậu vẫn trẻ con, ngày nào cũng ở nhà khó tránh khỏi sẽ chán, hân đang mơ màng liền đồng ý.

Ngủ đủ giấc mới bò ra khỏi giường, Chung Hạo ăn sáng xong, đi đến thư phòng. Mở cửa ra, hân thấy ngay Hề Điền đứng trước bàn, đang cầm xem thứ gì đó.

Nghe thấy tiếng cửa mở, Hề Điền ngẩng đầu lên, đôi mắt đen xinh đẹp chớp chớp. Chung Hạo tới cạnh cậu, cậu khẽ nhú mào, gờ vạt trong tay lên nói: “Tiên sinh, người này thật sự rất là giống tôi này...”

Mặt Chung Hạo lập tức đen sì, đoạt lấy tấm ảnh trong tay cậu, trầm giọng quát: “Ai cho cậu lục lọi đồ của tôi?!”

5. Chương 5

Trong phòng đột nhiên yên tĩnh.

3 giây sau, Hề Điền rụt cổ lại: “Anh nói cho phép tôi quét dọn mà.”

Chung Hạo hít sâu, tỉnh táo lại, đem bức ảnh bỏ vào trong ngăn kéo. Hề Điền tuy bị hân quát, nhưng mà vẻ mặt cũng không phải đang sợ hãi, còn ló đầu lại nói: “Xin lỗi nha, tôi chỉ thấy nó trên bàn nên mới tò mò thôi. Tôi không cố ý đâu.”

“Là tôi phải xin lỗi cậu.” Chung Hạo cúi đầu, xoa xoa mi tâm, “Nhưng mà từ giờ cậu đừng vào đây nữa.”

Hề Điền ngoan ngoãn gật đầu, ôm mấy cuốn sách đã chọn ra ngoài, sau đó mới nói thầm: “Xem thì cũng thấy rồi, sau này có vào hay không thì khác cái gì à...”

Bên trong cánh cửa, lòng Chung Hạo rối thành một nùi.

Hân và người thanh niên trong hình đó cũng ba năm chưa gặp lại rồi.

Hân vẫn nhớ dáng vẻ chật vật của cậu khi cầu cứu hân, cả người ướt sũng nước mưa, mặt trắng bệch như tờ giấy. Cậu bị một vị quyền cao chức trọng vừa ý, cứ quấn chặt không rời, hết cách đành tìm hân xin che chở.

Hai người diễn một vở kịch, bên ngoài mặt mũi hân lạnh lùng, nhưng khi nhìn cậu khôi phục dáng vẻ nho nhã điềm đạm thì mỗi ngày hân động lòng càng sâu.

Nhưng hân còn chưa kịp thổ lộ tâm ý cho đối phương thì thế gian đã mấy bận xoay vần, cậu đã cùng vị quyền cao chức trọng kia hát vang khúc ca khi hai ta về một nhà.

Rồi đến một ngày nọ, cậu thanh niên tóc đen ấy được người yêu kéo vào lòng, ánh mắt nhìn về hắn chỉ đơn giản là cảm ơn.

Hắn nuốt tất cả lời muốn nói vào trong, chỉ gật đầu, nhìn máy bay bay qua đại dương, tới một miền đất khác.

Cứ như thế, mấy năm đã qua, chút tình cảm ngày ấy thật ra đã phai nhạt rất nhiều, chỉ là cứ nhìn bức ảnh đó mãi cũng thành quen.

Chung Hạo thở dài, lắc đầu một cái.

Trước giờ cơm tối trước, Chung Hạo gõ cửa phòng Hề Điền. Đã lâu chưa thấy cậu ra, Chung Hạo lại gõ, tiện tay đẩy một cái, vậy mà không khóa.

Hề Điền vẫn luôn không thích đóng cửa, thói quen này đến giờ không thay đổi. Chung Hạo không lên tiếng, đi vào thấy Hề Điền đang ngồi trên giường đọc sách, sách vở mở ngay ngắn trên bàn nhỏ, cái đầu gật gật.

Nghe Chung Hạo gọi, cậu vẫn còn mơ màng ngẩng lên nhìn, kêu “A” một cái, vội vã gấp sách lại, theo bản năng xoa mắt một cái. Mặt cậu hơi hồng, nhanh chóng xuống giường, hỏi: “Tiên sinh có chuyện gì không?”

“Ăn cơm thôi.” Chung Hạo trầm ổn nói, “Chuyện buổi chiều, vẫn muốn nói xin lỗi cậu.”

“Thực ra không có gì đâu”, Hề Điền vui vẻ nói, “Ngài không nói tôi cũng quên rồi.”

“Tự nhiên nhìn thấy một người giống mình thế, cậu không ngạc nhiên à?”

Hề Điền tìm dép lê, vừa tìm vừa nói: “Không, trên trái đất có mấy tỉ người, có hai người giống nhau cũng không có gì lạ mà!” Với không tới dép lê, đầu ngón chân trắng tròn sạch sẽ của cậu giật giật, hiện ra nét vẫn còn rất trẻ con, “Thật ra tôi đã sớm biết có người như vậy rồi, có chuẩn bị tâm lý.”

Chung Hạo: “... Sao mà cậu biết?”

“Chung Dịch nói”, Hề Điền xỏ dép lê đứng lên, cười hiền, “Tôi vẫn luôn muốn thấy bức ảnh đó nữa kìa.”

6. Chương 6

By Linh

Chung Dịch giữ Hề Điền lại tầm hai tháng, hơn ba tháng trước đó, hai người đều tự nhiên mà kẻ hết một lượt.

Mới bắt đầu quãng thời gian ấy, Hề Điền vì mẹ nuôi qua đời nên rất suy sụp, còn công bằng mà nói thì Chung Dịch là một thằng công tử bột não phẳng, không biết làm thế nào cả, vất óc vận dụng hết bản lĩnh toàn thân mới khiến cậu trở nên vui vẻ. Sau đó hai người liền nhắm vào Chung Hạo làm thật nhiều ngâm cứu, vô cùng ngu xuẩn mà nghĩ mãi, làm thế nào mới có thể để Chung Hạo đồng ý giữ lại đứa bé.

Chung Dịch còn vội vã cuống cuống mà nói cho cậu biết: “Mặc dù bây giờ mới nói cho cậu thì rất không tử tế, thế nhưng cái gì ra cái đó, anh tôi đã có người trong lòng! Cái người kia rất giống cậu, nên lúc đầu tôi mới tìm cậu... Nhưng ai mà ngờ cậu lại có tình cảm không nên với anh ta, sẽ rất là bi thảm đây.”

Hề Điền liền vỗ ngực một cái với Chung Hạo, bảo đảm nói: “Tiên sinh yên tâm, tôi đã chuẩn bị tâm lý rất sớm rồi!”

Cậu thế này sẽ giúp hắn giảm nhiều phiền phức, Chung Hạo gật gật đầu, nhìn đôi mắt cậu đen bóng giống như con cún nhỏ, rồi khẽ vuốt tóc cậu.

Trong khoảng thời gian này, Chung Hạo phải đi công tác, trước khi đi hắn cũng nói rõ tình huống với di quản gia.

Người phụ nữ trung niên này đã làm giúp việc cho nhà hắn nhiều năm, luôn coi hắn như con ruột, mặc dù đối với chuyện con trai có thể mang bầu thì có hơi phức tạp một chút, nhưng vẫn đồng ý yêu cầu của hắn.

Hắn và Hề Diên thêm bạn trên WeChat. Sau lần nói chuyện đó, khoảng cách dường như được kéo lại không ít, cậu cũng rất hoạt bát, thỉnh thoảng còn gửi cho hắn vài tấm hình.

Có lúc là đóa hoa mới nở trong vườn, có khi là ô cửa sổ thủy tinh được lau đến sáng loáng, có lúc lại là nước ô mai lạnh cậu tự pha. Lúc đầu Chung Hạo không để ý lắm, về sau thì cũng thỉnh thoảng bình luận vài câu, làm cậu nhóc càng thêm hăng hái.

Cậu rất biết cảm nhận cuộc sống, giống hệt như một cậu bé chưa lớn, xung quanh có gì cũng phải khoe một cái, có lần không cẩn thận còn gửi nhầm ảnh cap màn hình cuộc nói chuyện với Chung Dịch cho hắn.

Chung Hạo: “Các cậu vẫn thường liên lạc à?”

Hề Diên: “Cậu ấy ở nước ngoài buồn mà, tiếng Anh lại không tốt... Tiền tiêu vặt lại bị cắt hơn một nửa, ngày nào cũng than thở kêu ca với tôi 233333.”

Chung Hạo bĩu môi, bảo trợ lý mở thẻ lại cho Chung Dịch, đương nhiên đi kèm một combo giáo huấn và nhắc nhở. Cậu em họ cảm tạ ân lớn của hắn, gọi điện lại nịnh nọt tăng bốc nửa ngày, từ nhỏ đến lớn Chung Hạo nghe đến mọc kén luôn rồi, ậm ừ vài câu, cúp máy luôn.

Trước ngày về một hôm, Chung Hạo phải đi dự một bữa tiệc tối, là tiệc của nhà họ Tân đứng đầu thành phố D.

Trong số những người cùng thế hệ, người duy nhất có thể cạnh tranh với Chung Hạo chỉ có cậu cả nhà họ Tân. Tuy hắn và vị công tử này hay bị đem ra so sánh, nhưng thật ra họ gặp nhau rất ít.

Tiệc tối quá nửa, Tân đại thiếu cầm ly rượu đến cạnh hắn. Hai người cười cười cụng ly, anh ta nheo nheo đôi mắt hồ ly lại, nhấp một ngụm rượu: “Chung tiên sinh, gần đây lệnh đệ thế nào?” (có trải qua tốt không)

Chung Hạo trên mặt không lộ ra vẻ gì: “Nó chẳng có chí hướng gì, dạo gần đây tôi mới cho ra nước ngoài học tập. Tân tiên sinh đã từng gặp nó rồi chăng?”

Trên khuôn mặt tuần tú của Tân đại thiếu tràn đầy ý cười, ý vị thâm trường nói: “Cậu ấy nợ tôi một vật. Lần sau mà gặp, tôi sẽ nhắc cậu ấy trả lại cho tôi.”

Quên mất không chú thích từ đầu, Chung Hạo gọi Chung Dịch là “đường đệ”, nghĩa là em con chú ruột, có nghĩa hai anh em đó cùng 1 ông nội. Tổ để là “anh em họ” nhé, nhưng mình hiểu là anh em nhà đầy thân nhau, cũng yêu thương nhau như ae ruột.

7. Chương 7

Chung Dịch chọc phải phiền phức chắc chắn hơn nửa chính là vị này.

Chung Hạo đã tập mãi thành quen, không sợ cũng không nổi điên, chỉ là đem cái tài khoản mới mở kia khóa lại lần nữa. Nghĩ bụng thẳng ranh này kiểu gì cũng sẽ sớm tìm hắn kêu trời gọi đất, không còn xu nào đảm bảo là nó ngoan ngay.

Quả nhiên một lát sau, Chung Dịch liền gọi điện thoại cho hắn: “Anh ơi!!!”

Chung Hạo cúp máy, chờ gã lần thứ hai gọi lại mới lạnh lùng nói: “Gào cái gì mà gào? Mà y và họ Tân kia xảy ra cái gì?”

Nếu ngọn nguồn đã bị anh gã biết rồi, Chung Dịch không thể làm gì khác hơn là ấp a ấp úng khai ra.

Sau khi mẹ nuôi Hề Điền sinh bệnh, cậu làm thêm một lúc mấy việc, trong đó có một việc là nhân viên tạp vụ ở quán bar. Cậu ngốc nghếch làm được mấy ngày, cuối cùng vẫn bị người ta theo dõi, lúc mặc bộ đồng phục bưng rượu qua thì vừa hay gặp Chung Dịch với đám hồ bằng cầu hữu ở trong phòng bao.

Mà người duy nhất không thuộc đám hồ bằng cầu hữu của gã là Tân đại thiếu, trùng hợp lại là nhân vật chính tối hôm đó.

Gã kiên trì lôi Hề Điền qua, tên Tân đại thiếu kia cũng cười nói nhìn trúng khuôn mặt này. Lại nói mấy tháng sau, gã chăm nom Hề Điền mang thai, nghẹn đến mức sắp thành tiên luân rồi, nhịn không được đi tìm cậu trai xinh xẻo hạ hỏa, ai ngờ lại đụng trúng vị oan gia không chọc nổi này.

“Anh, em thật sự không cố ý! Tân Khánh không nói cậu trai đó hấn bao rồi, em, em em... chỉ là thấy cậu ta dễ nhìn thôi, cũng không phải cố ý muốn...”

Chung Hạo hỏi: “Cố ý muốn cái gì?”

Hăm vl. Chung Dịch che miệng, liên tục lắc đầu rồi nhận ra anh gã không nhìn thấy, liền vội vàng nói: “Em không phải cố ý muốn kích động Tân Khánh!”

“Vậy hấn nói mày nợ hấn một vật là nợ cái gì?”

“Hấn nói muốn, muốn Hề Điền... Hoặc là một người xinh đẹp như thế.”

Chung Dịch vội nói, “Em làm sao có thể mang Hề Điền cho hấn, anh nói đúng không!”

Chung Hạo thực sự là bị gã làm cho đau đầu, sau khi biết rõ đầu đuôi sự việc liền cúp điện thoại. Trước mắt cũng chưa thấy Tân Khánh có ý muốn truy cứu, khả năng chỉ coi Chung Dịch là thằng ngốc, muốn đùa một chút mà thôi.

Trợ lý đã sắp xếp xong hành lý, ngày mai sẽ về. Chung Hạo ngủ rất sớm, trước khi ngủ còn nhận được ảnh một khay bánh quy hôm nay Hề Điền làm thử, trông chẳng đẹp gì hết, nhìn lại thấy chút ngốc ngốc đáng yêu, hợp với câu nói đi kèm: “Ngày mai mời ngài ăn nha, ngủ ngon!”

Cậu không buồn không lo như thế, so với những gì mình vừa nghe được trong điện thoại, Chung Hạo có hơi buồn, cũng không trả lời tin nhắn của cậu.

Ngày thứ hai lúc về đến nhà, Hề Điền đã không kiên trì nổi mà chạy đến, vui vẻ đưa cho hấn đưa bánh quy, miệng nhỏ không ngừng nói: “Tiên sinh ngài có mệt không? Sáng sớm nay tôi làm lại mẻ khác, anh xem có phải là trông ngon hơn hôm qua không! Ăn ngon lắm đấy nhé, lại còn ngọt nữa. Anh ăn thử không?”

Chung Hạo vội vã nhận mấy cái bánh, sừng sộ lên giáo huấn cậu: “Đứng im.”

Hề Điền nhảy đôi mắt to, lù lù về cạnh tường, lúc này mới dừng lại.

“Chung Dịch mà dám chạy nhảy trong nhà tôi thế này, tôi sẽ cho nó chếp gia quy ba mươi lần luôn.” Chung Hạo nhìn, “Huống hồ trong bụng cậu còn hơn một người.”

Hề Điền gãi đầu một cái: “Gia quy là cái gì vậy?”

Sự chú ý của cậu lệch lạc quá rồi đấy nhé. Chung Hạo cầm nín, không để ý tới cậu, cầm đầu đi thẳng về thư phòng. Hề Điền không buông tha, vừa kích động hấn nếm thử bánh, vừa tận dụng mọi thời cơ hỏi: “Nhà anh còn có cả gia quy cơ à, cho tôi xem thử cái được không?”

“... Cậu không phải người nhà tôi, xem cái gì mà xem.”

Hề Điền tiếc nuối “A” một tiếng nhưng vẫn rất tò mò, suy nghĩ đột nhiên thay đổi lại nói: “Bây giờ là thời đại nào rồi, xem một tí có sao đâu, thế này nhé, tôi không phải người nước ngoài nhưng vẫn xem được luật của người ta đấy thôi... Tôi rất muốn biết, tiên sinh, anh để tôi xem một tí tí thôi được không?”

Cậu chỉ thiếu lời kéo tay áo hấn cầu xin nữa thôi, Chung Hạo quay lại nhìn cậu chăm chăm. Bánh bích quy để trên bàn, Hề Điền vội vã giục hấn ăn thử, cuối cùng Chung Hạo cầm lấy một cái, không ăn mà nhét vào miệng cậu, Hề Điền gân cổ banh quai hàm nhai hai cái, cũng cầm một miếng đưa tới miệng hấn muốn đáp lễ.

... Chung Hạo bắt đắ dĩ phải ă.

Hề Điền nhai nhai rồi nuốt xuống, cười gian như vừa thực hiện được quỷ kế, nói: “Tiên sinh, anh ă bánh quy của tôi thì phải đáp ứng một yêu cầu của tôi đấy nhé!”

8. Chương 8

Chung Hạo đời này chưa từng gặp ai tự nhiên ruồi như thế, bị cậu làm cho không còn cách nào khác.

Dì quản gia thích những cái xưa cũ, mấy năm trước Chung Dịch bị phạt chép gia quy còn bị bà cất đi, bây giờ vừa hay dùng đến, phải phủ bụi rồi đưa cho Hề Điền.

Hề Điền vừa xem vừa cười: “Đi nhẹ nói khẽ, không được làm việc lỗ mãng, mỗi ngày ít nhất phải tĩnh tọa nửa giờ tu thân dưỡng tính... Khi ă mỗi món không được quá một bát? CƠM TRƯA TIÊU CHUẨN BA MÓN MỘT THỊT, BỮA TỐI CŨNG VẬY?” Cậu cười đến không ngậm nổi miệng, “Tiên sinh, gia quy nhà anh lạ quá nhỉ!”

“Gia quy tùy theo từng người, ” Chung Hạo mặt không thay đổi giải thích, “Thời gian đó Chung Dịch quá béo, nhất định phải giảm béo.”

Hề Điền che miệng, bật cười một tiếng, lại xem tiếp. Chung Hạo nhìn đỉnh đầu có vài lọn tóc nhếch lên cùng khuôn mặt tú lệ nghiêng nghiêng mỉm cười của cậu, đến cả cơ thể gầy gầy, rồi tới bụng nhỏ hơi nhô lên, trong lòng mềm mại hẳn.

Hề Điền xem xong gia quy liền đặc biệt hứng thú với vẻ ngoài của Chung Dịch lúc đó, lần này Chung Hạo không chiều cậu nữa, mượn cớ phải làm việc để cậu yên tĩnh lại. Hề Điền cũng không phải người thích cố tình gây sự, ngoan ngoãn gật đầu, chỉ hỏi: “Vậy tôi có thể lại mượn sách xem được không? Sẽ không làm ồn đến anh.”

Lần trước đã nói cậu không cho cậu vào thư phòng nữa, cuối cùng cũng không cho là thật, trái lại Hề Điền còn ra vào càng ngày càng tự nhiên. Gian thư phòng này rất lớn, bên kia cũng có cái bàn nữa, Chung Hạo nghĩ nghĩ liền đồng ý.

Hắn mở máy vi tính ra, xử lý mấy công việc ở công ty, Hề Điền không biết đã chạy đến giá sách nào rồi, cũng coi như nói được làm được, hồi lâu không vang lên tiếng động nào.

Chung Hạo đi liền mấy ngày, lúc về lại ngồi liên tục mấy tiếng trên máy bay, vẫn chưa được nghỉ ngơi tử tế, ngồi một lát liền buồn ngủ. Cứ miễn cưỡng làm việc thì cũng chẳng được việc mấy, hắn khẽ xoa mi tâm rồi dựa vào ghế, quyết định đánh một giấc ngắn đã.

Không biết bao lâu, hắn cảm giác được một đôi tay nhẹ nhàng chạm vào mình, mấy giây sau, ngón tay nhấn nhủi mềm mại thăm dò giống như sờ lên hai bên huyệt thái dương, dịu dàng tỉ mỉ xoa xoa hai lần. Cảm thấy thoải mái, hai hàng lông mày đang nhăn lại của hắn cũng khẽ giãn ra, ngủ cũng thoải mái hơn chút.

Mấy phút sau, hắn lại thấy có chỗ nào không đúng – sau đó mới muộn màng nhận ra, từ trước tới nay hắn chưa từng ngủ say như vậy, quả thực thoải mái đến mức quá đáng! Hắn mở mắt ra, dùng sức một chút đứng lên, Hề Điền sợ đến mức nhảy về sau một bước, giơ tay vô tội nhìn hắn: “Tiên sinh anh dọa tôi rồi...”

“... Cậu đang làm gì?”

“Anh đang rất mệt đấy, nhìn này, vành mắt đen hết cả”, ngón tay Hề Điền chọt chọt hai cái, “Cho nên tôi giúp anh xoa bóp thôi mà.”

Chung Hạo đỡ xuống phòng bị, nói: “Cảm ơn nhiều.”

Hề Điền méo miệng, lại nói: “Nếu không anh cứ ngồi xuống ngủ tiếp đi, kỹ thuật xoa bóp của tôi tốt lắm đấy!”. Cậu gãi đầu một cái, “Bây giờ tôi cứ ă chùa ở chục nhà anh cũng ngại lắm ấy, giúp anh đắp bóp một chút, cũng coi như là biểu đạt lòng biết ơn với anh.”

Móng tay cậu gọn gàng trơn bóng, đầu ngón tay cũng mềm mại, dùng lực vừa phải quả thật là vô cùng thoải mái. Chung Hạo nhìn ánh mắt thẳng thắn của cậu, lời cự tuyệt khó có thể nói ra, chẳng biết quỷ thần xui khiến thế nào, thế mà thật sự ngồi xuống, nghĩ thầm cứ cho cậu bóp vài phút là xong vậy.

Hề Điền lần này vô cùng vui vẻ, một lần nữa lại gần, hết sức chuyên chú mà bắt đầu mát xa. Chung Hạo nhắm mắt lại, trong lúc vô cùng yên tĩnh, bỗng nhiên nghe Hề Điền thốt lên một câu: “Tiên sinh!”

Hắn “Ừ” một tiếng, mới nghe Hề Điền dần dần nói tiếp: “Nhìn gần thế này tôi đột nhiên nhận ra, hóa ra anh lớn lên đẹp trai thật đấy...”

9. Chương 9

“...Cậu có ý gì?”

“Khen anh đấy!” Hề Điền nói, “Chả lẽ chưa bao giờ có ai khen anh à?”

Khen đương nhiên là có người khen rồi, thế nhưng câu khen từ miệng Hề Điền cảm giác nó cứ không đúng. Chung Hạo không nói gì, cảm thấy cậu mát xa cho cũng cứ sao sao, Hề Điền vẫn không cảm nhận được, nói tiếp: “Lông mày và mũi của anh cũng đặc biệt đẹp đẽ, rất dương cương suất khí! Tôi vẫn luôn bị người ta nói lớn lên quá mức nữ tính, bị người ta cười nhạo suốt, hi vọng nếu như bảo bảo là bé trai sẽ không quá giống tôi...”

Chung Hạo: “... Cậu hy vọng nó sẽ giống tôi đúng không?”

Hề Điền gật đầu: “Đúng vậy!”

“Cậu không hiểu thật hay giả vờ không hiểu đấy?” Chung Hạo triệt để bắt đắc dĩ, gạt tay cậu ra, đứng lên nhìn cậu.

Đôi mắt Hề Điền mang theo nghi hoặc mà mở to, Chung Hạo cách cậu một cái ghế tựa, nửa người trên nghiêng về phía cậu, hỏi: “Cậu đang câu dẫn tôi đúng không?”

Chung Hạo rất cao, cứ như vậy mà nghiêng người sang, y hệt như một bóng ma. Cái khuôn mặt vừa mới được khen là quá đẹp quá dễ nhìn kia lần thứ hai khuếch đại, lần này biểu tình khác hẳn, lạnh nhạt mà uy nghiêm, có một cảm giác ngọt ngào khó nói nên lời. Hề Điền không tự chủ chớp chớp mắt, nhỏ giọng một chút: “Cái gì là câu dẫn vậy?”

“Cái câu mà cậu vừa mới nói, có nghĩa khác,” Chung Hạo bật dậy, “Đầu tiên nói cho cậu biết, đứa trẻ trong bụng cậu kia kìa, nếu như lớn lên quá giống tôi, sẽ rất phiền cho tôi đấy biết không, sau này nó có phải đi sửa mặt không thì cũng chưa nói chắc.”

Hai người đã chung sống một quãng thời gian, cũng coi như bình an vô sự, mấy câu này nói ra thật sững sờ.

Hề Điền sững sốt hai giây, lúc này mới nhớ tới bản thỏa thuận mình đã ký, liền xấu hổ đỏ mặt. Cậu “A” một tiếng, vội vàng xin lỗi: “Tiên sinh thật xin lỗi, tôi không cố ý!” Ngón tay cậu vịn vào góc áo, lộ vẻ lúng túng hiếm thấy, “Tôi tôi tôi cái đó... Đầu óc không tốt lắm, luôn nghĩ gì nói vậy... Tôi sẽ nghiên cứu thêm, sẽ không gây thêm phiền toái cho anh nữa!”

Hề Điền dịch đến cạnh cửa, nếu không phải bụng quá lớn, phỏng chừng lòng bàn chân sẽ như bôi dầu mà bỏ chạy. Chung Hạo nhìn bước chân của cậu, nhắc nhở một câu đi cẩn thận, sau đó mới nhớ tới câu “nghiên cứu” của Hề Điền.

Hắn nghi ngờ mà nghĩ: Nghiên cứu cái gì, có cái gì tốt mà nghiên cứu?

Hề Điền sau khi trở lại, đóng chặt cửa phòng, lấy tay che mặt, che một hồi mới lấy điện thoại di động ra.

Thật lòng cậu rất muốn, nếu như sinh được một bé trai nó sẽ trở thành một người mạnh mẽ, dù sao khi cậu còn bé, bởi vì khuôn mặt quá mềm mại đã bị bắt nạt không ít lần, nếu bảo bảo lại bị như vậy thì cậu sẽ rất đau lòng.

Cậu nói như vậy vì thật sự nghĩ thế, còn cậu dẫn tiên sinh gì đó mới không có đâu, hơn nữa phản ứng của tiên sinh rất lạnh nhạt đó, nào có thể tính... Cậu rất muốn nói, tiên sinh, sau đó anh cố ý đem mặt dựa vào gần như thế là sao đây, hại tôi tìm đập nhanh quá, đây mới gọi là câu dẫn đấy biết không!

Không đúng không đúng lạc đề, là do tự mình nói sai, không tốt.

Hề Điền bấm điện thoại di động tìm một lát, lúc này mới phát hiện thì ra tháng này đã có thể biết giới tính thai nhi rồi, cậu âm thầm lưu vào nhắc nhở.

Ghi xong, cậu nhìn chăm chú điện thoại, tâm trí lại mơ màng nghĩ đến, cậu chưa từng ở địa vị của Chung tiên sinh, không biết có khi nào đối phương sẽ cảm thấy bị mạo phạm hay không...

Có phải nên tìm vài cuốn sách liên quan để đọc sẽ tốt hơn không?

Buổi tối hôm đó, Hề Điền tìm trên điện thoại, ghi ra một đồng note, đầu tiên là “Một trăm bí quyết nhất định phải nắm giữ khi ở chung với nhân sĩ thuộc xã hội thượng lưu”, “Vạch trần quy củ bí mật không-muốn-ai-biết của giới nhà giàu”, phân loại rõ ràng, cậu nhìn một chút cảm thấy không hiểu nổi, nhìn đến đầu vầng mắt hoa, trong lúc vô tình hiện ra kết quả liên quan - một quyển tiểu thuyết.

Tuy rằng Hề Điền vừa nhìn vừa khiếp sợ, lòng thầm nói “Trong này toàn là chuyện bốc phét đấy”, nhưng mà vài ngày sau, điện thoại của cậu vẫn bị mấy cuốn tiểu thuyết tổng tài bá đạo nhấn chìm.

10. Chương 10

Đặc điểm lớn nhất của người trẻ tuổi chính là định lực không đủ, đối với người trước nay ít tiếp xúc với tiểu thuyết như Hề Điền lại càng không nghĩ tới thứ này lại có sức hấp dẫn như vậy, xem xong quyển này lại đọc quyển khác. Vài ngày sau, cậu đã đem toàn bộ kiến thức thống kê lại một lần, trong lòng khẽ chửi thề, sao cái nào cũng sáo rỗng rập khuôn như vậy, nhưng kết quả là vẫn không thể tự kiềm chế nổi, lại đọc tiếp.

Thỉnh thoảng gặp đoạn gay cấn lại thức đêm đọc, mà thức đêm đối với cơ thể không tốt. Sang buổi tối ngày thứ hai, cậu nhin đau bỏ điện thoại xuống, tự nói với mình: “Có chút tiền đồ có được không! Ngủ dậy lại đọc tiếp!”

Kết quả là tối đó liền mơ thấy tiểu thuyết đang đọc dở.

Cậu chỉ nhớ được “tổng tài bá đạo” chính là Chung tiên sinh, cũng chỉ có người này mới có thể nhập mộng của cậu, suốt tối đó, cậu thấy nhìn tiên sinh đứng trước mặt mình, trưng ra biểu cảm cứng nhắc mà nói ra mấy câu thoại khiến cậu xấu hổ.

Sáng sớm tỉnh lại, lúc xuống lầu ăn cơm, cậu và Chung Hạo chào hỏi, đều thấy ánh mắt của đối phương không thích hợp.

Chung Hạo đương nhiên có thể phát hiện ra, hỏi cậu: “Trên mặt tôi dính cái gì à?”

Trong lòng Hề Điền tự động nhớ đến câu thoại đêm qua, “mà khiến em nhìn say đắm như vậy”, nhin không được bật cười một tiếng. Chung Hạo chẳng hiểu ra làm sao, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cậu đỏ lên, liền vội vàng lắc đầu, kiếm cớ nói: “Chỉ là hôm nay tâm trạng khá tốt mà thôi!”

Đối mặt với tiên sinh như vậy, Hề Điền không khỏi có chút chột dạ, nắm chặt cốc uống hết sữa bò, ăn hết bánh mì liền đi lên lầu, cảm thấy vẫn nên bỏ đọc tiểu thuyết đi thôi.

Tính cách tiên sinh tuy rằng lạnh nhạt, nhưng thật ra là người tốt, tác phong làm việc cũng rất chính trực, tuyệt đối sẽ không như trong tiểu thuyết miêu tả, động một tí là cái gì mà cường thủ hào đoạt, trái pháp luật phạm tội linh tinh,...

Cũng sẽ không lộ ra vẻ mặt tà mị quyền cường như vậy (tà ác ngông cuồng quyền rũ), cuối tuần đó Chung Hạo và cậu đi bệnh viện làm kiểm tra, kết quả em bé trong bụng cậu là một cô nhóc.

Bây giờ Hề Điền rất vui, mừng títt mắt, nói với bác sĩ mấy câu cảm ơn, nụ cười trên mặt không dừng được. Cậu cũng chẳng biết rốt cuộc cơ thể cậu ra sao, luôn mơ hồ lo lắng, nhưng mà nếu như sinh ra một cô bé, vậy khẳng định sẽ không di truyền đặc điểm của cậu sang!

Cậu chuyển sang thích cái khác, lên mạng tìm các loại tài liệu hướng dẫn, đặt mua nguyên vật liệu, rất nhiệt tình muốn tự tay khâu cho con gái mấy cái váy xinh xinh. Lần này cậu cũng để ý, sẽ không tới trước mặt Chung Hạo, sẽ không trêu chọc phiền hà đến tiên sinh nữa.

Gần đây Chung Hạo luôn đi sớm về tối, hai người cũng chẳng trò chuyện được mấy câu.

Cha hấn dạo này hay ốm vặt, hấn về nhà xem một chuyến, rồi cùng ông nói chuyện tâm sự. Qua lại vài câu, ông lại thở vắn than dài, chuyển đề tài, bắt đầu thăm dò chuyện kết hôn lấy vợ của hấn.

Chung Hạo năm nay đã gần tuổi băm, thế mà bên cạnh chẳng có lấy một người. Các tiểu thư nhà giàu theo đuổi hấn không ít, nhưng hấn chưa bao giờ cho người ta một ánh mắt, vừa lễ phép vừa xa cách, không cho người ta lấy một nửa cơ hội nào.

Với thân phận của họ, vẫn nên thành gia lập thất đi thôi. Trước kia khi nói tới chuyện này, Chung Hạo sẽ lảng tránh, lần này ông dựa vào bệnh của mình làm cho hấn mềm lòng, nói một câu: “Con gái nhà họ Lục vừa đi nước ngoài về, mai con sắp xếp đi gặp nó một lần.”

Gặp Lục tiểu thư là việc của ngày mai, đêm nay hấn còn có một bữa tiệc nữa.

Đây là lần đầu tiên Chung Hạo đồng ý đi xem mắt, Lục tổng đã dùng ánh mắt ám muội mà nhìn hấn, trên tiệc không ngừng bắt chuyện, mời rượu hấn. Tâm lý Chung Hạo không thoải mái, lại không thể biểu hiện ra, không cẩn thận liền uống không biết kiểm soát, lúc về đã hơi say.

Hơn một năm nay hấn chưa từng say rượu, não loạn một trận gà bay chó sủa xong, dì quản gia vừa nhắc nhở vừa đun canh giải rượu cho hấn. Hề Điền vốn đã buồn ngủ rồi, lại bị tiếng động đánh thức, căn cứ vào cái tính thích hóng chuyện vui liền dụi mắt xuống lầu, rón rén đi tới.

Cậu mặc đồ ngủ rộng rãi màu trắng, tự nhận là đi khê lắm rồi, nhưng mà bụng lớn như vậy, làm sao có thể nhẹ nhàng nổi. Chung Hạo mệt mỏi nhắc mắt, tầm mắt mơ mơ hồ hồ, cảm thấy dường như mình gặp được người trong mộng, theo bản năng kéo tay người đó, nắm chặt vào lòng bàn tay.

Hề Điền không ứng phó kịp, “á” một tiếng, ngã ngồi ở trên ghế sa lon.

Chung Hạo trầm mặc, ánh mắt hấn khá là dữ, từ từ ghé sát vào, khí thế mạnh đến nỗi làm người ta hoảng hốt. Hề Điền thử giật giật tay, lại không thể thoát khỏi sự kiềm chế của hấn, chỉ có thể nhìn mặt hấn dần dần phóng to, dường như rõ ràng, lại như mơ hồ mà nhìn chính mình.

Không phải chứ, cảnh tượng này cũng quá giống như đã từng xảy ra... Đúng, cuốn tiểu thuyết ngày đó mình xem đã viết như vậy! Quên đi, hai ngày trước mình vừa mới nói tiên sinh không giống mấy nam chính trong tiểu thuyết, không thể tự tát vào mặt mình như vậy! Hơn nữa nếu cứ phát triển theo cái đà trong truyện, sẽ rất nguy hiểm đấy biết không, không thể phát triển như thế được đâu...

Hề Điền giống như con thú nhỏ rúc về phía sau, đặc biệt vô hại mà nhìn hấn, trong lòng đang tính toán làm sao mà thoát khỏi bàn tay vị tiên sinh đang say quắc cần câu này đây.

Nửa ngày sau, Chung Hạo mới kêu một tiếng: “... Hề Điền?”

Tình tiết máu chó như trong truyện không xảy ra, Hề Điền vui mừng khôn xiết, liền nói: “Đúng đúng đúng là tôi!” Cậu dừng lại hai lần, tội nghiệp nói, “Tiên sinh anh bóp tay tôi mạnh lắm đấy, mau buông ra cái đi, cổ tay tôi đau quá!”

11. Chương 11

Tay Hề Điền bị hấn bóp cho ứ máu, vết bầm đỏ càng nổi bật đến chói mắt trên làn da trắng nõn của cậu.

Chung Hạo buông tay ra, nhưng vẫn ngồi yên không nhúc nhích, cứ ngồi đấy nhón nhó lông mày. Hề Điền tăng cao cảnh giác, cẩn thận theo dõi, phát hiện mồ hôi trên trán hấn giọt lớn giọt nhỏ tuôn ra, sắc mặt cũng không quá tốt.

Hề Điền cẩn thận hỏi: “Tiên sinh thân thể không thoải mái sao?”

Trên người cậu có mùi thơm nhàn nhạt của sữa bò, đối với người vừa uống một bụng rượu, đang khó chịu đến buồn nôn như Chung Hạo mà nói thì quả là dễ chịu không chịu được. Cậu vẫn không hay biết gì, thấy Chung Hạo không trả lời, còn khá là lo lắng mà ghé sát vào, bàn tay mềm mại khẽ đặt lên trán Chung Hạo: “Tiên sinh, có cần tôi giúp một tay không...”

Mùi sữa thơm càng ngày càng gần, đôi môi đẹp dễ phần nộn muốn nói lại thôi, vào đúng lúc này lại sức mê hoặc vô cùng lớn. Đầu óc Chung Hạo choáng váng, không có cách nào phân tích xem mình đang làm gì, lần thứ hai tóm được tay người kia, đề người ta lên ghế sofa, nghiêng người hôn xuống.

Hề Điền cứng đờ cả người, ngốc nghếch, không động đậy được cũng quên luôn phải phản kháng, cứ vậy mà trộn to hai mắt.

Đợi đến lúc cậu nhớ ra mình phải giẫy giụa gì đó, đối phương đã sớm đem đầu lưỡi tiến vào, cạy hàm răng xông thẳng vào khoang miệng, bá đạo tham lam hút lấy nước bọt của cậu. Hề Điền chưa từng có kinh nghiệm hôn hít, lập tức bị kinh hoàng, chống lại không xong, còn bị anh ta đè xuống ghế sofa cứng mạnh, bị hôn tới mức cả người mềm nhũn ra.

Từ họng cậu phát ra một tiếng “A”, nước mắt chảy xuống, oan ức nhìn hấn. Mùi vị của Chung Hạo tràn đầy trong mũi, hô hấp lại bị cướp đoạt, dần dần có chút không thở nổi, khuôn mặt nhỏ nghẹn đến đỏ bừng.

Lúc này, bên ngoài phòng khách truyền đến một tiếng “Á” kinh ngạc, dì quản gia bận rộn xong đã trở lại. Hề Điền lập tức xấu hổ, vịn vịn hai lần, hoang mang lo lắng, nhẹ nhàng đẩy Chung Hạo một cái, lúc này hấn mới thả cậu ra.

Chung Hạo cuối cùng cũng lòi được mấy dây thần kinh trở về, khiếp sợ mở to mắt.

Hề Điền thoát ra từ dưới thân hấn, nhanh chóng chạy ra sau ghế, không đứng lại đến hai giây, làm dì quản gia còn chưa kịp hỏi “Chuyện gì xảy ra”, cuối cùng cậu phản ứng, bị cưỡng hôn thật xấu hổ, chạy ngay lên phòng.

Chung Hạo nhìn chăm chú vào bóng lưng của cậu, không gọi lại, kinh ngạc lại phiền lòng mà nhéo mi tâm. Hấn không giải thích gì cả, chỉ nhắm mắt, rồi lại nằm lên ghế salông nghỉ ngơi.

Lúc lâu sau, hấn mới nói: “Dì ơi, cho cháu xin một cốc sữa bò ấm nhé.”

Dì quản gia xoa xoa tay, đi nhanh vào nhà bếp, lấy sữa bò mà Hề Điền hay uống cho hấn một cốc.

Chung Hạo nằm trên ghế, buồn ngủ nhưng không ngủ được, tâm tư lộn xộn. Bỗng nhiên, hấn nhận ra một thứ từ trong những ý nghĩ ngổn ngang đó –

Trước kia sao hấn không biết sữa bò lại thơm như vậy nhỉ.

Hấn lắc đầu, cố ném cái ý tưởng kỳ quái ý này ra khỏi đầu. Nằm một lát, cơn đau dạ dày bắt đầu chậm rãi kéo tới, Chung Hạo siết tay thành nắm đấm, cố gắng nhịn đau, nghĩ bụng: Sáng mai ngủ dậy, nhất định phải xin lỗi Hề Điền.

Trước mắt bỗng tối lại, có tiếng bước chân tới gần, rồi mùi sữa thơm quen thuộc cũng tới gần. Hấn tưởng dì quản gia đã hâm xong sữa mang đến, không mở mắt, đợi một chút, tiếng bước chân đã rời đi lại trở về, có người đắp cho hấn một tấm thảm.

Chung Hạo đột nhiên mở mắt, Hề Điền giật mình lùi về sau hai bước, vội vàng nói: “Bây giờ tiên sinh anh nên nghỉ ngơi thật tốt! Lần sau đừng nhận nhầm tôi thành người khác nữa!”

Mỗi khi căng thẳng cậu lại nói lắp, nét đỏ ửng trên mặt còn chưa tan hết, nói xong lập tức quay đầu, lần nữa chạy trốn.

Chung Hạo nắm lấy tấm thảm, cảm giác kỳ lạ trong lòng không diễn tả được bằng lời.

12. Chương 12

Edit: Linh

Thật lòng mà nói thì lần đầu tiên của hắn với Hề Diên cũng không phải hắn đã quên hết sạch rồi đâu.

Tối nay vì uống rượu, ngủ không được sâu giấc, một vài hình ảnh hương diễm liền nhẹ nhàng bay vào giấc mơ của hắn.

Thân thể mềm mại, da trắng như sữa, hơi dùng sức một chút thôi là sẽ để lại đầy dấu tay loang lổ. Tiếng rên rỉ mềm mại của Hề Diên, gần như gào khóc cùng xin tha, lại mang theo một chút tình dục, vô cùng gợi cảm.

Mặc dù khuôn mặt rất giống, nhưng cảm giác khác lại hoàn toàn khác nhau. Tương lai nếu như để những người khác nhìn thấy đáng về ấy –

Chung Hạo đột nhiên tỉnh lại.

Cơn đau đầu do say rượu đột kích trong nháy mắt, hắn mệt mỏi mà khép hờ đôi mắt, đi vào phòng vệ sinh rửa mặt. Nước lạnh táp lên, ít nhiều gì cũng đem những ý nghĩ kỳ quái đó nguội bớt một chút.

Hôm nay, lúc ăn sáng Hề Diên không xuất hiện, tự nhiên cũng mất câu chào thông lệ “Tiên sinh chào buổi sáng”.

Chung Hạo cả ngày luôn thấy khó chịu, làm việc cũng rất bức mình. Cấp dưới làm sai, hắn lạnh mặt mắng cho một trận, nghiêm khắc đến nỗi cô bé kia phải cắn môi nín khóc mới phát tay cho ra ngoài.

Buổi tối hôm đó hắn ở lì luôn trong công ty.

Sếp nhớn cũng không còn ít tuổi nữa, thế mà chỉ vì một cái hôn ngoài ý muốn đã trở thành như vậy – nếu để người khác biết thì sẽ là chuyện cười thế nào đây!

Đã khá muộn rồi, dì quản gia gọi điện thoại đến, hỏi hắn đêm nay có về nhà không. Chung Hạo qua loa trả lời, do dự một chút, lại hỏi: “Hề Diên thế nào rồi?”

“Tiểu Hề hả, ban ngày theo dì học hầm canh, hình như hơi mệt nên đi ngủ rồi.”

Xem ra chỉ có mình hắn cứ vẫn vương chuyện tối hôm qua. Chung Hạo lắc lắc đầu, cúp điện thoại.

Ở công ty hắn có phòng nghỉ riêng, vậy thì ngủ lại một đêm cũng được.

Cuộc hẹn với Lục tiểu thư là vào buổi chiều, Chung Hạo vốn cũng không để bụng lắm – hắn vốn chỉ tính toán đi gặp chống đối để còn có cái cớ mà trốn tránh cha hắn.

Hôm nay thời tiết không tốt lắm, âm trầm u ám, mây đen tụ lại trên bầu trời thành phố, xếp thành mấy tầng dày đặc. Trên đường tới chỗ hẹn, còn mơ hồ nghe được tiếng sấm.

Vài năm trước hắn đã từng gặp Lục tiểu thư, khi đó còn là một cô bé thích quần người vô cùng kiêu căng. Ra nước ngoài nhiều năm như vậy, cô đã lớn hơn rất nhiều, khuôn mặt xinh đẹp luôn mang theo nét cười, tính cách có vẻ cũng chẳng khác trước đây mấy.

Chung Hạo đi theo cô lòng vòng quanh bể cá (chắc là ở công viên thủy sinh), lúc bị cô kéo tay hắn rất không vui, khẽ nhủu mày một cái.

Lục tiểu thư cũng không nhận ra, hầy còn đang hưng phấn, lòi hầy đi dạo đông dạo tây, còn thỉnh thoảng giống như làm nũng mà nói: “Anh nói ít quá, cùng em nói chuyện mấy câu đi mà.”

Chung Hạo nói dối mấy câu cho qua chuyện.

Lúc hai người đến tiệm cà phê, bên ngoài đã mưa được một lúc, nước mưa ràn rạt vào ô cửa sổ. Lục tiểu thư oán giận trời mưa hai câu, ngay lập tức lại cong mắt, quay mặt lại, tiếp tục nói chuyện với hầy.

Chung Hạo câu được câu không đáp lời, tiếng chuông điện thoại bỗng nhiên vang lên. Hầy ra dấu xin lỗi, đi sang một bên nhận điện thoại.

“Làm sao vậy ạ?”

Giọng dì quản gia có chút lo lắng: “Tiểu Hề tối hôm qua cũng có chút không thoải mái, vừa nãy lại không cẩn thận ngã trong vườn hoa, bây giờ đang đau bụng rồi! Dì đã gọi bác sĩ đến, ngấm lại vẫn nên thông báo cho cháu một tiếng!”

Chung Hạo trở lại chỗ ngồi, xin lỗi Lục tiểu thư rằng hầy có việc gấp phải đi. Chuyện xảy ra quá đột ngột, Lục tiểu thư thoát nhìn không mấy vui vẻ, còn muốn lòi kéo hầy truy hỏi nguyên nhân, Chung Hạo không trả lời mà liếc nhìn cô một cái, cô ngẩn ra, nhỏ giọng kêu một tiếng rồi buông tay ra.

Về đến nhà, thấy đầu gối Hề Điền bị trầy da, đã bôi thuốc, đôi mắt đỏ bừng đang ngồi ở đầu giường nghỉ ngơi. Nhìn Chung Hạo đi vào, cậu khiếp đảm mà rúc về phía sau một chút.

Chung Hạo đi tới đầu giường: “Bụng còn đau không?”

Hề Điền lắc đầu một cái, lại sụt sùi cái mũi. Chung Hạo đến gần xem xét vết thương, rồi nhìn mặt cậu nhìn chăm chú một hồi, nói: “Tôi nói rồi mà, cậu cả ngày cứ chạy nhảy như vậy, sớm muộn gì cũng bị ăn một bài học cho mà xem.”

Khuôn mặt oan ức thanh tú của Hề Điền hiện lên vẻ áy náy, cậu khẽ liếm môi, ngoan ngoãn nghe hầy dạy dỗ. Một lát sau, cậu bỗng tóm chặt góc áo Chung Hạo, trầm thấp khóc nức lên: “Tiên sinh, tôi sợ lắm, tôi cứ tưởng bảo bảo bị làm sao rồi...”

13. Chương 13

Hề Điền rơi nước mắt liên không ngừng được, ban đầu chỉ nức nở, lát sau liền hút mũi khóc nức lên. Bình thường cậu vừa hoạt bát vừa lạc quan là thế, lần này xem ra bị dọa sợ thật rồi.

Chung Hạo ngồi một lúc, kệ cậu kéo vạt áo của mình, cuối cùng không nhịn được đưa tay ra, xoa nhẹ tóc cậu.

Hề Điền cứ như con cún nhỏ cọt cọt lui trong bàn tay hầy, trong mắt long lanh những nước. Quỷ thần xui khiến thế nào, Chung Hạo cứng đờ giây lát, rồi duỗi cánh tay ra, hầy cao lớn như vậy, Hề Điền cứ thế được hầy ôm trọn vào lòng. Hề Điền không biết làm sao mà mở to mắt, vẫn còn tiếp tục khịt mũi, Chung Hạo lúc này mới nhận ra hầy đã làm gì, cả người lập tức run lên, rồi mới trầm giọng như không có chuyện gì xảy ra nói: “Đừng khóc, sau này cẩn thận hơn là được rồi.”

“Vâng, vâng...”

“... Sau này cảm thấy không khỏe thì phải nói ra, đừng lo lắng quá nhiều, ” Chung Hạo xoa đầu cậu, cảm nhận độ ấm trong lòng bàn tay, “Tôi sẽ cố không để cho cậu xảy ra chuyện gì.”

Từ bé Hề Điền đã là trẻ mồ côi, sau này được nhận nuôi, nhưng cha nuôi cũng đã mất sớm, trong suốt quá trình trưởng thành của cậu, chưa từng có hình ảnh của trưởng bối nào là đàn ông cả. Cậu cứ ngây ngốc để Chung Hạo ôm, lần đầu tiên trong đời cảm nhận được độ ấm cùng cái ôm đáng tin cậy của một người đàn ông lớn tuổi hơn mình, một lúc lâu sau, bên tai cậu lặng lẽ đổ lên, ngập ngừng nói một tiếng: “Vâng... Cảm ơn tiên sinh.”

Chung Hạo trở về phòng, có chút đau đầu.

Hành động vừa rồi không nằm trong dự định của hắn, vốn nằm ngoài chừng mực mà hắn sẽ chủ động thân cận. Lúc trước cường hôn cậu còn có thể vin cơ say rượu để ngụy biện, còn lần này hắn hoàn toàn tỉnh táo, trong trạng thái tỉnh táo lại chủ động an ủi Hề Điền, còn hứa hẹn nữa.

Rõ ràng đối với hắn, đứa con của Hề Điền chính là khuyết điểm rất lớn, không cần thận ngã mà sảy đi mới là kết cục tốt nhất, hắn sẽ hết trách nhiệm nên có, những phiền phức dư thừa cũng tự động biến mất.

Nhưng nghĩ đến khuôn mặt đau lòng của Hề Điền, mắt mũi cậu đều đỏ ửng hết cả, nước mắt thi nhau rơi ra, hắn lại đột nhiên mềm lòng như vậy.

Chung Hạo che miệng, ánh mắt tối lại, rơi vào trầm tư.

Hắn quay lại công ty tăng ca, ở đó liên tiếp hai ngày không về.

Ngày thứ nhất, dì quản gia báo cáo cho hắn, Hề Điền cứ ở mãi trong phòng, gọi thế nào cũng không ra. Buổi tối Chung Hạo mới xem tin nhắn, do dự một lát mới mở wechat, gửi cho Hề Điền một tin nhắn thoại: “Xảy ra chuyện gì, sao lại tự giam mình trong phòng?”

Hề Điền trả lời rất nhanh, giọng nói có chút thẹn thùng: “Tôi tôi tôi, tôi sợ mình sẽ không nhận được mà chạy tới chạy lui, cho nên cứ ở trong phòng một ngày, lặng lẽ!”

Chung Hạo dở khóc dở cười, nói: “Cậu đang quan trọng hóa vấn đề rồi đấy.”

Hôm nay có lẽ tâm trạng hắn khá tốt, cũng nói nhiều thêm đôi lời, lại dạy dỗ Hề Điền vài câu. Gửi tin Wechat qua lại, cậu “Vâng” một tiếng, cuối cùng còn gửi đến một emo ủy khuất, nói: “Tiên sinh, tôi biết rồi!”

Ngày thứ hai, dì quản gia vẫn tiếp tục báo cáo cho hắn. Hề Điền đã ra ngoài tản bộ như thường, còn làm một món tráng miệng, chỉ có điều lúc đi lại vô cùng cẩn thận, luôn nhìn chăm chăm xuống chân, có lan can liền vịn, có tường liền dựa, khê khằng từng li từng tí cứ như đang đi ăn trộm vậy.

Chung Hạo nhìn bức ảnh được gửi tới, Hề Điền đang bám vào lan can, khuôn mặt vô tội nhìn vào camera của dì quản gia, không biết bà lại đang đồ cậu làm gì. Tóc rất mềm mại, mặc một chiếc áo len màu cam nhạt, bụng nhô lên, đôi vai gầy gò nhỏ nhỏ, cậu hơi nghiêng về phía trước, cứ như thể Chung Hạo chỉ cần đưa tay ra là có thể xuyên qua màn hình điện thoại mà ôm lấy cậu vậy.

Ngón tay Chung Hạo cọ xát tấm ảnh, dù không muốn hắn cũng phải chấp nhận, rằng hắn có hơi nhớ cái ôm ấm áp buổi tối hôm ấy.

Ngày thứ ba làm xong mọi việc, hắn trở về trước cả giờ tan tầm.

Dì quản gia mở cửa cho Chung Hạo, nhẹ giọng nói cho hắn biết Hề Điền đang tự nấu cháo, cũng sắp xong rồi. Chung Hạo khoát tay, chậm chậm đi tới bếp, Hề Điền đang kiên trì nấu nướng, vui vẻ cầm cái muối, muốn múc cháo từ nồi sang bát.

Ngón tay đẹp đẽ trắng trẻo của cậu nắm lấy hai cái quai nồi, rất cẩn thận mà bắc xuống, lại chậm rãi khuấy đều. Lúc này Chung Hạo mới lên tiếng gọi cậu, này giờ cậu hoàn toàn không phát hiện có người đến, bị giật mình, theo phản xạ mà buông tay ra, cũng may Chung Hạo tiến lên một bước giúp cậu giữ lấy cái nồi, đặt lại lên bếp.

Hề Điền chớp mắt hai cái, lại đứng gần Chung Hạo quá rồi, cậu nhanh chóng cúi đầu xuống.

Chung Hạo nói: “Tôi cố ý chờ cậu làm xong mới gọi đấy... Thế mà vẫn giật mình hả?”

“Ngoài ra, còn có...”

“Già rồi mà giật mình, cứ như trẻ con vậy.”

Chung Hạo nói hai câu, cũng không đi luôn, mà còn chủ động giúp cậu lấy bát. Hề Điền ngượng ngùng liếc nhìn bóng lưng hắn, đi theo từng bước một, nhỏ giọng nói: “Tiên sinh lại nói huyền thuyên... Tiên sinh không giống trẻ con, giống như cha vậy...”

14. Chương 14

Edit by: Linh

Mấy hôm nay Hề Điền thèm ăn không hề nhẹ, mỗi ngày ăn mấy bữa liền, bây giờ ăn cháo, lát nữa lại thèm ăn món khác. Hề Điền ngồi xuống cạnh bàn ăn, quen cửa quen nẻo bật tivi lên, chuyển sang kênh phim hoạt hình, xong rồi mới nhớ ra, trộm nhìn Chung Hạo một cái: “Tiên sinh, tôi, cái đó... Anh xem cái này không sao chứ!”

“Tùy cậu thôi”, Chung Hạo nói, “Tôi đi xuống dặn đầu bếp nấu cơm tối.”

Hắn rời khỏi vài giây, đã thấy đầu bếp đi vào, Chung Hạo lại ngồi xuống cạnh cậu.

Trên ti vi đang chiếu bộ phim về một thiếu niên nhiệt huyết, Hề Điền xem đến là say mê, nắm chặt cái thìa, đôi mắt to không ngừng chớp. Khi tình tiết phim đến đoạn gay cấn, cậu nín thở, nhìn hết sức chăm chú, cháo dính bên miệng còn không biết.

Cậu xem ti vi, Chung Hạo nhìn cậu, thấy cái bộ dạng ngốc nghếch đó, hắn buồn cười cầm giấy ăn giúp cậu lau miệng. Lúc này Hề Điền mới lấy lại tinh thần, giấu đầu hờ đuôi ho khan hai tiếng, nghiêm chỉnh hơn một chút.

Một lát sau, cháo còn chưa ăn xong, đầu bếp đã làm xong bữa tối, đang bưng thức ăn lên.

Sau khi mẹ nuôi Hề Điền bị bệnh cậu mới học nấu ăn, tay nghề rất bình thường. Sau này tới Chung gia ở, một là cậu muốn vì tương lai một mình đơn độc nuôi con mà chuẩn bị, hai là cũng không tiện làm phiền người khác quá nhiều, bốn bữa cơm và đồ ăn ngọt hầu hết cậu đều tự làm.

Đồ cậu nấu ra đương nhiên không chuyên nghiệp như đầu bếp, cơm nước vừa được dọn lên, mùi thơm đã thành công kéo mắt cậu từ tivi sang bàn ăn.

Dáng vẻ tha thiết mong chờ này rất đáng yêu, Chung Hạo gấp cho cậu một miếng thịt, cậu rất hiểu phải cảm ơn, vội vàng nói: “Cảm ơn tiên sinh!”

Chung Hạo không mặn không nhạt nhìn cậu một cái, bỗng nhiên duỗi tay tới xoa bóp mặt cậu: “Sau này vẫn nên để dì quản gia chăm cậu đi... Ăn mãi chẳng thấy thịt đâu thế này, sau này ăn nhiều một chút nhé.”

Hề Điền cảm thấy tiên sinh càng ngày càng giống một người cha tốt, vừa nghiêm khắc lại vừa dễ mềm lòng.

Trời dần trở lạnh, tiên sinh dặn dì quản gia mang vào phòng cho cậu thêm mười mấy bộ quần áo, dặn dò chú ý giữ ấm. mấy ngày trước, cậu thấy trên mạng có một món đồ chơi trẻ em, chơi rất vui, nhưng tiếc là khá đắt, cậu rất hào hứng khoe với Chung Dịch, kết quả là sáng sớm một ngày nào đó, vừa tỉnh ngủ, món đồ chơi kia đã nằm trên đầu giường cậu.

Hề Điền biết là phải cảm ơn, nhưng lại vì sự ỷ lại của mình mà mặt mày ử rử.

Tiên sinh quá chăm sóc cậu, sau này tách ra còn phiền hắn nữa.

Cậu là người không thể giữ nổi chuyện gì trong lòng, nhịn không được thế là đi tìm Chung Dịch tâm hự.

Chung Dịch: “Tôi lại phải xác nhận với cậu một chút nha, cậu còn nhớ mối tình đầu của anh tôi chứ?”

Hề Điền: “Vẫn nhớ mà.”

Chung Dịch: “Vậy cậu có biết anh tôi rất thâm tình không? Vậy hắn là cậu biết không nên nảy sinh tình cảm không nên có chứ?”

Hề Điền do dự một chút, trả lời: “Tôi không có mà... Chỉ là đợt nọ tiên sinh uống say, không cẩn thận nhận nhầm tôi thành người kia...”

“Ôi đêch, thế hắn là không xảy ra chuyện gì không nên chứ?” Chung Dịch lập tức cuống lên, “Có đau không? Bụng vẫn tốt chứ? Có để lại bóng ma trong lòng không?”

“Cậu đang nghĩ linh tinh gì vậy!” Hề Điền tức giận mắng hấn, “Chỉ chỉ chỉ là hôn một cái thôi!”

Chung Dịch “A” một tiếng, vì mình nào bỗ mà hơi xấu hổ. Hề Điền bị hấn làm cho lẩn lộn luôn, quên mất mình định nói gì, còn đang suy nghĩ thì nghe tiếng gõ cửa.

Không nhẹ không nặng, gồm ba tiếng, là cách gõ cửa của Chung Hạo.

Cậu giống như một học sinh đang lén lút làm chuyện xấu bị giáo viên bắt được, vội vàng giấu điện thoại, đứng lên mở cửa. Cậu đã thay áo ngủ, chân xỏ đôi dép bông, sốt sắng ngẩng đầu.

Chung Hạo hình như vừa mới đi làm về, vẫn còn mặc vest, chỉ có mái tóc mọi khi được chải gọn ra sau lần này không chỉnh tề như vậy, có vài sợi tùy ý buông xuống trán. Như vậy trông hấn ôn hòa hơn một chút, đem sữa bò đưa cho Hề Điền: “Dì giúp cậu hâm sữa rồi đây, tôi tiện đường mang lên cho cậu.”

Hề Điền được sủng mà sợ, nâng tay nhận lấy, rất vang dội mà nói “Cảm ơn tiên sinh”. Chung Hạo đứng ở cửa phòng cậu, hỏi mấy câu, giọng điệu vô cùng nhạt nhẽo nhưng không giấu được ý tứ quan tâm.

Nói xong, Chung Hạo theo thói quen đến gần hơn, đưa tay khẽ vuốt tóc cậu.

Bàn tay hấn rất ấm, lòng Hề Điền cũng nóng hần lên, không nhịn được mà khẽ cười. Cậu ngẩng đầu lên, vừa muốn nói cảm ơn, lại đột nhiên ngửi thấy trên người Chung Hạo có mùi nước hoa nhàn nhạt.

Mùi Hề Điền rất thính, mùi của từng người cậu cũng nhớ rất rõ. Khi nghỉ ngơi, trên người tiên sinh có mùi sữa tắm nhẹ nhàng khoan khoái, còn lúc đi làm lại thường dùng nước hoa nam, mùi vị ôn hòa trầm ổn, lần đầu cậu ngửi được liền cảm thấy thoải mái và an tâm.

Giờ này, trên người tiên sinh đã có thêm một mùi khác, rõ ràng đó là nước hoa nữ, tuy rằng rất nhạt, nhưng đối với cái mũi của cậu, nhận ra cũng không khó.

Hề Điền nhịn không được lại ngửi thêm lần nữa, tự hiểu nên giữ im lặng, trong lòng có cảm giác không thích khó tả.

15. Chương 15

Trong suy nghĩ của Hề Điền, Chung Hạo là một người sẽ chẳng bao giờ nói yêu thương ai khác.

Nghe thì hơi lạ đấy, cũng chẳng hay ho gì, nhưng hình tượng của hấn trong lòng Hề Điền chính là như vậy. Trong lòng hấn có một mối tình đầu không thể quên, bảy, tám năm vẫn cứ độc thân, con người thì lạnh nhạt, nhưng lại hay mềm lòng, dù cậu làm phiền nhiều như vậy nhưng hấn vẫn rất công tâm mà nghiêm túc chăm sóc. Hấn như một trưởng bối nghiêm khắc, con người của hấn rất tốt, nhưng chắc chắn sẽ không nói chuyện yêu đương.

Hề Điền ôm sữa bò suy nghĩ một lúc lâu, cuối cùng rút ra một tổng kết từ những cuốn tiểu thuyết tổng tài bá đạo đã đọc.

Những người có địa vị xã hội như tiên sinh, phải đi xã giao là rất bình thường! Mùi nước hoa này kia, chẳng qua là do lúc gặp gỡ người khác không cẩn thận nên dính sang, chuyện này rất bình thường, không nên suy nghĩ nhiều!

Cậu rất là rộng lượng, tự giải thích để cho mình không nghĩ ngợi nữa, có những chuyện tốt nhất là coi như không biết. Uống hết sữa rồi đánh răng rửa mặt lên giường, nhanh chóng đắp chăn lên đi ngủ đúng giờ.

Chung Dịch ở bên kia Wechat còn đang không ngừng oanh tạc cậu, gửi mấy tin liên “hello?”, “giận rồi à???” “Nói cho rõ rốt cuộc cậu muốn hỏi tôi cái gì vậy!!!”. Mà điện thoại Hề Điền vừa mới chỉnh sang im lặng, tắt luôn cả rung, chỉ có màn hình lạng lẽ sáng lên, cậu không do dự chút nào mà quăng hấn ra sau gáy, nhanh chóng chìm vào mộng đẹp.

Khi Chung Hạo cởi quần áo đi tắm mới ngửi thấy mùi nước hoa lạ, không vui nhú nhú mày.

Ngày hôm nay hấn gặp Lục tiểu thư một lần cuối, dứt khoát từ chối thẳng thừng. Chỉ là cô được nâng niu từ bé quen rồi, lần đầu tiên bị vấp một phát không thể tin nổi, nhào lên ôm hấn khóc lóc ầm ĩ một trận.

Lúc bị vệ sĩ đưa ra ngoài, cô vừa đi vừa không cam lòng mà khóc: “Em sẽ tuyệt đối không buông tay đâu, sớm muộn gì cũng có ngày anh thích em!!!”

Tuy rằng làm cô khóc có hơi áy náy thật đấy, nhưng nghĩ tới việc cô nàng không chịu rời ra, Chung Hạo vẫn cứ hơi bực mình.

Rõ ràng Hề Điền còn ít hơn cô vài tuổi, nhưng ngoan hơn không biết bao nhiêu lần mà kể, ngoan ngoãn sẵn sóc độc lập tự chủ, rất nhiều vấn đề cậu đều thấu hiểu, cho dù có lúc trông hơi ngu, thì cũng là ngốc đến đáng yêu.

Chỉ có điều, tuy rằng hấn không muốn thừa nhận, mà —— Chung Hạo mím mím môi —— nếu nói về hành xử đúng mực, Hề Điền quả thực là có phần hơn.

Tắm xong, hấn đi ngang qua phòng Hề Điền. Từ khe cửa nhìn vào, bên trong đã tắt đèn, hấn đứng đó vài giây, nắm lấy nắm vịn, cửa liền mở ra.

Trước đó hấn đã hỏi Hề Điền sao đi ngủ lại không thích đóng cửa phòng, cậu nhóc gãi đầu một cái, ngượng ngùng cười trả lời. Mẹ nuôi đối xử với cậu rất tốt, chỉ là bà luôn không có cảm giác an toàn, thường xuyên mất ngủ, buổi tối cũng thường đến xem cậu có ngủ ngoan không, lâu dần cậu thành quen, cứ để cửa mở chờ mẹ vào kiểm tra.

Bây giờ mẹ nuôi đã mất, cậu cố sửa rồi nhưng không đổi được.

Ánh mắt Chung Hạo dịu xuống, không nói được cảm giác trong lòng.

Hấn nhẹ nhàng đẩy cửa vào, cậu quay mặt về cửa sổ, rèm cửa kéo sang hai bên. Ánh trăng xuyên qua cửa kính, trong sáng dịu dàng, Hề Điền nằm quay lưng về phía hấn, đến gần chút liền thấy gò má xinh xinh, tóc đen lung tung trên gối, dưới ánh trăng cậu như càng nhỏ hơn, càng khiến người khác thương yêu.

Điện thoại đặt ở đầu giường, màn hình thỉnh thoảng lại sáng lên. Chung Hạo tùy tiện nhìn sang, liền thấy người gửi là Chung Dịch cùng nội dung tin nhắn.

Miệng Chung Dịch rất không có tiết tháo, lúc thường gọi hấn là anh cả là đại ca, lúc nào gây rắc rối thì ngay lập tức có thể gọi hấn thành bố, thành tổ tông luôn. Gã đang buồn dưa dở với Hề Điền, chẳng biết sao Hề Điền không trả lời nữa, hấn không chịu buông tha, truy hỏi nửa ngày, bây giờ đã phát triển đến mức ngọt ngào gọi cậu là tâm can bảo bối.

Chung Hạo nhìn chằm chằm mấy dòng chữ kia, cuối cùng lấy điện thoại của mình ra, gửi ngay cho Chung Dịch một tin nhắn.

“Mai mày thu xếp về nước cho anh.”

Gửi xong hấn mới hơi thoải mái, giúp Hề Điền ngắt liên lạc rồi để điện thoại về chỗ cũ. Hấn quay mặt nhìn lại, Hề Điền mềm nhũn thay đổi tư thế, bộ dạng lúc ngủ thật ngốc, miệng còn hơi mở ra, mỗi lần hít thở, khuôn mặt dưới ánh trăng như trắng nõn trong suốt, lông tơ thật mịn thoạt trông cứ như một vầng sáng.

Chung Hạo đến gần, nhìn chăm chú một lúc lâu, nhin không được cúi đầu, đặt lên má cậu một nụ hôn.

Thật là đáng yêu, hấn cũng phải công nhận rồi.

16. Chương 16

Edit by: Linh

Tình cảm này đột ngột đến, chẳng cần báo trước một câu, nhưng lại dường như vốn nên là như vậy.

Lúc có một mình, Chung Hạo ngồi ngẫm nghĩ nguyên nhân, chẳng biết hắn đã động lòng khi nào, nhưng lại nhớ rất rõ rằng càng ở gần Hề Điền, hắn càng phát hiện thêm nhiều điểm đáng yêu của cậu.

Khi nào bối rối cậu sẽ nói lắp, thích đọc sách, nhưng mà lại hay ngủ quên, thích làm bánh quy hình các con vật nhỏ, luôn cố gắng tạo hình mắt mũi cho bọn nó nhưng có vẻ luôn thất bại thì phải.

Khi bị hấn lạnh nhạt cũng luôn kiên trì cho rằng hắn là người tốt; tuy hoàn cảnh không được tốt lắm, nhưng cậu luôn lạc quan yêu đời. Sống chung với hắn cũng chẳng mấy hay ho, nhưng cậu luôn xem cuộc sống ấy là niềm cảm hứng mỗi ngày.

Bây giờ nhìn Hề Điền, hấn thấy cậu chỗ nào cũng tốt hết – cuối cùng Chung Hạo cũng đành hoảng mà nhận rõ lòng mình.

Hấn tiếp quản gia nghiệp đã nhiều năm, từ lâu công việc đã đi vào quỹ đạo, người bên dưới ai ai cũng có năng lực hết, thả lỏng một chút cũng không ảnh hưởng gì cả. Chỉ là trước kia hấn chẳng thấy chuyện gì có ý nghĩa ngoài công việc, vậy nên một tuần hấn làm việc hấn bảy ngày.

Bây giờ hấn tự ép mình nghỉ mấy hôm, vậy mà mấy tay cấp dưới lại thở phào một hơi, rói rít nói: “Sếp đi nghỉ ă, chúc sếp nghỉ phép vui vẻ nhé!”

Chung Hạo triệt để cạn lời.

Hấn đang có việc khác muốn làm đấy, nghỉ cái gì mà ngơi chứ.

Thời gian trước Chung Hạo đã bí mật chuẩn bị, liên hệ chuyên gia, bây giờ có thời gian rồi, cuối cùng cũng có thể đem Hề Điền đi kiểm tra toàn diện.

Cơ thể cậu hiện vẫn chưa rõ thế nào, bên ngoài có vẻ chẳng có gì khác lạ, nhưng con trai mang thai thì chưa ai thấy, nhờ đâu bị làm sao thì nguy hiểm lắm.

Đầu óc Hề Điền đơn giản, cũng chưa từng nghĩ được vấn đề ấy, có thai thì cứ giữ lại thôi, được ngày nào hay ngày đó. Lần này đi khám, cậu cũng không phát hiện ra điều gì bất thường, chỉ là đông bác sĩ hơn, kiểm tra lâu hơn, cứ nhìn chăm chăm vào nhiều loại máy chưa từng thấy, cậu còn cảm thấy khá mới mẻ.

Chung Hạo định nói cho cậu biết, nhưng nhìn bộ dạng không buồn không lo đó, cuối cùng vẫn không nói ra.

Những vấn đề này để hấn quyết là được, Hề Điền còn nhỏ, không cần phải quan tâm nhiều như vậy.

Trên đường trở về, Hề Điền ngồi cạnh Chung Hạo, lòng rất phấn khởi, khoe từ chú này có quả đầu kỳ lạ, đến ông bác sĩ già kia có hàng râu kềm quai quái, không ngừng khoa tay trên không. Cậu vốn rất hoạt bát không thể ở yên một chỗ, nhưng chỉ vì mang thai mà mấy tháng nay cũng chẳng ra cửa được mấy lần, lần này được ra ngoài hận không thể ngắm nghía kĩ mọi người, mọi vật gặp được trên đường.

Trước đây cậu cũng luôn như vậy, chỉ vì Chung Hạo chê cậu nói nhiều, mỗi lần cậu vừa nói vài câu là hấn bắt cậu yên tĩnh lại.

Lần này hiếm khi có thể nói đến sung sướng như thế này, Hề Điền như con chim nhỏ lải nhải không ngừng, Chung Hạo nhìn khuôn mặt xinh xinh rực rỡ đó, thỉnh thoảng đưa sang bình nước cho cậu nhuận giọng rồi lại nói tiếp.

Đi hơn nửa đường, Hề Điền mới nhận ra hôm nay mình quá ồn ào rồi, “A” một tiếng, không quá thật lòng hỏi: “Tiên sinh tôi có nói nhiều lắm không?”

“Tiểu lắm lời.” Chung Hạo khẽ búng một cái lên mũi cậu.

Chóp mũi Hề Điền hơi đỏ, đôi mắt chớp chớp, khụ hai tiếng rồi che miệng lại. Vừa nãy cậu nói một mạch quá nhiều, hai má hưng phấn ửng đỏ, hiện tại hơi mệt, chuyển mắt nhìn ra bên ngoài cửa sổ.

Thời gian trôi qua rất nhanh, ngày mai đã là tết Thất Tịch, nhiều người đã bày bán đồ chuẩn bị đón ngày lễ, đủ loại biển quảng cáo mọi màu sắc hình dạng, thu hút ánh nhìn của các đôi tình nhân trẻ. Họ đang đi qua khu phố đông vui nhất, ngựa xe như nước, la liệt hàng quán rực rỡ muôn màu, mọi người cười nói qua lại trên vỉa hè, xa như vậy mà vẫn có thể nghe thấy tiếng huyền não bên kia.

Có thể nhìn ra Hề Điền rất ước ao, hận không thể mọc cánh mà bay ra ngoài.

Chung Hạo nhìn cậu: “Cậu muốn ra ngoài không?”

“Thì ở mãi trong nhà cũng chán lắm...” Hề Điền trả lời, “Đương nhiên nhà tiên sinh rất tốt! Chỉ là chẳng có chuyện gì để làm cả, nên hơi khó chịu...”

Chung Hạo chột chột lên vai cậu, nhìn cậu mờ mịt chẳng hiểu gì, lại khẽ xoa mũi cậu: “Tôi nghĩ cách cho cậu đi chơi nhé.”

Chung Hạo thuộc phái hành động, tối đó trợ lý đã mang đến vài thứ hần cần.

Hần bình tĩnh giải thích cho Hề Điền: “Nếu cậu muốn đi đến các cửa hàng quán xá thì tôi sẽ sắp xếp, bây giờ muốn ra ngoài thì đành mặc như vậy.”

Hề Điền đỏ mặt mà đưa tay cầm lấy một cái váy, cuối cùng vẫn không chống cự được sức hấp dẫn của vạt đi chơi, gật gật đầu.

Kiểu gì thì cậu cũng đường đường là một thằng con trai đúng không, mặc váy xong cũng hơi khó xử, cứ đứng trong phòng, phải đấu tranh tư tưởng ghê lắm mới dám bước ra. Ngón tay cậu vò vò vạt váy khẽ ngẩng đầu, hỏi: “Tiên sinh! Hần hần hần là sẽ không quá khó nhìn chứ...”

Hề Điền vốn rất đáng yêu, khung xương nhỏ, mặc đồ nữ vào liền khó mà phân biệt được trai gái. Chiếc váy được thiết kế kiểu cổ tròn, xương đòn xinh xinh của cậu lộ ra một chút, cái cổ tinh tế trắng nõn, mái tóc mấy tháng nay chưa cắt, hơi dài, vài sợi sau gáy còn chạm đến vai, rất mềm mà buông xuống, trên khuôn mặt nho nhỏ là biểu tình ngượng ngùng và mong đợi.

Chung Hạo ngấm đủ nửa phút, cuối cùng mới cẩn thận mà nói: “Yên tâm đi, đẹp lắm.”

17. Chương 17

Ngày thứ hai, Chung Hạo mang theo một cậu nhóc đã cải trang thành “phụ nữ có thai” ra cửa.

Hề Điền mặc váy, đội thêm tóc giả, trời hơi lạnh nên cậu khoác thêm khăn lụa mỏng, nhìn qua giống hệt một bà mẹ trẻ xinh đẹp. Đây là lần đầu cậu mặc thế này ra ngoài. Trước khi đi còn đứng trước gương sửa sang nửa ngày, lo sợ bất an, lúc ở trên xe còn không ngừng lẩm bẩm: “Tiên sinh tôi sẽ không bị phát hiện chứ?! Nếu thế nhất định sẽ bị mắng là tên biến thái!”

“Tôi bảo vệ cậu.”

“Thế nhưng...”

“Không tin tôi?”

Trước nay tiên sinh mà nói thì tuyệt đối có thể tin, Hề Điền ngậm miệng, dụi dụi mắt, cuối cùng mạnh mẽ gật đầu.

Lái xe một lúc là đến nơi, thật ra thì cậu cũng không cần bận tâm nhiều như vậy.

Trẻ nhỏ luôn không kiên định chút nào, đặc biệt là khi đã buồn chán quá lâu, nên khi vừa đến nơi cậu liền cảm thấy mùi xe ô tô trước kia không thích nay cũng thấy thân thương khác thường. Không đợi Chung Hạo đi đỗ xe xong, Hề Điền đã hào hứng tới một bên, nhìn sạp hàng bán đồ chơi thổi bằng đường đến mức hai mắt tỏa sáng. (Có ai nhớ Đại Bảo không)

Chung Hạo rất ít đến những nơi thế này, quá mức bình dân, quá xa xôi so với cuộc sống của hắn.

Đây là làn đường dành riêng cho người đi bộ, rất nhiều người, bán đủ thứ từ quần áo giày mũ đến các loại bánh ngọt trà sữa, không thiếu gì cả. Hôm nay là ngày Thất Tịch, hầu hết trẻ phố đều là những đôi yêu nhau, họ chẳng ngại ngần gì mà ôm ấp, trêu ghẹo nhau, Chung Hạo và Hề Điền đứng lẫn trong đám đông, ai cũng có suy nghĩ riêng.

Hề Điền đang nghĩ sẽ không mơ mộng gì nữa, hần thì ngược lại, muốn sớm muộn sẽ nói rõ.

Hề Điền mua xong đồ chơi làm bằng đường liền tập trung xem bóng bay, hàng bóng bay lại cạnh hàng thú nhồi bông, cậu nhìn đủ mười mấy giây mới thôi.

“Không mua à?” Chung Hạo đùa cậu.

Hề Điền nói: “Mấy cái... Mấy cái đó đợi khi nào bảo bảo ra đời rồi, tôi sẽ đưa con bé đến mua!”

Khóe môi Chung Hạo khẽ cong, không trả lời.

Trước kia Hề Điền từng đi dạo ở đây mấy lần, hôm qua còn vỗ ngực khoe khoang rằng mình nhất định có thể đưa tiên sinh chơi vui hết nấc. Kết quả là đi ngang qua hàng quần áo, cậu cũng không phải con gái thật, nào có thể vào thử được, còn quần áo của tiên sinh đều có nhà thiết kế chuyên nghiệp làm riêng, căn bản hần không bao giờ mặc đồ ở những nơi thế này. Đi ngang qua phòng chiếu bóng, cậu cúi đầu nhìn bụng mình, liền mất mát kéo góc áo Chung Hạo đi ra.

Chỉ có lúc đứng ở cửa hàng bánh ngọt, tinh thần cậu mới cao lên một chút.

Cậu gọi một cốc nước chanh, xem thực đơn hỏi Chung Hạo, cái này cũng được, cái kia cũng được, cuối cùng cậu tự gọi hai phần giống nhau. Cậu muốn ăn bánh việt quất, đưa mắt nhìn thấy tiên sinh vẫn bình thường, vì vậy cậu gọi hai phần bánh việt quất.

“Tiên sinh, anh không ghét ăn đồ ngọt chứ?”

Chung Hạo thấy cậu tự giác như vậy, cảm thấy rất thoải mái, nhưng hần không giỏi thể hiện. Hần khẽ nói: “Ăn phần giống cậu thì sẽ rất ngon.”

Hề Điền hé miệng cười. Chung Hạo để cậu đi tìm chỗ ngồi, còn hần đến quầy thanh toán, cô bé nhân viên đưa hóa đơn, lại cười híp mắt đưa cho hần một miếng sô cô la trái tim: “Chúc tiên sinh một lễ Thất Tịch hạnh phúc, ngài nhất định là một người thành đạt, phu nhân cũng vô cùng đáng yêu. Đây là món quà nhỏ của hàng chúng tôi tặng ngài và phu nhân, xin hãy nhận ạ!”

Hề Điền ngồi phía xa vẫy tay, Chung Hạo im lặng mỉm cười, nhận sô cô la cất vào túi.

Cùng Hề Điền đi ăn ở một cửa hàng nhỏ thế này, bên cạnh không có người hầu, ai ngang qua cũng sẽ cho rằng bọn họ là đôi vợ chồng bình thường, hần thấy cứ như đang hẹn hò với Hề Điền vậy. Không kích thích, cũng chẳng quá ồn ào, cứ tự nhiên như thế, cứ như cả người được ngâm trong một bồn nước ấm, toàn thân đều thả lỏng, thư giãn.

Chung Hạo cảm thấy dạo này mình thay đổi rồi – trong hai mấy năm sinh mệnh, hần chưa từng yêu đương với ai, chưa từng nói những lời ngọt ngào, chưa từng có một cuộc hẹn hò đúng nghĩa. Hần và Lục tiểu thư đương nhiên cũng đã “Hẹn hò” qua, chỉ là lúc ở cùng cô nàng, trong đầu hần tràn ngập sự lễ phép đã được công thức hóa, cố nén tính tình mà nghe những câu chuyện không hề thích thú, cùng sự bức bối đến tận cùng, khi nào mới có thể kết thúc cuộc hẹn đó.

Khác hẳn khi ở cùng Hề Điền, giống như lúc này vậy, Hề Điền đang nói tới con chó nhỏ vừa nãy họ gặp trên phố, đáng yêu biết bao nhiêu. Hần cắt một miếng bánh việt quất trong phần của mình, đưa đến miệng Hề Điền, cậu đang nói rất hăng say, không nhận ra có gì không đúng, há miệng ăn luôn, còn cười đến là xán lạn với hần.

Hần cũng chỉ muốn thời gian như thế này lâu hơn một chút.

Chung Hạo cũng muốn xắn một góc bánh cho mình, chút bánh kia còn dính trên cái nĩa hần khẽ liếm liếm một cái. Hề Điền còn đang nói chuyện, muốn nói lại thôi, đôi môi bóng mượt, thoạt nhìn đặc biệt dụ người.

Xuất phát từ tác dụng tâm lý, hần cảm giác trên nĩa cũng có mùi vị của Hề Điền, một cái liếm này cứ như hai người đang gián tiếp hôn nhau vậy.

Chung Hạo đơ máy mất hai giây, thật là vô cùng hiếm có mà cảm thấy ngượng ngùng, hai bên tai nóng lên hết cả.

Giống như nhà cũ bén lửa, đã cháy rồi là khỏi dập luôn.

*nhà cũ bén lửa: chỉ tình yêu của những người lớn tuổi, giống như căn nhà cũ bắt lửa vậy, rất khó dập, đã cháy là phải hừng hực luôn.

*Lễ thất tịch (cho những ai chưa biết, còn biết rồi thì auto bỏ qua nhé):

Ngày Thất Tịch (Hán-Nôm: 七夕), theo văn hóa phương Đông, (Châu Á), nhất là các nước Đông Á và Đông Nam Á, là ngày lễ tình yêu được tổ chức vào ngày 7 tháng 7 Âm lịch, đôi khi được người phương Tây gọi là Ngày Valentine châu Á. Lịch sử về ngày này gắn bó với câu chuyện về Ngưu Lang Chức Nữ hoặc vợ chồng Ngâu với nhiều dị bản. Theo truyền thuyết, sau một năm xa cách, cứ đến ngày này hằng năm, Ngưu Lang và Chức Nữ được gặp nhau bên cầu Ô Thước.

Đây là ngày hội truyền thống ở Trung Quốc để các cô gái trẻ trưng bày các vật dụng nghệ thuật tự tạo trong ngày này và để cầu mong lấy được ông chồng tốt. Ngày này còn có các tên gọi khác như:

Khất xảo tiết (乞巧节 - Lễ hội thể hiện tài năng)

Thất thư đản (七夕诞 - Sinh nhật cô em thứ bảy)

Xảo tịch (乞巧夕 - Đêm kỹ năng).

Tại Hàn Quốc là lễ Chilseok (칠석). Nhật Bản cũng kỷ niệm lễ hội này để kỷ niệm ngày gặp gỡ của Orihime (織姫 - Chức Nữ) (tức sao Chức Nữ và Hikoboshi (牛郎星 - Ngưu Lang) (tức sao Ngưu Lang), gọi là lễ Tanabata (七夕祭), nhưng theo dương lịch.

Theo Wikipedia

18. Chương 18

Cuối phố đi bộ có một cửa hàng thú cưng, Hề Điền dừng chân ở chỗ này lâu nhất.

Cửa hàng trang trí rất ấm áp sạch sẽ, động vật nhỏ đều được nhốt trong quây kính trong suốt, lặng yên nằm đó. Đầu tiên Hề Điền thấy thỏ nhỏ thật đáng yêu, nhưng tiếc là cách một tầng kính không sờ được, lại đi sang khu chuột đồng, rất cẩn thận mà đưa ngón tay xuống trên chọc bọn nó.

Một con chuột bạch và một con chuột xám đang chạy trốn thì đâm sầm vào nhau, ngay lập tức hai đứa quăn lầy nhau đánh một trận, hai viên thịt lăn lộn kêu “Chít chít chi”. Hề Điền sợ rụt tay về, thấy hai đứa đánh nhau ác quá, lại thò tay xuống định tách chúng nó ra.

Chung Hạo ngăn cậu lại: “Lúc bọn chuột cắn nhau đừng can lung tung, cẩn thận bị nó cắn đấy.”

Hề Điền vội la lên: “Thế nhưng con chuột trắng nhỏ kia sắp thua đến nơi rồi!”

“Nhân viên cửa hàng cũng chẳng có ai quản”, Chung Hạo cười cười, cầm tay cậu, lại lấy một cái gậy nhỏ bên cạnh sang, “Dùng cái này đi.”

Hề Điền nằm nhoài trên tủ kính nhìn chằm chằm, lấy gậy tách hai con chuột ra, lúc này mới vui vẻ. Xem xong chuột cậu lại đi xem mèo, mèo nhỏ bị nhốt trong lồng, muốn vươn móng ra nhưng không được, chỉ thò ra ngoài mấy cọng lông mềm mềm. Hề Điền sờ lông nó, con mèo nhỏ có vẻ không vui, hung dữ “meo” một cái, cách khoảng không mà quơ quơ.

Cậu cười không ngừng được, cũng bắt chước bộ dạng của con mèo, không đứng vững lùi về sau hai bước, vừa vịn rơi vào lồng ngực Chung Hạo.

Chung Hạo làm như lơ đãng mà đỡ lấy cậu, cũng không cho cậu thoát khỏi lòng mình, ghé sát từ sau lại, giả vờ chơi với mèo, nói: “Tôi mua cho cậu nhé?”

Mắt Hề Điền sáng lên một chút, lại nhanh chóng tắt đi, lắc đầu: “Cảm ơn tiên sinh, thế nhưng không cần đâu!”

“Sao vậy? Không phải rất thích à?”

“Thích nhưng không cần thiết phải có”, Hề Điền gãi đầu một cái, “Hơn nữa mấy tháng sau tôi cũng đi rồi, nuôi bảo bảo sẽ rất mệt, mèo nhỏ đi theo tôi cũng phải chịu khổ, không cần phải thế.”

Chung Hạo ngẩn người, không ngờ cậu nghĩ vậy nên không nói thêm gì nữa.

Hề Điền tự giác, hấn lại buồn phiền. Quả nhiên cần phải sớm làm rõ...

Hắn còn đang suy nghĩ, Hề Điền đã khôi phục tâm trạng, quay đầu cười với hắn.

Bọn họ rời khỏi cửa hàng thú cưng, Chung Hạo quay đầu lại nhìn, chú mèo nhỏ đó vẫn đang còn nằm nhòai trong lồng, đôi mắt chăm chú nhìn theo. Nhưng Hề Điền không quay đầu lại nữa, hắn bắt đầu nghĩ còn có gì vui đâu, vừa này hầy còn thích như thế, bây giờ quay đi đã chẳng lưu luyến tí nào.

Có phải khi cậu rời khỏi nhà mình, cũng sẽ dứt khoát thế không?

Chung Hạo kéo nhẹ Hề Điền lại, tránh khỏi dòng người lộn xộn, trong lòng thầm quyết định:

—— trước hết phải giữ được người.

Hắn và Hề Điền khi ở cùng nhau quá mức chìm đắm trong thế giới riêng, ngày hôm nay cũng buông lỏng cảnh giác, không phát hiện ở phía sau có người theo dõi, lén lút chụp họ vô số lần.

Hai người cùng nhau ăn bữa cơm, lúc về Hề Điền mới vui vẻ, ngồi trên xe tháo tóc giả và khăn lụa xuống, thỏa mãn vuốt cái bụng no căng mà cười.

Chung Hạo nhìn mái tóc rối như ổ gà, giúp cậu chỉnh lại, ngoài miệng còn nói: “Không có hình tượng.”

“Quen tiên sinh cũng lâu rồi, không cần câu nệ quá.” Hề Điền chỉnh tóc, quay mặt về phía hắn cười cảm kích, “Cảm ơn tiên sinh vì hôm nay đã đi chơi với tôi nhé!”

Chung Hạo gật đầu, học theo cậu: “Cũng cảm ơn cậu đã đi chơi với tôi.”

Tiên sinh nói một câu như vậy, nghe vào tai thực sự là cực kì quái lạ, Hề Điền che miệng nín cười, cuối cùng vẫn rung hết cả vai, nhỏ giọng cười rộ lên.

Về đến nhà, Hề Điền vừa xuống khỏi xe thì điện thoại Chung Hạo đổ chuông, ra là cha hắn gọi.

Hề Điền tò mò nhìn, Chung Hạo nói: “Cậu cứ lên trước đi, chơi cả một ngày rồi, đi tắm đi.”

Hắn đi sang một bên nghe máy, mấy phút mới cất điện thoại đi, sắc mặt trầm tĩnh, không có thay đổi gì. Hắn gọi dì quản gia lại, dặn dò để ý Hề Điền, có chuyện gì phải gọi ngay, rồi nói bây giờ hắn phải về nhà cũ một chuyến.

19. Chương 19

Khi Chung Hạo về đến nhà cũ của Chung gia thì cha hắn đang ngồi trong phòng khách, còn Lục tiểu thư lại tức giận bất bình ngồi bên cạnh. Trong tay cô nàng cầm túi xách, đôi mắt phỉm đỏ, lên án: “Anh Chung làm thế này là quá đáng quá rồi!”

Chung lão gia động viên vỗ vỗ vai cô nàng, trừng mắt với thằng con vừa qua cửa một cái.

Trong mắt phần lớn là trách cứ, cũng có ít nhiều tức giận.

Trên bàn bày ra rất nhiều ảnh, chụp trộm hắn với Hề Điền hôm nay, hắn dứt bánh cho Hề Điền, vì tránh người đi đường chen chúc, hắn kéo Hề Điền vào lòng ngực. Trong ảnh, “cô gái nhỏ” cười đến là ngây thơ ỷ lại, đặc biệt là cái bụng căng tròn vô cùng nổi bật.

“Anh Chung, anh thấy em không vừa mắt em không quan trọng” Lục tiểu thư tức giận đến run lên, “Anh xem anh đi, có vợ rồi còn hẹn hò với em làm gì?!”

Chung Hạo nói: “Tôi với cậu ấy không kết hôn.”

“Không kết hôn thì có thể lừa em?!”

“Chuyện với cậu ấy là một lần bất ngờ, ban đầu hai bên cũng không dự liệu được.” Chung Hạo giải thích, “Bởi vì cậu ấy không thể sống một mình được nên tôi và cậu ấy gia hạn hợp đồng. Tôi sẽ chi trả các chi phí và yêu cầu của cậu ấy trong thời gian mang thai, chờ sinh con rồi, cậu ấy sẽ mang con đi, không liên quan gì đến nhau nữa.”

Lục tiểu thư cầm túi chặt đến mức các đầu ngón tay trắng bệch, im lặng nửa phút, không hiểu cô nàng suy nghĩ cái gì, run giọng nói: “VẬY... Vậy có phải anh vì chuyện với cô ấy nên mới hồ thẹn, nên mới từ chối em đúng không?”

Chung lão gia e hèm một cái.

Chung Hạo mím môi thành một đường thẳng, lâu sau mới nói: “Đúng là tôi có lỗi với cô.”

Lục tiểu thư hơi kích động, bước lên trước, dường như muốn nói gì đó.

“Đồng ý gặp gỡ cô, một là từ lễ phép, hai là lúc đấy tôi vẫn chưa nhận rõ lòng mình.” Chung Hạo lùi về sau một bước, ngừng lại một chút, thẳng lưng mà cúi gập xuống trước mặt cô, giọng nói trầm ổn trịnh trọng, vừa như xin lỗi vừa như thừa nhận, “Xin lỗi. Tôi thích cậu ấy, chỉ có thể, cũng nhất định chỉ muốn ở cùng cậu ấy.”

Lời hắn nói thật sự chẳng hề dễ nghe, ai cũng cho rằng hai người kết thân đã là chuyện nắm chắc, hắn chỉ cần uyển chuyển một chút là có thể hòa giải ngoài mặt. Lục tiểu thư run lên một hồi lâu, cuối cùng che mặt gào khóc mắng hắn vài câu đồ khốn nạn, muốn chạy ra cửa rồi đi.

Chung lão gia nguyền rủa hắn một cái, hắn đành đuổi theo nói vài câu an ủi, dặn lái xe cẩn thận đưa cô về nhà.

Chung lão gia vậy mà không phát hỏa với hắn, đợi hắn quay lại, hai bố con ngồi trầm mặc một lúc lâu, cuối cùng mới cảm hận nói: “Sao mày không sớm mở miệng ra nói với bố?!”

Ông sống bao nhiêu năm rồi, bây giờ cũng không còn khỏe mạnh nữa, thế mà vợ ông hầy còn đang giận dỗi, đang đi du lịch khắp nơi. Hai vợ chồng cũng mấy tháng mới thấy nhau một lần, hy vọng lớn nhất bây giờ là thấy con trai thành gia lập thất.

Chung Hạo từ nhỏ đã thích con trai, ông ít nhiều gì cũng nhận ra, nhưng tấm lòng cha mẹ nào đơn giản như vậy, ông đành giả vờ như không biết. Sau này thấy mãi mà con trai vẫn chưa có đối tượng nào, ông sốt ruột lắm, tự quyết định chuyện xem mắt, hắn cũng đồng ý đi, lúc đấy ông còn thở phào một hơi.

Ai biết được, thế mà Chung Hạo đã sớm có con, còn lừa ông, làm ông cứ như đồ ngốc không bằng.

Chung Hạo rất bình tĩnh giải thích chuyện của hai người. Chung lão gia hiếm thấy mà đùa giỡn, đá chân hắn hai lần, hắn cũng kệ, lại xin lỗi ông thêm hai lần.

Mãi một lúc sau, Chung lão gia mới nguôi giận, uống một hớp trà: “Vậy lúc nào thì mang người về cho bố gặp đây, nếu con đã quyết tâm như thế, thì lo mà kết hôn sớm một chút.”

“Là sao ạ?”

“Quyết tâm của con là một chuyện,” Chung Hạo nói tới mịt mờ, “Vẫn còn nhiều vấn đề phải giải quyết.”

Ban đầu Chung lão gia còn không nghe ra ý của hắn, nửa phút sau mới trừng thẳng mắt.

... Ai đó có thể nói cho ông biết được không! Cái thằng không có tiền đồ này, bố nó đã âm thầm chấp nhận (sợ vợ) cả đời, kết quả là đến lượt nó ngay cả cô vợ nhỏ ở đó rồi còn không dám quyết! Ông tức giận đến nổi dựng cả râu, chống gậy đứng lên, không thèm để ý tới thằng con, tự mình hậm hực vì rèn sắt không thành thép mà bỏ về phòng.

Chung Hạo còn ở phía sau nói với theo: “Con sẽ sớm đưa cậu ấy về nhà.”

Vài giây sau, hần bỗng tăng âm lượng lên thêm một quãng, nói thêm: “Nếu khi đó cậu ấy không chịu đến, có phải trối lại thì con cũng sẽ mang người về.”

Chung Hạo đứng yên tại chỗ, sống lưng thẳng tắp, hồi lâu không hề nhúc nhích.

Hần đứng rất lâu, ngay cả tiếng hít thở cũng rất nhẹ, bỗng bả vai run rẩy, cứ như vậy mà trầm thấp nở nụ cười. Hần chưa bao giờ trải qua cảm giác như thế này, niềm vui đến từ tận trong đáy lòng, khuôn mặt vẫn luôn nghiêm túc nay cũng giãn ra, một tay che mặt, vai run rẩy ngừng dữ dội, tiếng cười từ từ thoát ra, cuối cùng hần dứt khoát lùi về sau, ngồi phịch lên ghế sa lông, lần đầu tiên trong đời hần cười to mà không cần để ý hình tượng như thế.

Trên bàn vẫn là la liệt các bức ảnh, một tấm lại một tấm, thì ra vẽ mặt hần khi ở cùng Hề Điền là như vậy, ngay cả hần cũng chưa từng thấy qua.

Cười, trêu chọc, quan tâm. Đáy mắt của hần còn có dự vọng được ẩn giấu bên dưới vẻ cứng nhắc, bình thường không muốn người khác nhận ra, thì ra trong ảnh đã rõ ràng như thế.

Cũng không nhất định là phải nói yêu Hề Điền sâu bao nhiêu, cũng không như người ta có thể nói ra những câu tâm tình sến sẩm như ta sẽ vì chàng mà hủy thiên diệt địa xoay chuyển càn khôn, thề non hẹn biển, kiếp trước kiếp này.

Nhưng chỉ có Hề Điền mới có thể khiến hần kích động như thế, thì ra hần cũng sẽ tùy hứng y như một cậu trai còn vắt mũi chưa sạch.

Hần sống gần ba mươi năm, cứ bị việc này việc kia quẩn lầy, luôn phải trông trước ngó sau, suy nghĩ rất nhiều. Mà chỉ có lần này, hần không muốn để ý hậu quả, chỉ muốn giữ người ở lại bên mình.

Hần rất thích Hề Điền, nhìn thấy cậu sẽ cảm thấy thoải mái vui vẻ, cứ như thể một mảnh đất cần khô cuối cùng cũng mong đợi được cơn mưa, làm mảnh đất ấy dần dần thấm thấu, rồi mềm nhũn ướt át, đủ để trồng xuống một mầm cây, rồi nở ra những bông hoa thơm ngọt.

20. Chương 20

Chung Dịch ở nước ngoài tránh gió hơn hai tháng, cuối cùng cũng bị anh gã ra lệnh cưỡng chế về nước. Gã xoắn xuýt khổ cực giữa đủ ba ngày, đành chấp nhận số phận bắt đầu chậm rì rì thu dọn hành lý.

Đều lâu như vậy rồi, cũng không nghe nói Tân Khánh có dự định truy cứu gì cả, lại nói chuyện đó có bao nhiêu lớn đâu, cũng không đến nỗi cứ phải chấp vật với mình chứ!

Trước kia gã lộ liễu kiêu căng, lần này quay về đất mẹ lại vô cùng lặng lẽ, còn không nói cho đám bạn nhau biết. Xuống máy bay, gã kéo valy nhìn xung quanh, cuối cùng nhìn thấy thân ảnh cũng được coi là cao to vĩ đại của anh họ, gã liền thí diên thí diên chạy tới.

Bên cạnh anh họ còn có một cô gái nhỏ gầy xinh đẹp, bụng cô lớn thành một vòng tròn, từ xa vẫy tay với gã. Gã ta thì hơi cận thị, đến gần mới phát hiện thì ra đó là Hề Điền đang mặc đồ con gái.

Gã cũng thường thấy mấy chuyện nam lén giả nữ rồi, nhưng khi thấy Hề Điền nho nhỏ ôm bụng đi đón mình, còn mặc đồ nữ mà gã chưa từng thấy nữa chứ, trong lòng Chung Dịch có một thứ tên là cảm động nảy ra. Gã xách valy nhanh chóng xông tới, cách không tới hai bước liền giang hai tay ra, cảm một con gấu, kêu to: “Điền Điền bảo bố anh nhớ em muốn chết! –”

Chung Hạo mặt lạnh kéo Hề Điền ra sau mình, làm cho gã vô huyệt: “Dừng lại, mắt mày để đâu đấy hả?! Cậu ấy chịu nổi một cái bả nhào như thế của mày à?”

Chung Dịch suýt nữa đáp đất trong tư thế chó đớp bunn, (ở mình gọi là té sml ra) thật vất vả mới đứng vững, oan ức lộn lại, kết quả thấy trong mắt Chung Hạo không chỉ có trách cứ, còn có nhiều hơn là âm trầm nhắc nhở.

Từ nhỏ đến lớn gã đã quá quen với cảm giác này rồi, rùng mình một cái. Hề Điền không biết gì cả, cười hi hi nhô đầu ra từ sau Chung Hạo, giả làm ngáo ộp: “Đáng đời.”

Từ lúc quay về, Chung Dịch luôn cảm thấy giữa anh họ và Hề Điền có cái gì đó không đúng, lúc về đến nhà mới biết không đúng ở đâu.

Gã hấp tấp lao vào nhà Chung Hạo, liếc mắt nhìn thấy Hề Điền đang ở trong bếp, vừa rên lên một khúc dân ca vừa làm bánh quy, xong gã lại hấp tấp xông lên lầu phi vào thư phòng anh họ, còn đóng sầm cửa lại, không cả kịp thở đã hỏi: “Anh anh lương tâm của anh có đau không!!!”

Chung Hạo: “Nói tiếng người.”

“Anh anh anh anh và Hề Điền, anh sao anh có thể làm thế với cậu ấy!” Tiếng Chung Dịch đặc biệt lớn.

“Anh làm sao với cậu ấy?”

“Cậu ấy, cậu ấy chỉ là cùng cái người nhiều năm trước, ai nhĩ... Anh Sầm? Cậu ấy chỉ hao hao giống anh Sầm đó mà thôi!”

Chung Hạo lạnh nhạt nói: “Rất giống đấy.”

“Anh rõ ràng luôn nhớ mãi không quên anh Sầm đó!”

“Từ lâu anh đã quên cậu ấy rồi.”

“Anh cứ lừa người đi, em em em, em không biết anh!” Chung Dịch hết sức kích động, lấy hết can đảm cả đời này ra mà vỗ bàn hai lần trước mặt anh gã, xong rồi còn vỗ lấy tấm ảnh quen thuộc bày trên bàn, “Anh rõ ràng thương nhớ người ta bấy, tám năm đến tận bây giờ, cho rằng trong lòng mình vĩnh viễn có một ánh trăng sáng!* Anh nhìn đi, ngay cả bức ảnh cũng còn giữ —”

Bỗng nhiên gã im bặt.

Chung Hạo cứ khi nào đối mặt với thằng em ngu si dẫn đòn này đều phải phát điên, hai tay hấn đan vào nhau, lạnh như băng nhìn gã: “Chỉ dựa vào chỗ dung lượng não ít ỏi đang chất một đồng đồng nát phế liệu của mày đây à, từ đầu mày đã không biết anh rồi.”

Chung Dịch trở mặt ngoác mồm, nửa ngày nói không nói nên câu, cuối cùng hai chân mềm nhũn, phải ôm chặt mặt bàn mới không quỵ xuống, khóc rất chi là thảm thương: “Anh ơi em xin lỗi, anh ơi em sai rồi, anh ơi em vừa rồi có nói gì đâu...”

Khung ảnh vẫn đó, chỉ là người trong ấy nay đã khác rồi.

Hai tay Chung Hạo giả tạo mà ôm Hề Điền. Hề Điền đang xem mèo, cười híp cả mắt, còn anh ta thì dụi dằm nhìn người trong ngực.

Tối hôm đó Chung Dịch vô cùng thương tâm mà ở lại ăn cơm.

Cơm tối là Hề Điền và dì quản gia nấu, hương thơm nức mũi, vị thịt làm người thèm ăn nhỏ dãi. Chỉ tiếc vừa ngẩng đầu đã nhìn thấy vẻ mặt của anh họ, gã lập tức sợ đến mức hết cả thèm ăn.

Hề Điền ngồi bên cạnh anh họ, có vẻ rất tự nhiên, miệng liên tục kể mấy ngày nay học làm thịt kho thế nào, trứng cuộn tôm đã tập nhiều lần nhất định sẽ rất ngon rất thơm, vui vẻ gấp cho hấn miếng rau.

Thật ra Chung Hạo cũng không biểu hiện nào khác thường, chỉ có lúc Hề Điền gấp đồ ăn cho thì khẽ gật tỏ ý cảm ơn, nhẹ nhàng nhận xét hai câu, dựa vào cái miệng soi mói của mình chỉ cho Hề Điền những chỗ cần cố gắng.

Chung Dịch nghe được cái giọng này của anh ta — khác hẳn với lúc mắng mình, gã lại tưởng tượng thêm vài thứ nữa, thế là tự mình dọa mình đến mức sợ không chịu được, rầu tới bạc cả tóc, còn suýt nữa cắn nát cái đĩa.

Sau bữa cơm chiều, hấn thừa dịp anh họ không chú ý liền âm thầm lên vào phòng Hề Điền.

Hề Điền đang ngồi trên giường đọc sách, thấy gã vào được thì cao hứng ngoắc ngoắc tay.

Tâm tư của gã không thuần khiết, nói chuyện với Hề Điền đều là túy ông chi ý bất tại tửu (ý không ở lời nói, có dụng ý khác), vòng vèo thế nào đã thành chuyện gã ở nước ngoài có ai không, cái này thì gã không nhìn được, đem lời trong lòng nói ra: “Hề Điền!”

“Ơi?”

“Nói cái này cái nọ, nếu như sinh bảo bảo ra,” gã hạ thấp giọng, còn khá là thần bí nhìn chung quanh một chút, hỏi, “Cậu đối với anh tôi không hề có một chút, tình cảm khác?”

Chung Dịch tứ chi không phát triển lắm, thế nào mà đầu óc cũng đơn giản luôn, nếu đã biết anh mình có ý với Hề Điền thì gã đương nhiên cũng muốn muốn đền bù một chút sai lầm lúc trước, nhanh chóng giúp anh ôm mỹ nhân về nhà.

Hề Điền nghe thấy vấn đề này, sửng sốt một lúc lâu, không biết đang nghĩ gì. Gã xoa xoa tay chờ đợi, Hề Điền mấp má môi, do dự nói: “Tôi, tôi đối với tiên sinh đương nhiên không có tình cảm kiểu ấy! Tôi nhớ rất rõ ràng...” Cứ như sợ chỉ nói thôi thì không đủ, cậu xoay người lấy từ ngăn kéo tủ đầu giường một cuốn sổ, mở ra cho Chung Dịch xem, thề son sắt mà nói, “Tôi ghi chép đầy đủ các khoản nợ tiên sinh ở chỗ này, còn cái mà cậu nói, tôi không thể có tình cảm gì với tiên sinh cả, tôi còn viết ở ngay bìa đây, ngày nào cũng nhắc nhở bản thân!”

Cậu ngày ngày đều nghiêm túc xem, nghiêm ngặt ghi nhớ lặp đi lặp lại! Về mặt Hề Điền bình tĩnh, tự nói với mình tuyệt đối không thể chột dạ, nói đến vô cùng khí phách, rất có tính đảm bảo, tự động bỏ qua việc cái câu trên bìa mới được viết vào tuần trước.

*Trương Ái Linh đã viết trong “Hoa hồng trắng, hoa hồng đỏ”: “Có lẽ bất kỳ người đàn ông nào đều từng có hai người phụ nữ như thế này trong đời, ít nhất là hai. Cưới một đóa hồng đỏ, lâu dần, nàng thành vết máu muối trên tường, còn hoa hồng trắng vẫn là ánh trắng sáng ngoài kia. Cưới về đóa hồng trắng, nàng như hạt cơm dính trên áo, còn hồng đỏ là nốt ruồi chu sa trên ngực.”

Ý là, những gì mình không có thì vĩnh viễn khiến mình xao động, còn được yêu lại quá hững hờ.

21. Chương 21

Chung Dịch nhìn không thấu ý định của Chung Hạo, lại nghe được mấy câu này của Hề Điền, rồi nghĩ đến mình ngày trước cứ nhai đi nhai lại cảnh báo cậu, bây giờ thì hay rồi, cứ gọi là hối hận xanh hết cả lòng mề.

Vốn là gã muốn ngủ một đêm ở đây cơ, di quản gia cũng dọn xong phòng ngủ rồi, nhưng gã càng lúc càng đứng ngồi không yên, cuối cùng sợ quá, vì sự an toàn của bản thân nên quyết định về nhà mình.

Khi Chung Hạo mang sữa trước giờ ngủ cho Hề Điền thì mới nhận được tin nhắn của Chung Dịch. Cái tên này quá nhất gan, muốn nói cho hắn tình hình của Hề Điền cũng phải đợi cách thật xa rồi mới nói, sợ là nói trước mắt sẽ bị hắn vung tay lên đánh chết tại chỗ luôn.

“Bây giờ vậy mà anh lại đối xử với cậu ấy tốt thật đấy, còn nữa, trước mắt có vẻ cậu ấy rất kiên định, nói là tuyệt đối sẽ không có tình cảm với anh...” Chung Dịch nuốt nước miếng, auto tính lược bớt chi tiết trước kia gã còn vẽ đường cho hươu chạy, “Nếu không anh thử tỏ tình thẳng luôn xem thế nào?”

Chung Hạo nhìn màn hình điện thoại, không nói gì, đen mặt lại.

Hắn đã bao nhiêu lớn rồi, chuyện xấu xa gì chả từng làm qua, còn mỗi việc tỏ tình là chưa từng nghĩ tới.

Tình cảm với Hề Điền đương nhiên là thật, nhưng theo như Chung Dịch nói thì Hề Điền chỉ rất tôn trọng hắn mà thôi, ngoài ra hết rồi.

Người càng có địa vị cao lại càng khó nói chuyện yêu đương, có một sự thật là bọn họ rất sĩ diện. Bây giờ hắn cũng ngót nghét ba mươi cái xuân xanh, chuẩn bị đi tỉnh tò với cậu trai ít hơn mười tuổi, nhưng cứ tưởng tượng ra viễn cảnh bị từ chối - thì mấy lời hắn đã học thuộc lòng đành nuốt vào trong bụng.

Chung Hạo là người rất sĩ diện, cho dù đã quyết định là muốn theo đuổi Hề Điền rồi, thế nhưng cơ mà mặt mũi vẫn không bỏ xuống được.

Chung Hạo bắt đầu tăng cường theo dõi Hề Điền.

Tỉ dụ như, chờ Hề Điền uống hết sữa, hắn hài lòng cười cười, rồi sẽ sờ sờ tóc cậu, hỏi cậu có thích ăn đồ ăn ở nhà mình không.

Hắn sẽ về sớm trước giờ tan tầm, về đến nhà trời vẫn còn sáng, hắn sẽ đi dạo với Hề Điền trong vườn hoa, làm như thuận miệng hỏi cậu cảm thấy vườn nhà mình có đẹp không, có thích sửa chỗ nào không.

Thấy Hề Điền nói chuyện với người giúp việc thì hắn sẽ dừng lại một chút, gọi cậu tới gần rồi giả bộ vô ý hỏi cậu, ở nhà thấy thế nào, có ở chung với mọi người tốt không, ở đây có vui không.

Hề Điền là một cậu bé thật thà, rất thẳng thắn và hạnh phúc mà gật đầu thật mạnh, trả lời: “Hết thấy đều rất tốt ạ!”, sau đó bắt đầu thao thao bất tuyệt ca ngợi mọi thứ.

Câu “Vậy có muốn ở lại đây mãi không” của Chung Hạo cứ mãi do dự, không có thể hỏi ra, mỗi lần muốn nói đều bị chặn lại ở yết hầu, mặc cho hắn vẫn thường thấy mặt Hề Điền, song làm sao cũng không thốt nên câu.

“Cậu đã thích nơi này như vậy, thì liệu có thể hay không mà cũng thích tôi một chút?”

Chung Hạo thăm dò mãi, cuối cùng còn phải tự bực mình vì cái hiệu suất rùa bò của bản thân.

Trong cơn tức hắn liền điên cuồng làm việc, liên tiếp ba ngày đi sớm về trễ, cứ như lại biến trở về làm kẻ cuồng công việc trước kia. Hề Điền mỗi ngày muốn nói chào buổi sáng, kết quả là lúc ngủ dậy hắn đã đi, muốn nói chúc ngủ ngon với hắn, chờ đến lúc hai mắt giao chiến kịch liệt rồi mà tiên sinh cũng vẫn chưa trở về.

Tuy rằng cậu sẽ không có ý đồ gì không an phận với tiên sinh nữa, nhưng mà bây giờ ngay cả chào hỏi cũng không nổi, Hề Điền vẫn không thể không chế mà cảm thấy mất mát.

Chung Dịch đứng nhìn cũng sốt cả ruột, gã đã nói rõ thế rồi cơ mà, sao mà anh gã ngay cả một milimet cũng không bỏ nổi thế?!

Gã đã về cố hương hơn một tuần, cũng từ từ buông lỏng cảnh giác, cảm thấy mình nên tụ họp với đám bạn nhậu rồi! Gã ăn chơi phè phỡn xong, bắt đầu mò về tìm khí chất thanh tân trên người Hề Điền, cảm thụ một chút khí tức mà bọn công tử bột không có, nỗ lực cho mình dính một chút. Nhìn Hề Điền rầu rĩ không vui, có vẻ đang bận lòng lắm, trong đầu Chung Dịch nhanh chóng xoay qua bảy cua tám quẹo, cuối cùng nhìn không được khuyến khích nói: “Nếu không thì, tôi dẫn cậu đến nhìn anh tôi chút nhé?”

Hề Điền liếc nhìn gã một cái: “Sao tự nhiên nói cái này làm gì?”

Đương nhiên không thể nói thẳng là tôi không phải đang muốn thúc đẩy hai người đấy sao, Chung Dịch tìm cái cớ: “Công ty của anh tôi đó, đó, ừ... Nhà ăn nấu rất rất là dở biết không! Không phải dạo này cậu đang học hầm canh xào rau hủ, thể hiện tay nghề chút đi, chúng ta sẽ qua đó đưa cơm cho anh tôi!”

Hề Điền do dự một chút, hoài nghi liếc mắt nhìn gã.

Chung Dịch liền vội vã bổ sung: “Tiện thể cho cậu xem đáng về lúc anh tôi làm việc, đặc biệt nghiêm túc đặc biệt đẹp trai!”

Hề Điền lắc lắc đầu suy tư, cuối cùng húng lên, đến nhà bếp vén tay áo, tràn trề tự tin mà muốn làm vài món ăn ngon.

Chung Dịch lần này có thể lập được công lớn, bề ngoài rất là trấn định, chạy lăng xăng giúp Hề Điền nấu nướng, bị Hề Điền ngại vướng chân vướng tay đuổi ra nhà bếp, lập tức kích động lấy điện thoại ra, cấp báo tin tức toẹt với nhà cho Chung Hạo.

Chung Hạo đang họp, không để ý tới gã.

Một tiếng sau, gã mang theo Hề Điền đã giả gái đầu đẩy ngồi trên chiếc xe đỏ chói rất chi là ngẫu lòi chảnh chó của mình chạy băng băng trên đường, Hề Điền ôm hộp giữ ấm ngồi phía sau, gã kích động lắm nhưng vẫn bình tĩnh lái xe tới công ty anh họ.

Hề Điền rất sốt ruột, nhẹ giọng giục gã: “Cậu lái nhanh hơn tí xem nào, không biết chừng tiên sinh đang đói rồi đấy!”

“Cái bụng cậu to như thế kia, tôi sợ đi nhanh nữa sẽ làm cậu sợ chết khiếp ra đấy, đã không biết thì đừng có mà nói biết chưa!”

Hề Điền vô tội ngồi im, kết quả đi được nửa đường thì bị tắc. Các loại xe rồng rắn nối đuôi nhau, nhích từng tí một, mãi mà xe của họ cũng mới đi được một đoạn.

Lần này thì Hề Điền cuống lên thật rồi, thúc giục: “Bây giờ làm thế nào đây!”

Chung Dịch có tác phong rất là không đoan chính, đảo mắt tìm quanh, cuối cùng cũng tìm thấy một cái khe nhỏ để chuyển làn đường, ho khan một cái, lái xe phi ngay vào chỗ trống. Nhưng chết cái đúng lúc này, làn bên phải cũng có người muốn cướp chỗ, gã liền nhanh nhẹn tiên hạ thủ vi cường, thành công chiếm được trước.

Cửa sổ chiếc xe kia hạ xuống, gã vênh vác hất hàm nhìn sang, ai dè vừa mới trông thấy người bên ấy, nụ cười liền hóa đá.

Đại khái là oan gia ngõ hẹp, càng không muốn thấy lại càng phải gặp, bên đó là một người đàn ông tuấn mỹ khê nghiêng đầu, một đôi mắt như hồ ly, hơi híp, nhếch miệng lên, cứ như vậy mà cười với gã.

Hề Điền không biết chuyện gì xảy ra, chống cằm nhìn phía trước, rất chờ mong mà nhìn các tòa cao ốc, hỏi: “Chung Dịch, có phải là sắp đến rồi đúng không?”

Từ khi Chung Dịch rời khỏi đoạn đường đó, xe Tân Khánh cũng bình tĩnh mà chạy theo, không nhanh không chậm, vẫn duy trì một khoảng cách nhưng tuyệt đối sẽ không bị bỏ lại. Gã cứ đờ gật đầu, có chút cảm giác bị trắng sắp hy sinh vì nghĩa lớn: “Sắp sắp sắp đến rồi!” Dừng một chút, gã quyết định, nuốt nước miếng, nói, “Hề Điền ơi, lát nữa cậu tự lên nhé, cho, cho anh tôi một niềm vui bất ngờ... Tôi ở dưới lầu chờ cậu!”

22. Chương 22

Chung Hạo họp xong trước khi hai người đến tầm mười phút.

Nhắc nhở thư ký một vài công tác tuần tới, sau đó lại bị trưởng phòng tài vụ lôi kéo nói mấy câu, mãi mới được về văn phòng thở ra một cái. Còn chưa hết bực bội thì hần trông thấy tin nhắn, nhìn chăm chú mấy giây, Chung Hạo lập tức lấy áo vest vừa cởi ra mặc lại, vẻ mặt nghiêm túc đi mở cửa.

Thư ký hỏi: “Ngài muốn đi đâu ạ?”

“...” Chung Hạo lạnh nhạt nói, “Xuống cầu thang.”

Trước ánh mắt kinh ngạc của thư ký, hần thản nhiên bước vào thang máy, suốt dọc đường đều bị nhân viên chào hỏi, lúc đến lầu một vừa vận nhìn thấy Hề Điền đứng ở cửa. Cậu quay lưng vào trong, còn đang nói gì đó với Chung Dịch, nói xong mới quay người chuẩn bị đi vào.

Vừa quay lại đã thấy Chung Hạo đứng trước mặt. Hề Điền sợ hết hồn, theo bản năng về tránh về phía sau, bị Chung Hạo cầm tay, tránh được người đi ngang qua.

Cậu ngẩng đầu cười, oán trách nói: “Thì ra Chung Dịch đã lên báo cáo rồi, thế mà còn dám nói với tôi là niềm vui bất ngờ cơ đấy!”

Tầm mắt của người xung quanh không hện mà gặp, cùng tập trung lên hai người, tổng tài tiên sinh nghiêm túc thận trọng của bọn họ - đứng cạnh một tiểu cô nương xinh đẹp bụng lớn, quả thật là cảnh đẹp hiếm thấy. Chung Hạo uy nghiêm quét mắt một cái, tất cả nhân viên đều tự giác thu tầm mắt lại, dùng khoe mắt trộm nhìn.

Hề Điền tự nhiên cũng nhận ra, hơi nấp vào sau cây cột, thì thầm hỏi Chung Hạo: “Có phải tôi lại làm phiền đến tiên sinh rồi không?”

Chung Hạo dẫn cậu đến thang máy chuyên dụng, khẽ an ủi cậu: “Không có đâu.”

Nửa phút sau, hắn làm như vô ý mà giơ tay vuốt tóc Hề Điền, hơi kéo cậu về phía mình, nói thêm một câu: “Có thể nhìn thấy cậu thì đó chính là niềm vui bất ngờ rồi.”

Chung Hạo ngoài mặt bình tĩnh, khoe miệng lại không tự chủ được nhếch lên. Đến phòng làm việc của hắn, thư ký hình như còn có lời muốn nói, nhưng chỉ nhìn ánh mắt ông chủ liền lập tức biết điều mà lui ra.

Thư ký và đám đồng nghiệp nữ cùng đi ăn trưa, cuối cùng chẳng ai nhịn được, vừa ăn cơm vừa nhỏ giọng bàn tán: “... Khi trước Lục tiểu thư tới tớ cũng không ngạc nhiên mấy, hôm nay là lần đầu tiên trong đời tớ thấy vẻ mặt đó của Chung tổng!”

Đồng nghiệp kia cũng hạ thấp giọng, bi thương nói: “Kim cương Vương lão ngũ có phải cuối cùng cũng có chủ rồi không... Thế là giấc mơ của chúng ta đều vỡ tan hết rồi!”

*kim cương vương lão ngũ: chỉ những anh còn trẻ có tài, có tiền, có quyền, có nhan sắc và quan trọng nhất là chưa có vợ (chắc ai cũng biết r nhưng cứ nhắc lại thôi:x)

Toàn bộ nhà ăn có hơn một nửa chị em không có tâm trạng ăn cơm, xì xào bàn tán. Các cô cố gắng nói thật nhỏ, xong lại dừng lại nghe người khác nói, tất cả đều vênh hết cả tai lên hóng chuyện.

Hề Điền đương nhiên không biết, đến được văn phòng của anh tổng còn thở phào nhẹ nhõm, đem cơm nước bày lên bàn, sau đó rất ngạc nhiên nhìn quanh một vòng. Cậu bé vừa mới học xong cấp ba lần đầu tiên được bước vào chỗ thể này, đâu đâu cũng thấy mới mẻ vô cùng. Chung Hạo giả vờ thản nhiên, vừa ăn cơm vừa nhìn cậu.

Hề Điền thăm thú một lượt văn phòng của hắn, tầm mắt dừng trên bàn làm việc.

Trên bàn toàn là văn kiện, trong ngăn kéo có vài thứ khác, phần lớn cũng là văn phòng phẩm, ngăn bên trái để đồ dùng cá nhân. Trong lòng Chung Hạo hơi hồi hộp, thoáng suy nghĩ, sau đó liếm môi, nói: “Ngăn kéo bên phải có máy tính bảng đấy, chán thì lấy chơi đi.”

Hề Điền gật đầu, vui vẻ chạy đến phía sau bàn làm việc. Cậu và Chung Hạo đang đứng đối diện, tạm thời chưa hiểu được bên nào trái bên nào phải, do dự mấy giây, cuối cùng không phụ kỳ vọng của hắn mà nhầm trái thành phải.

Mở ngăn kéo bên trái ra, kết quả trong đó không phải máy tính bảng, mà là mấy tấm hình.

Chung Hạo làm bộ như không có chuyện gì xảy ra, tiếp tục ăn đồ ăn, tim cũng rất thành thật mà đập tung tung.

Hề Điền duy trì tư thế đó, nhìn chằm chằm vào mấy tấm ảnh hôm mình và tiên sinh đi chơi, chả hiểu sao lại cầm lên một cái.

Dưới bức ảnh có một viên sô cô la, trên giấy bọc viết “trăm năm hoà hợp”, nhìn khá quen. Lúc này cậu mới nhận ra mình nhầm rồi, vội vàng đóng ngăn kéo lại, quay sang bên kia, run rẩy lấy Ipad ra.

Tay không giữ chặt, iPad vừa ra khỏi tủ đã bộp một cái, rơi xuống đất. Hề Điền cả kinh, đẩy ghế tựa về phía sau, ngồi xuống nhặt lên, sau đó rất chột dạ liếc nhìn Chung Hạo.

Bầu không khí bỗng nhiên trở nên cứng đờ, chẳng ai lên tiếng.

Một lúc lâu sau, Chung Hạo mở miệng trước: “Cậu muốn nói gì không?”

“À à à cái cái...” Đầu óc Hề Điền xoắn lại, miệng nhỏ không lưu loát, “Không, chưa bị hỏng đâu, để tôi khởi động thử một chút xem!”

Cậu ôm chặt Ipad, như con sóc nhỏ ôm chặt quả thông của mình, bởi vì sốt ruột mà trở nên ngốc nghếch, chẳng nói câu nào. Chung Hạo nhếch môi, nhìn cậu cúi đầu ở đó thử bật nguồn lên, mấy giây sau mới nói: “Rơi hỏng thì thôi.”

Hề Điền nhanh miệng: “Nếu làm hỏng thì tôi lại nợ thêm tiên sinh rồi!”

“Không cần cậu đền.”

“Thế sao được ạ...”

Chung Hạo nói: “Cậu mang sang đây tôi xem nào.”

Lông mi Hề Điền run run, rất nghe lời đi tới, đưa Ipad cho hắn. Vừa sang tay, Chung Hạo tùy tiện để nó lên bàn, nhanh chóng đứng lên, nắm lấy tay cậu: “So với Ipad, cậu quan trọng hơn nhiều.”

Chung Hạo cuối cùng nhận ra đây là một cơ hội hiếm thấy, thăm dò tình cảm gì chứ, tốt nhất là hỏi thẳng hoặc là thôi, hắn đến gần, hỏi: “Cậu nhìn thấy ảnh rồi?”

Hề Điền bị hắn làm cho lùi về sau hai bước, phía sau dựa vào bàn làm việc. Chung Hạo một tay ôm eo cậu, làm cậu bị kẹp giữa, tay kia thì đặt trên mặt bàn, càng áp sát hơn.

Về mặt của hắn bình tĩnh lại nghiêm túc, nhìn gần như vậy lại càng đẹp trai bức người. Mặt Hề Điền lập tức bùng cháy, lắp ba lắp bắp không sắp xếp được từ ngữ, mắt mở lớn, trong lòng đã hoảng hốt, lại cảm thấy mình quá thất thố nên cũng không phát hiện vành tai Chung Hạo cũng đã hồng hết cả.

Chung Hạo nói tiếp: “Nhìn thấy rồi mà không có gì muốn hỏi tôi sao?” Chuyện này sẽ phát triển ra sao Hề Điền biết rất rõ, bởi vì biết nên càng khó tin. Cậu chớp chớp mắt mấy cái, mãi mới gom hết dũng khí để nói, còn chưa kịp mở miệng thì cửa phòng đột nhiên “Thùng thùng thùng” vang lên.

Hai người giống như bị điện giật, nhanh chóng tách ra. Thời cơ tốt như vậy cứ thế bị quấy rầy, Hề Điền trốn ở một bên lấy tay che mặt, Chung Hạo tức giận trợn mắt nhìn cánh cửa, có vẻ sắp nổi điên, giọng Chung Dịch thê lương truyền vào từ ngoài cửa: “Anh ơi, mở cửa, em anh bị người ta đe dọa rồi!!!”

23. Chương 23

Edit by: Linh

Chung Dịch hết sức vội vã gõ cửa, chờ đến lúc cửa mở thật rồi, gã ngẩng đầu — nhìn, cơ thể theo bản năng ngã về đằng sau.

Mặt anh gã đen sì chẳng khác nào Diêm Vương, ánh mắt tối om om khiến người ta không rét mà run.

“Chung Dịch này, mày về nước được bao lâu rồi nhỉ?”

“Không, không lâu...” Chung Dịch rất cẩn thận mà trả lời, “Chắc tầm một tuần ạ.”

Chung Hạo từ trên cao nhìn xuống gã: “Vậy mày dọn dẹp hành lý chút đi, chuẩn bị cút ra ngoài lần nữa.”

Chung Dịch thầm than, số mày đỏ quá mà, quả thật một bước đi sai thành thiên cổ hận, vừa nãy gã bị Tân Khánh dọa cho sợ gần chết, bây giờ mới hơi tỉnh lại một chút, rốt cục biết mình quấy rối không đúng lúc, đập trúng bãi mìn của anh họ. Mặt gã lập tức trắng bệch, rất không có cốt khí mà bắt đầu khóc lóc kêu trời: “Anh ơi em sai rồi, anh ơi anh không thể làm thế với em!” Gã lại vúi chặt đùi Chung Hạo, đôi mắt nhìn vào trong cửa, thấy Hề Điền còn đang xấu hổ cứ như trông thấy thiên thần, gân cổ gào, “Anh ơi anh xem ngày hôm nay em cũng có công đấy chứ, em mang Hề Điền tới cho anh đó! Anh không thể trở mặt không nhận người đúng không, coi như em không có công cũng có lao mà!!! Anh ơi anh mà vứt em ra ngoài em sẽ phải chết đấy, Tân Khánh đó dọa em anh biết không, anh ơi cứu em vớiiiiiii!!!! ”

Gã còn muốn chạy vào phòng, Chung Hạo bị bộ dạng vô lại của gã làm cho ghen muốn chết, phải đập cho hai phát vào đầu thì gã mới chịu đứng yên.

Bầu không khí mới vừa rồi cùng Hề Điền vẫn còn thật tốt, rõ ràng như tên đã lấp vào cung, Chung Dịch xông vào một phát thế là bẻ gãy luôn cung của hắn, bây giờ muốn nói lại cũng chẳng biết nói từ đâu. Chung Hạo tức đến đau hết cả đầu, hận không thể đập cho gã hai phát, sau đấy quay đầu lại liếc nhìn Hề Điền một cái.

Hề Điền cảm nhận được ánh mắt hắn, bỗng nhiên đứng lên, vội vã đi đến cửa. Cậu đến cạnh Chung Hạo, thế nhưng không dừng chân, đi thẳng tới bên Chung Dịch phía sau, nói: “Cậu nên đưa tôi về thôi!”

Chung Hạo ngẩn người, vẻ mặt Chung Dịch như đưa đám, ngửa đầu xin ý chỉ của anh họ.

Hề Điền lại giục: “Nhanh lên một tí đi, tôi tôi tôi... Tôi hơi mệt rồi đấy!”

Lông mày Chung Hạo xoắn thành cái quấy, khóe miệng trĩu xuống dưới, có thể tưởng tượng được tâm trạng của hắn bây giờ đang rất là không tốt.

Chung Dịch cảm thấy thế giới này sao mà cứ như có thù với gã không bằng, gã hãy còn đang cân nhắc xem mình có nên đi nhảy lầu không thì anh gã cũng mở miệng vàng: “Nghỉ ngơi thật tốt, tôi về tìm cậu.”

Hề Điền theo Chung Dịch ngồi lên xe rồi mà mặt vẫn còn ngơ ngác.

Chung Dịch thở phào một hơi, quay đầu lại từ chỗ ghé lái, vẻ mặt đau khổ hỏi cậu: “Thế tóm lại là hai người có tiến triển gì không đấy?”

Hề Điền có cung phản xạ khá là dài, bây giờ bị hỏi mới hồi phục tinh thần, cả khuôn mặt tức thì sắp cháy khét, lập tức đưa tay che mặt, ngay cả bàn tay cũng bị hun cho nóng bừng luôn!

Cậu cảm thấy không chân thật gì hết, chắc chắn là đang mơ, đúng vậy, ý của tiên sinh khẳng định không phải là như thế, cậu cố gắng tìm một vài lí do kì quái để phủ nhận tình huống vừa rồi. Nhưng mà cậu rất rất tỉnh táo đó biết không, hai tai nóng đến bốc khói, trái tim lại thành thật đã kích cậu mà nhảy lên bình bịch, cứ như thể nó muốn bay ra khỏi lồng ngực.

Lần đầu tiên Hề Điền dừng cảm tích cực tiến về phía trước lại đành rút lui, trốn ở ghế sau xe Chung Dịch, nói là không muốn về biệt thự của tiên sinh.

Chung Dịch cảm thấy Thượng Đế chắc hẳn rất rất hận gã thì phải: “Cậu nói cậu phải về nhà tôi ở á?! Cậu muốn anh tôi giết tôi à!”

Hề Điền đỏ mặt cãi lại: “Tiên sinh không phải người như thế!”

Một câu mang dấu chấm than “Anh ta đối với tôi thì chính là người như thế đấy” của gã ghen tại cổ họng nửa ngày, cuối cùng đành nuốt trở về.

Sóng trước chưa tan, sóng sau đã tới, đầu tiên gã đắc tội Tân Khánh, sau đó đắc tội đại ca, lần này hai bề họ địch, ít nhất không thể để cho Hề Điền tưới thêm dầu vào lửa!

Chung Dịch cảm thấy cuộc đời này sao mà thật trở trêu, cười đến vô cùng bi tráng, bắt đầu khuyên bảo cậu, lấy tình cảm chân thành tận tình khuyên nhủ, chỉ kém cầu xin cậu tha cho mình. Bây giờ Hề Điền đang bị kẹt trong một đồng suy nghĩ xoắn xuýt, cũng không hiểu ý, chỉ là mặt càng ngày càng nóng, cuối cùng tủi thân mà nói: “Nhưng bây giờ tôi không thể thấy tiên sinh đó~...”

“Tại sao không thể? Hai người không phải muốn làm rõ sao?!”

“Không có làm rõ! Chỉ, chỉ là vừa mới chạm được tới một tí ngoài rìa thôi mà...”

Hề Điền cũng cảm thấy mình nói không có sức thuyết phục, khá chột dạ, càng thêm oan ức, “Bây giờ tôi đang không dám gặp tiên sinh đấy.”

Chung Dịch dẫn lòng mình xuống để khai sáng cho cậu: “Tình cảm của cậu với anh tôi là gì?”

“Không, không biết...”

“Có ghét không?”

“Khẳng định là không ghét tiên sinh rồi!”

“Vậy có thích không?”

Hai chữ “Thích chứ” đã đến bên mép, Hề Điền nháy mắt mấy cái, che miệng chặn nó trở về.

Chung Dịch sắp phát điên: “Cậu vẫn còn không thấy à, không phải tất cả đều đã rõ ràng hết rồi sao!”

Hề Điền không chắc, cúi đầu, không nhìn gã cũng không trả lời. Chung Dịch oanh tạc vài câu, thấy không có tác dụng gì, cuối cùng nín giận quay đầu lại, lái xe về hướng nhà anh gã.

Hề Điền cũng không ngăn cản, nằm sắp xuống ghế sau, coi như chấp nhận.

Thực tế đã chứng minh, tình cảm không phải là thứ mà lí trí có thể điều khiển, trong lòng cậu vẫn đang rối như tơ vò. Đột nhiên có biến chuyển quá lớn, Hề Điền không cách nào hoàn toàn tiếp thu được, cậu dụi mắt, cảm thấy mình cần phải thật bình tĩnh, phải điều chỉnh lại bản thân một lần.

Còn về vấn đề vừa nãy, có thích hay không... Mối cậu khẽ nhếch lên, ngón tay chọt chọt đệm ghế, trên đó có các họa tiết hình trái tim, cậu vô thức vẽ dọc theo viền một vòng.

Cho dù có đáp án... Cũng phải để tiên sinh là người đầu tiên được biết chứ.

Ngày hôm nay Chung Hạo không có tâm trạng làm việc, cái gì cũng không muốn làm.

Mở mắt nhắm mắt, trước mắt đều là vẻ mặt vừa nãy của Hề Điền, vừa thẹn thùng vừa đáng yêu, đôi môi mềm mại khẽ mở, giống như chuẩn bị nói gì đó, thế mà lại bị Chung Dịch phá đám.

Hắn ở văn phòng sững sờ một tiếng, cuối cùng thực sự không chờ được nữa, nhặt áo khoác, lần đầu tiên trong nhiều năm như vậy hắn về sớm mà không cần lí do. Ngồi trên xe rồi mà hắn rất nóng lòng, liên tục giục lái xe đi nhanh hơn, cuối cùng về đến nhà bằng tốc độ trước nay chưa từng thấy.

Mở cửa phòng Hề Điền ra, cậu nhóc này lại không khóa cửa, ngốc ngốc ngồi ở trên giường, trên tay cầm quyển sổ không biết đang viết gì. Hắn đột nhiên đi vào, Hề Điền giật mình, cũng không kịp giấu, tay run một cái liền vút ngay quyển sổ sang bên cạnh.

Hề Điền nhanh chóng bò đến, còn chưa kịp xuống giường, Chung Hạo đã lên trước một bước nhặt lên.

Hắn tới là có chuyện quan trọng muốn nói, cũng không phải định kiểm tra gì cả, thế mà cúi đầu một cái là đập vào mắt từng khoản từng khoản rõ ràng, ghi chép lại từng con số, thế là hắn chết máy luôn. Hề Điền nhỏ giọng nói một câu “Trả lại cho tôi”, nhưng nhìn sắc mặt của hắn lại không dám mở miệng nữa.

Mỗi ngày một trang, tất cả đều rất rõ ràng, từ ăn đến mặc, ngay cả đồ gì mà hắn tiện tay đưa sang, cậu cũng đều ghi lại hết cả, bên cạnh viết thêm bảng giá. Chung Hạo khép cuốn sổ lại, ngoài bìa có hàng chữ thanh tú làm mắt hắn phát đau.

Lát sau, hắn nói: “Cậu nhớ kĩ thế cơ à, có phải sau này định chuẩn bị trả lại tôi tất cả?”

Hề Điền đang tự điều chỉnh cảm xúc một tí, nào có ngờ hắn sẽ đột ngột trở về đâu, tự nhiên cậu chóng cả mặt, thế là hơi gật đầu.

Chung Hạo hít sâu một hơi, ném cuốn sổ lên tủ đầu giường, bước lên trước. Tim hắn đập điên cuồng, đang rất không bình tĩnh, nhưng hắn lại cố ép mình phải bình tĩnh.

Nói thật là hắn đang tức gần chết, biết là Hề Điền vẫn luôn chuẩn bị rời đi, nhưng biết và tận mắt nhìn thấy nó khác nhau lắm chứ, cậu ghi chép rõ ràng quá mức cứ như thể cậu không muốn liên quan tới hắn một chút nào nữa vậy. Lần đầu trong đời Chung Hạo cố gắng tiến lên, vậy mà lại bị tát cho một chậu nước lạnh đến thế, tim đột nhiên co rụt lại, trở nên quyết tuyệt quyết đoán.

Hắn và Hề Điền rất gần nhau, hai mắt không thềm chớp, nói: “Vậy nói tiếp chuyện lúc chiều, nói rõ tất cả đi.”

Mặt Hề Điền dần dần đỏ lên, luống cuống mà “vâng” hai tiếng.

Chung Hạo áp sát, cùng cậu mặt đối mặt: “Hề Điền, cậu nghe rõ đây.”

Hắn dừng một chút, lời nói không kịp chuẩn bị cứ thế tuôn ra ào ào: “Tôi thích em, và em cũng không phải “Không thể thích tôi”.”

Tay Hề Điền bị hắn nắm chặt, nhiệt độ bàn tay hắn rất cao, dùng sức rất lớn, xem ý là hoàn toàn không muốn cho cậu chạy thoát. Cậu thở gấp, khẩn trương muốn chết, ánh mắt trốn trốn tránh tránh.

Đã bảo là mình không thể gặp tiên sinh vào lúc này rồi mà lại! Bây giờ cái gì cậu cũng không nghĩ được, đầu óc lộn lộn thành một đồng.

Sự thật là khi ý nghĩ của bản thân và hiện thực có chênh lệch quá lớn, Hề Điền sẽ bị chập mạch, CPU của cậu tạm thời tắt máy, giãy chết nói: “Người tiên sinh thích không phải tôi đâu, lần trước hôn cũng nhầm người mà...”

“Tôi chính là muốn hôn em đấy.” Chung Hạo nghiêng rằng, “Trên người em có mùi sữa bò, làm tôi vừa ngửi thấy liền muốn hôn em.”

Hề Điền lần đầu tiên được nghe lời thổ lộ thẳng thắn mạnh mẽ như vậy, lập tức xấu hổ đến phải che mặt, len lén nhìn hắn qua kẽ tay.

Chung Hạo gỡ tay cậu xuống đặt ở hai bên, ép cậu nhìn thẳng vào mình. Bầu không khí giữa hai người rất không đúng, sóng ngầm phun trào, nhiệt ý tràn đầy, một lát sau, Chung Hạo mới trầm mặt mở miệng nói: “Tôi đã lớn như vậy rồi mà em còn nghĩ—tôi thích ai mà chính tôi còn không rõ sao?”

“Không, không có...” Hề Điền rất không có nguyên tắc mà vuột đuôi hắn, “Tiên sinh nhất định nhận rõ được!”

“Vậy còn em? Em có rõ không?” Chung Hạo hỏi ngược lại cậu, trên khuôn mặt tuấn lãng mang theo chút buồn bực cùng chờ mong, nắm chặt tay cậu trong lòng bàn tay mình, “Em cũng nên trả lời tôi.”

“Hề Điền, em có thích tôi không?”

Hai khuôn mặt cách nhau không tới mười centimet, hơi thở xen lẫn vào nhau, không khí bị hun nóng đến mê người.

Hề Điền gần như sắp thiếu dưỡng khí, mắt mở to hết cỡ. Vài giây sau, hoặc là nửa thế kỷ sau, hai người đều sắp không chịu nổi nữa, cậu có hơi oan ức, giật giật bàn tay đang bị Chung Hạo nắm chặt.

Chung Hạo còn chưa kịp phản ứng lại, cậu đã nhanh chóng lại gần, chạm nhẹ vào đôi môi hắn một cái.

Hắn kinh ngạc cầm tay Hề Điền, mãi một lúc lâu sau mới đột nhiên mở to mắt.

“Tiên sinh thật đáng ghét... Quá đột ngột đó, lại còn không để người ta từ từ tiếp thu nữa chứ”, Hề Điền rất xấu hổ, cứ như bị bắt nạt mà nhỏ nhẹ nói thầm, “Còn thiếu một chút thích nữa đó!”

24. Chương 24

Edit by Linh

Chung Hạo một mực nhìn cậu, nhìn rất lâu không dời mắt, ánh mắt chăm chú đến mức hơi trịnh trọng. Hề Điền cùng hắn duy trì tư thế giằng co này một lát, sau đó cẩn thận từng li từng tí ngẩng đầu lên, Chung Hạo lập tức nắm cái cằm nhỏ của cậu, dứt khoát hôn lên.

Không biết có phải ảo giác không nữa, hắn thấy môi Hề Điền thật là ngọt, vừa ngọt vừa mềm y như một miếng kẹo bông. Cậu hơi kinh ngạc, lại càng then thừng hơn, nhanh chóng nhắm mắt lại, khuôn mặt nhỏ ngoan ngoan ngẩng lên khiến người ta yêu thích.

Niềm yêu thích của Chung Hạo đối với cậu đúng lúc này bỗng nhiên vọt đến đỉnh điểm, hắn dùng một tư thế không cho người cự tuyệt mà ôm chặt lấy, thăm dò ở trên môi một chút sau đó đưa đầu lưỡi vào. Vị ngọt của sữa quăn quanh đầu lưỡi, từ miệng chạy thẳng lên não, hắn liếm láp hàm răng rồi lại xoắn lấy lưỡi

Hề Điền, cứ như dã thú bị nhốt nhiều năm nay mới được sống chuồng, chỗ nào cũng phải để lại ký hiệu chiếm đoạt. Hề Điền không có kinh nghiệm hôn hít, đã thuận theo rồi mà còn theo không kịp hẳn, lúc đầu còn như con hươu nhỏ liếm được vài cái, sau đấy thì không thở nổi luôn. Tay cậu không biết nên để ở đâu mới đúng, đầu tiên là nắm chặt drap trải giường, sau đó hết đỡ nổi liền bám vào Chung Hạo, áo sơ mi trước ngực ngay gần thẳng tắp của hắn bị kéo ra vài vết nhăn.

Đây là lần đầu tiên hai người hôn nhau lúc đang tỉnh táo, ngay cả khi đang tỉnh táo, họ cũng hôn đến mất cả tỉnh táo luôn. Chung Hạo mất kiểm chế, hôn đến khi ánh mắt Hề Điền tan rã, tiếng khóc cùng tiếng rên rỉ theo bản năng cứ thế tuôn ra, vẻ mặt đến đáng thương đến lấy lòng. Cậu đáp trả không nổi sự xâm lược của hắn, miệng nhỏ bị mút đến đỏ bầm, khế nhếch, môi vừa rời nhau ra một cái liền chảy ra một dòng nước trong suốt, nhiệt độ của nó hơi cao hơn chất lỏng thông thường, chảy dọc xuống tận cằm, mang theo cảm giác ngứa ngáy, lại hơi xấu hổ.

Khi đối phương chịu buông tha thì cậu đã mềm nhũn nằm bẹp trên giường, vô cùng vất vả hít thở mới bù đắp được chỗ ôxi vừa thiếu hụt kia.

Mặt Chung Hạo cũng không rời đi được là bao, hỏi: “Thiếu một chút thích, thế bây giờ bù vào có được không?”

Hề Điền vô cùng muốn giận hờn mà nói “Càng ghét hơn”, nhưng sợ lại bị hắn hôn thành như vậy, cuối cùng đành vô cùng không tình nguyện gật đầu.

Cậu vừa bị hắn hôn làm cả khuôn mặt đỏ bầm, giận dữ mà không dám nói, tất cả rơi vào mắt Chung Hạo đương nhiên là đáng yêu muốn chết, hắn lại chồm tới, hôn hít nhào nặn một phen.

Lần hôn này kết thúc, Hề Điền ngồi thở hổn hển, vẻ mặt cứ như gặp quái thú mà duỗi chân đạp đạp vào giường, xiêu vẹo lui về phía sau. Chung Hạo nhìn cậu lùi tới đầu giường, đưa tay nắm lấy mắt cá chân xinh xinh của cậu, một phát liền kéo được người về cạnh mình.

Hề Điền kháng nghị: “Tiên sinh anh phạm quy!”

Chung Hạo bình tĩnh nói: “Vấn đề thân thiết còn chưa giải quyết xong đâu, đừng trốn.”

Khí trời đã hơi lạnh, cổ chân cậu cũng lạnh theo, Chung Hạo tranh thủ xoa nắn cho ấm lên. Hề Điền rầm rì kêu, nghe lời ngồi yên, mím mím môi hỏi hắn: “Tiên sinh, còn vấn đề gì nữa không?”

“Còn nhiều”, Chung Hạo híp mắt, “Đầu tiên là vấn đề xưng hô.”

Hắn kéo chân lên cho Hề Điền, ôm cậu về giường, nghiêm túc biểu thị rằng nếu hai người đã thổ lộ với nhau thì rõ ràng đó đã là tình yêu. Nào có ai gọi người mình yêu là “Tiên sinh” nữa?

Hề Điền ở cạnh hắn có chút bất an, uốn tới ẹo lui, bên tai đỏ chót.

Chung Hạo vừa nhìn đã biết ngay cậu đang nghĩ gì, ôm mặt cậu: “Bây giờ nói chuyện nghiêm túc nhé, nếu không là tôi hôn em ngay đấy.” Hề Điền lập tức ngồi nghiêm chỉnh, hỏi hắn hi vọng cậu sẽ gọi hắn là gì.

Cậu và Chung Hạo hơi chênh lệch bối phận, gọi thẳng tên luôn thì cảm thấy biệt nữ, gọi là “anh Chung”, Chung Hạo liền sẽ không tự chủ được nhớ tới Chung Dịch, bầu không khí tốt đẹp cứ thế mà xấu đi. Hai người chỉ vì vấn đề ấu trĩ đó mà thương lượng nửa ngày, còn không thống nhất được kết quả nữa, Hề Điền ôm gối, nhỏ giọng bất mãn: “Gọi là gì cũng được mà, sao lại thích tính toán như vậy?”

“...” Hắn hi vọng Hề Điền có thể thân thiết với mình mọi lúc mọi nơi, vấn đề xưng hô đương nhiên cũng vậy. Mà nói ra tâm sự nhỏ nhỏ này rất là mất mặt biết không, Chung Hạo không nói lời nào, chỉ là vẻ mặt đã viết rõ: anh đây sẽ rất kiên trì đấy.

Hề Điền không có cách nào, đành chống cằm ngẫm nghĩ, cuối cùng không biết nghĩ tới điều gì, đành hoảng hốt trình trọng giọng ngón trở lên: “Vẫn sẽ gọi anh là tiên sinh nhé!”

Chung Hạo không lên tiếng, buồn bực mím môi.

Hề Điền xoa vành tai nóng bừng của mình, khước miệng cong cong ngọt ngào, cà cà vào Chung Hạo, vừa động viên vừa giải thích: “Bởi vì sau này anh sẽ là tiên sinh (ông xã) của mình em thôi!”

Sự thực chứng minh, công lực dẻo mỏ của Hề Điền đã ở một tầm cao mới, chỉ cần một câu thôi là làm tiên sinh của cậu mở cờ trong bụng. Chung Hạo ho khan một cái, cố làm ra vẻ thận trọng, nhưng khóe miệng lại rất không có tiền đồ mà cong lên, nói: “Biết là tốt rồi.”

“Sao không khen em nhiều hơn câu nào vậy?”

Chung Hạo trở mặt: “Này có gì tốt đâu mà khen.”

Hề Điền bò đến, nửa quỳ nửa ngồi trên đùi hắn, tay đặt lên vai hắn, mặt đối mặt, muốn hai người đều nhìn rõ vẻ mặt của nhau. Chung Hạo có chút biệt nữ, rõ ràng muốn cười nhưng lại ra vẻ lạnh mặt hờ hững, Hề Điền liền “ha ha ha” mà cười rộ lên, nói xấu hắn: “Tiên sinh, anh như vậy thật là trẻ con.”

“biệt nữ: nói một đằng nghĩ một nẻo

“Thật lạ, sao hồi trước em lại không biết tiên sinh như thế này nhỉ... Thế này tốt hơn nhiều”, đôi mắt Hề Điền đen láy, “Trước đây luôn cảm thấy tiên sinh đặc biệt đáng tin cậy, nghiêm túc cao quý lạnh nhạt, lại thích lái nhai, động một cái là phải dạy dỗ người khác, tạo khoảng cách trường bối rất lớn... Khá giống một người cha.”

Chung Hạo lập tức đen mặt: “Bây giờ còn thấy anh giống ba không?”

“Không đâu”, Hề Điền nói, “Bây giờ giống y xì một bạn nhỏ ấu trĩ biệt nữ!”

Chung Hạo không thể nổi nóng với cậu, chỉ có thể làm như trừng phạt mà xoa nắn mông cậu cho hả giận, ôm người ta vào lòng nhào nặn một trận. Hề Điền nằm trong lòng ngực hắn khẽ cười, hắn ghé vào tai Hề Điền, răng hơi cắn cắn, đè thấp giọng nói: “Em có biết là thông thường người ta hay gọi ba ba ở một thời điểm khác không?”

#25.

Hề Điền đã thẩm bao cuốn tiểu thuyết tổng tài, tất nhiên là với các loại xưng hô kiểu đó rõ như lòng bàn tay, nghe được câu này liền hơi xấu hổ. Trán cậu tựa lên vai Chung Hạo, như làm nũng mà cọ cọ, giọng mềm nhũn: “Tiên sinh anh trở nên lưu manh rồi.”

Câu này cứ như cửa một bé mèo kêu ra, gãi hắn ngứa hết cả lòng. Chung Hạo liếm lên vành tai cậu, bàn tay đẩy vạt váy ra, từ phía sau luồn tới, vết chai mỏng trên ngón tay vuốt nhẹ lên làn da mềm mại, eo cậu mềm nhũn, theo bản năng uốn hông về phía Chung Hạo. Cái bụng căng tròn nặng trĩu ghé sát vào cơ bụng của hắn, vành tai cậu nóng bừng, râm rì muốn bỏ chạy, một tay Chung Hạo đè mông cậu xuống không cho động đậy, tay kia nhanh chóng mò qua eo, vòng lên bụng.

Bụng cậu căng tròn, da cũng dần đến mức bóng loáng căng mịn, nơi duy nhất lõm xuống là cái rốn bé xinh. Tay Chung Hạo trượt qua trượt lại, làm như vô ý mà chọt nhẹ vào rốn, rất có kỹ xảo mà xoa xoa, Hề Điền lập tức run rẩy, rên lên thành tiếng.

Ban đầu thân nhiệt hai bên không khác nhau lắm, bây giờ cơ thể Hề Điền bắt đầu nóng lên không ít.

25. Chương 25

Hơi thở Chung Hạo cũng dần nặng nề, dự vọng đã lâu không gặp bỗng nhiên tràn về. Hắn không nhìn xuống phía dưới, không thấy tình trạng hiện giờ ra sao, nhưng chỉ dựa vào tưởng tượng, hắn đã cảm thấy quá đủ rồi.

Tay kia của hắn vuốt ve chiếc bụng tròn tròn, dưới lớp da vô cùng ẩm áp nhẵn nhụi kia đang có giọt máu của hắn, trong đó có một sinh mệnh bé bé đang nằm ngủ, hắn dường như có thể cảm nhận được nó qua từng đợt vuốt ve. Hề Điền mặc váy, khi về nhà ngại tất chân chật nên đã cởi ra, bây giờ chỉ còn đôi chân nõn nà bên trong lớp váy trắng mỏng, dưới thân chỉ có một cái quần lót. Một tay khác của Chung Hạo cũng

lần xuống, dễ dàng chui vào, mông và bụng đều rất mềm mượt, chỉ là ở mông thịt nhiều hơn, hấn khe đùa mà nhào nặn, làm cho nó thay đổi hình dáng.

Bị hai bàn tay trên dưới đùa bỡn, toàn thân cậu thấy hư không, cảm giác này vạn phần tình dục. Đợi đến khi hấn bắt đầu lần đến hoa cúc nhỏ, Hề Điền lúc này rất thức thời mà cầu xin tha thứ, ngón tay vô lực kéo vạt áo trước ngực hấn, lấy lòng nói: “Tiên sinh, sau ba tháng là khó làm chuyện như vậy...”

Chung Hạo: “Chuyện nào?”

Hề Điền chớp mắt, như con thú nhỏ cọ cọ hấn: “Không, không thể lên... Lên giường...”

Động tác này rất là mâu thuẫn với lời nói đó biết không, ngoài miệng nói không thể làm, nhưng ngôn ngữ cơ thể lại đang quyến rũ hấn. Chung Hạo nhắm mắt, mạnh tay bóp mông cậu, cậu khẽ kêu một tiếng, cảm nhận được tên yêu nghiệt nhỏ dưới quần của Chung Hạo càng ngày càng cứng, nó còn đang không ngừng cọ vào cậu.

Cách một lớp quần chạm đến một chỗ cứng rắn nhô lên.

Lần đầu Hề Điền yêu đương mơ màng không có kinh nghiệm, bị người yêu đùa đến nỗi không nói nên lời. Chung Hạo ngậm dải tai của cậu, dùng hàm răng nhẹ nhàng cà cà, liếm liếm, giọng nặng nề mà nói “Tôi biết”, sau đó đẩy Hề Điền ra một chút.

Đôi mắt Hề Điền ướt nhẹp, mái tóc đen rũ xuống, khuôn mặt xinh xắn rất nhỏ, da cũng rất trắng rất mềm. Cậu ngồi trên giường, Chung Hạo kéo tay cậu ẩn về phía hạ thân của mình, nói: “Giúp tôi ra.”

Những việc quá kích thích đều không thể làm, nhưng không quá đáng thì vẫn làm được.

Thắt lưng Chung Hạo được cởi, lộ ra quái vật nhỏ giữa, quần lót của Hề Điền cũng kéo xuống, tràn ngập sắc tình mà treo móc cổ chân. Hai nơi đều rất nóng, không hề che giấu chút nào mà tuyên bố khát vọng của mình, đứng thẳng, theo động tác của chủ nhân mà dựa vào nhau. Hề Điền phát ra một tiếng thở dốc, cứ như một chút kích thích nhỏ xíu này đã không chịu nổi, nửa người trên nghiêng về phía trước, cái cổ tựa như mất hết sức, muốn dựa đầu lên vai Chung Hạo.

Chung Hạo lúc này lại không dung túng cho cậu, muốn cậu phải ngồi, hấn cảm bàn tay trắng trẻo nhỏ hơn của mình một chút đi xuống chỗ hai người đang chạm vào nhau. Ngón tay Hề Điền then thung đến đỏ hết cả, chỉ có thể thuận theo, chiếc váy theo nửa người trên cúi xuống của cậu rơi về đằng trước, vạt váy hơi dài dòn hết về giữa hai chân, Chung Hạo dừng lại, kéo váy lên, đưa đến bên miệng cậu.

Giọng Chung Hạo lúc này đột nhiên uy nghiêm hấn lên. Hấn ra lệnh nói: “Ngậm.”

Hề Điền bị hấn mê hoặc tâm thần, hé miệng, lộ ra hàm răng trắng nõn, cắn lấy chiếc váy. Chung Hạo nhìn cậu, không ngừng động tác, tiếp tục dẫn dắt, ôm lấy thứ có kích thước chênh lệch rõ ràng của hai người, cùng nhau an ủi. Hề Điền trẻ tuổi, tính tình lại đơn thuần, tự an ủi cũng ít, không có sức đề kháng với cái này, một lát là muốn lên đỉnh, khó chịu mà phát ra vài tiếng rên rỉ. Chung Hạo tiếp tục làm, tính cụ khổng lồ rất lộ liễu đỉnh về phía trước, đâm vào người yêu nhỏ, rất là bá đạo.

Hề Điền rất thoải mái, nhưng mà sướng quá sẽ muốn khóc, muốn gọi người, nhưng trong miệng còn cắn váy nên lẫn trong tiếng thở dốc còn có chút tủi thân nức nở. Nước bọt cậu làm ướt một mảng váy, làm chỗ đó hơi sẫm màu hơn, cái tay rảnh rỗi kia của Chung Hạo bắt đầu xoa bụng cậu, cậu run rẩy rùng mình, tiếng thở dốc gấp gáp, mảng váy ẩm càng lan to hơn.

Đường cong của chiếc cảm thanh tú nhếch lên, đầu hơi ngửa ra sau, chiếc váy che lấy hầu kết, mơ hồ có thể thấy đường nét cơ thể vừa thanh thuần vừa gợi cảm. Chung Hạo tới gần, giọng rất khàn mà nói “Em đẹp lắm”, hấn hôn lên cổ cậu, vừa hôn vừa liếm lên trên. Hề Điền cảm thấy cần cổ bị hấn gặm rồi lại mút, khóe mắt ướt át, buông lỏng hàm răng, oan ức nói: “Tiên sinh... Tiên sinh anh bắt nạt em...”

Lúc nói chuyện, dây thanh quản chấn động rõ ràng, Chung Hạo gieo xuống cổ cậu mấy quả dâu tây, đầu lưỡi dùng sức liếm trên xương quai xanh duyên dáng, nói hàm hồ không rõ: “Bắt nạt em thế nào?”

Hề Điền rất không có sức: “Anh cần em...”

Chung Hạo rất nghe lời mà cắn xương quai xanh của cậu một cái, ép cậu kêu lên sợ hãi, sau đó hần cười cười, không nói gì. Tay hần rời khỏi bụng, vén váy cao lên, lộ ra lồng ngực bằng phẳng cùng hai điểm đáng yêu trên đó, ngậm lấy một bên đầu vú hồng nhạt, nhẹ nhàng dùng răng cắn cắn.

Hề Điền thở dốc, giống hệt một người không xương, một tay bị Chung Hạo nắm, tay kia lập tức giơ lên che mắt vì xấu hổ. Cậu bị khoái cảm xung kích đến tê dại, mỗi một tác da đều ầm lên nóng rực, tiên sinh vừa mới xác lập quan hệ với cậu đang chui đầu vào ngực mình, vừa như chà đạp lại tựa như trêu đùa, liếm mát, trêu chọc đến nỗi cậu không chống đỡ được, phảng phất toàn thân đều mẫn cảm vô cùng.

Rất nhanh cậu đã muốn bắn, đầu ngón chân trắng nõn cuộn lên, trên đỉnh của tính khí sắp bắn ra thì Chung Hạo đưa tay bịt lại, không cho cậu thỏa mãn.

Hề Điền ủy khuất nói: “Tiên sinh thật sự bắt nạt em!”

Chung Hạo không lên tiếng, đợi đến khi tay Hề Điền mới nhừ mới ngẩng đầu lên, thù dai mà nói: “Kêu một tiếng ba ba cho tôi nghe một chút.”

Hề Điền bị sự vô liêm sỉ của hần dọa rồi, lại thêm thân thể sắp cao trào bị cưỡng ép nên cảm thấy rất uất ức rất khó chịu, theo bản năng bắt đầu thút tha thút thít, phản kháng nói: “Tiên sinh anh thay đổi rồi...”

Ngón tay Chung Hạo vuốt nhẹ lên đỉnh mẫn cảm, cũng cảm thấy mình ấu trĩ, nhưng mà cảm giác này quá tốt, hần không muốn dừng.

Hề Điền mới không thêm gọi ba ba, nước mắt tràn mi mà nhìn hần, hút mũi, chủ động lại gần liếm môi hần. Chung Hạo được lợi, lại gần liếm đầu lưỡi tươi đẹp của cậu mấy cái, cũng không nỡ để Hề Điền quá khó chịu, mạnh mẽ hôn lại rồi nhắc ngón tay ra.

Chất lỏng trắng đục dính hết lên tay hần, dính dính, hần xấu xa mà bôi hết lên bụng Hề Điền. Hề Điền bị hần làm cho run cầm cập, không phản kháng được, tay vẫn bị nắm chặt để lấy lòng tính khí thô to nóng rực kia, cả người mềm oặt ngã trên người hần.

Cuối cùng Chung Hạo lật cậu xuống giường, vén váy cao lên, tinh dịch nồng đậm bắn hết lên bụng bầu tròn trịa của cậu. Tinh hoa của hai người giao hòa một chỗ, cách một lớp da cùng tiếp xúc thân mật với bảo bảo của họ, sau đấy dính dính nhờn nhờn mà cùng chảy xuống.

Xúc cảm quá tưng tưng, Hề Điền thẹn thùng đến không dám nói gì, chỉ khẽ kêu hai tiếng, giống như con mèo nhỏ nổi nóng mà đá hần. Chung Hạo nhìn cậu đáng yêu không chịu được, tâm tình rất tốt, ôm cái đầu xù của cậu lên mà thân thiết cưng chiều.

Hề Điền bị hôn đến thiếu dưỡng khí, rất bất mãn mà nghĩ – thì ra không phải tất cả tiểu thuyết đều chỉ biết lừa người ta.

Từ tổng tài bá đạo lạnh nhạt thận trọng sau khi nói chuyện yêu đương sẽ biến thành tên tình dục cuồng, điểm này cậu đã tìm được chứng minh ở tiên sinh của mình rồi.

26. Chương 26

Ngày hôm sau, lúc Chung Dịch nơm nớp lo sợ tới tìm Chung Hạo thì phát hiện hần đã cả người sung sướng, tinh thần sáng khoái tràn trề. Mặc dù hần vẫn không cho gã về mặt dễ chịu, nhưng vẫn nhìn ra được tâm trạng đã tốt hơn rất nhiều.

Nếu Thượng Đế đóng lại cánh cửa này với bạn, đương nhiên Người sẽ vì bạn mà mở ra một cánh cửa khác. Đầu óc Chung Dịch không đủ dùng, nhưng trên mặt trận yêu đương mà nói thì gã đánh hơi rất là thánh, sau khi quan sát tỉ mỉ anh họ một hồi, gã bèn thả lỏng kết luận: Đang bị tình yêu làm cho thoải mái chứ vẹo gì!

Trong này cũng có một phần công lao của mình đấy nhé!!!

Chung Dịch thoải mái hơn rất nhiều, đương nhiên trên mặt vẫn là vụn phần lấy lòng, ăn nói khép nép báo cáo chuyện gặp Tân Khánh hôm qua cho Chung Hạo biết.

Bọn họ đứng mặt nhau ở dưới lầu công ty Chung Hạo. Chung Dịch liều chết làm tỏ ở trong xe, nghĩ chắc chỉ trùng hợp thôi, chờ Tân Khánh sang tìm mình như thế cũng đỡ mất mặt. Ai dè y không sang, chỉ phải vệ sĩ gõ cửa sổ, hơi nhắc lại chuyện lần trước, Chung Dịch đuối lý đành phải xuống xe.

Tân Khánh miệng nam mô bụng bồ dao găm, ngoài miệng khen gã phong lưu phóng khoáng, đá xoáy gã là ngay cả góc tường của y mà cũng dám đào một lỗ. Chung Dịch với việc này cũng hơi hổ thẹn, nên không cãi lại, Tân Khánh bỗng nhiên chuyển đề tài, cái bản mặt cười đến nỗi tỏ rõ: bố đã đào hố xong chỉ chờ mày nhảy vào thôi đấy, nói là bên phía y bây giờ đang có một công việc rất phù hợp với gã, hỏi gã có đồng ý đến thử việc hay không.

Rất là không muốn đi, nhưng mà ân oán lúc trước nào có dễ giải quyết như vậy.

Chuyện này qua miệng Chung Dịch đương nhiên đã bị gã phóng đại lên rất nhiều, chưa chắc có bao nhiêu là sự thật, không rõ ý của Tân Khánh có thật hay không. Từ bé đến lớn Chung Hạo đã thu dọn bãi chiến trường cho Chung Dịch không biết bao nhiêu lần, cái chiêu bẻ cong sự thật của gã hẳn đã nghe ra thành kinh nghiệm, miễn cưỡng liếc mắt nhìn gã một cái.

Chung Dịch lập tức cầu xin: “Anh anh nhất định phải cứu em em không muốn bị Tân Khánh mưu sát!!!”

Chung Hạo đang xử lý công văn khế “Hừ” một tiếng, dừng bút trầm tư. Chung Dịch lòng tràn đầy hi vọng, hai mắt tỏa ánh sáng, không nghĩ tới anh gã vậy mà lại nói: “Vậy mày cứ đi thử xem công việc đó thế nào.”

“...” Chung Dịch không thể tin nổi vào tai mình, “Anh anh có phải muốn giết em không đấy!”

Chung Hạo lườm gã một cái: “Phiền phức của mình thì tự giải quyết đi, bên Tân Khánh anh sẽ có lời chào hỏi, thế nhé, mày đi rồi sẽ không có ai gặp rắc rối nữa.”

Về mặt Chung Dịch như đưa đám, Chung Hạo liền quở trách gã: “Mày nhìn lại mình đi xem bao lớn rồi, tốt nghiệp đại học xong cũng không đi làm, cả ngày ăn chơi nhảy múa đã đành, đảng này hơi tí lại gây chuyện rắc rối! Nếu như không phải mày được sinh ra ở nhà họ Chung, sợ là đã chết đói từ lâu cũng không ai thèm quản rồi, có cơ hội này để mày đi rèn luyện cũng tốt.” Cuối cùng, hẳn dừng một chút, lại bồi thêm một câu, “Hề Điền ít hơn mày năm tuổi mà nhìn xem người ta có tiền đồ hơn mày biết bao nhiêu.”

Chung Dịch cứ như vậy bị hất ném đến chỗ Tân Khánh, vẫn còn chưa hết hy vọng mà quay lại cầu xin hẳn mấy lần, không có tác dụng, gã còn từng có ý đồ rất mưu mô, muốn đường cong cứu quốc tìm Hề Điền “có tiền đồ” cứu cứu mình.

Mà Chung Dịch ở trước mặt Hề Điền lại không dám nói lúc trước gã làm sao mới chọc được vào Tân Khánh – vì Hề Điền gã đã bỏ ra bao nhiêu công sức mới tô vẽ được hình tượng của bản thân tạm gọi là đẹp, tuy rằng trên cơ bản cũng bị đập cho gần hết rồi, nhưng giữ được ít nào hay ít đấy.

Cuối cùng gã chỉ có thể thấy chết không sờn, lòng tràn đầy bi thương đi tiếp nhận “công tác” mà Tân Khánh nói.

Hề Điền đối với những việc này không biết gì cả, thanh thần nhàn nhã dưỡng thai, còn rất vui vẻ nói chuyện yêu đương sến sẩm với Chung Hạo.

Với hai người họ mà nói thì đây mới đúng là mối tình đầu, một người đã từng trải qua thời kỳ thâm mến bị đè nén đến vô vọng cứ thế tiến vào xã hội, còn một người là bạn nhỏ vừa tốt nghiệp cấp ba. Trước kia còn chưa xác lập quan hệ thì sao cũng được, còn giờ nếu thật sự muốn ở cùng nhau thì cần phải từ từ tìm hiểu.

Người hầu trong nhà đã học được cách tự chuẩn bị kính râm – chỉ cần hai người kia nhìn thấy nhau một cái, nói không nổi mấy câu là lại bắt đầu ôm ôm hôn hôn.

Lúc Hề Điền muốn nũng nịu sẽ ôm, muốn trêu chọc tiên sinh sẽ thơm một cái, chỉ cần nhìn thấy tiên sinh đã vui rồi, nhưng đến gần là lại đỏ mặt. Về cơ bản thì Chung Hạo cũng giống cậu, sau khi chính thức xác

lập quan hệ, chỉ cần lớp mặt nạ tự tin của hắn chưa rơi mất thì hai người thân mật một chút cũng không có vấn đề gì. (Hơi khó hiểu nhỉ, ý là hai anh em nhà này chim chóc với nhau mờ vẫn ngại)

Nếu thân phận đã thay đổi, vậy một vài vấn đề đương nhiên cũng phải thống nhất.

Chuyện đầu tiên là Chung Hạo không thu sổ của Hề Điền, lại rất nhỏ mọn mà lấy bút bôi đen hết hàng chữ trên bìa. Hắn còn muốn xử lý hết nội dung bên trong nữa, nhưng mà Hề Điền không muốn, cứ thế mà nhìn hắn chăm chăm.

“Tuy rằng em sẽ cùng tiên sinh ở bên nhau, nhưng mà nguyên tắc vẫn phải có nha”. Cậu lắc lắc cánh tay Chung Hạo, “Tiên sinh có thể nuôi em học đại học trước... Thật ra em rất có khả năng đấy nhé, có thể kiếm tiền, chỉ cần mấy năm thôi, số tiền này em nhất định có thể kiếm được!”

Mặt mũi Chung Hạo tối sầm lại: “...Sao em cứ phải kiên trì việc ấy thế?”

“Bảo bảo là của chúng ta mà, tiền nuôi bảo bảo...” Hề Điền cố gắng tìm từ thích hợp trong đầu, “Tiền của cả nhà... Đúng rồi đấy, em cũng phải nộp tiền vào nhà mình chứ!”

Chỉ duy nhất điểm này Hề Điền dựa vào cái miệng đồ ngọt để được hắn đồng ý, còn những cái khác phải nghe theo sắp xếp của Chung Hạo.

Chung Hạo lấy bản thỏa thuận ra, Hề Điền tưởng là sẽ sửa đổi nội dung, nào ngờ hắn chồng hai bản lên nhau, dứt khoát xé thành hai nửa.

Từ đây Hề Điền không còn cần thiết phải giữ “bí mật”, con của cậu cũng không phải “không có quan hệ gì với Chung gia” nữa.

Hề Điền ngạc nhiên: “Tiên sinh, chuyện này... Vậy, cũng không cần phải dứt khoát như thế chứ! Chuyện của em trong nhà anh có chấp nhận không...”

“Nhà tôi là tôi làm chủ, người khác có chấp nhận hay không, cũng không ai quản được tôi.” Chung Hạo tiếp tục xé thành bốn mảnh tám mảnh, tất cả đều trở thành giấy vụn, hời hợt nói, “Hơn nữa cha tôi đã biết em lâu rồi.”

Tư tưởng của cha hắn khá thoáng, đã nhận định người “Con dâu” này rồi, bây giờ chỉ cần hắn nói bóng gió, kiên trì tìm thời cơ thích hợp nói thẳng ra, chắc chắn để ông tiếp nhận việc này cũng không khó.

Nếu ông không thể chấp nhận... Vậy cũng chẳng làm gì được hắn.

Bây giờ người đứng đầu nhà họ Chung là hắn, nếu ngay cả chút chuyện của mình mà hắn còn không quyết được, vậy thì nghĩ luôn đi cho rồi.

Hề Điền hãy còn ở bên kia khiếp sợ tốc độ của tiên sinh, sao mà mình còn chưa biết gì cả, tiên sinh đã nói hết rồi! Chung Hạo nhìn vẻ mặt cậu thất thần sùng bái, chớp cơ hội kéo người lại, muốn gạt cậu chủ động dâng một nụ hôn, bàn tay đang che trên bụng Hề Điền bỗng nhiên bị nhẹ nhàng đá một cái.

Nói đến cũng đúng lúc, khi trước giữa hai người còn giữ một khoảng cách, hắn hầu như không sờ bụng Hề Điền, Hề Điền cũng không thể nào giục hắn làm chuyện này. Cho tới bây giờ, con gái đã tám tháng, đây mới là lần đầu Chung Hạo chân chính cảm nhận được con gái nhỏ của mình máy thai, cả người lập tức căng cứng.

Sự chú ý của Hề Điền bị dời đi rất nhanh, nhìn bộ dạng vui vẻ của hắn mà che miệng cười trộm. Chung Hạo cảm giác lòng bàn tay lại bị đá một chút, nghiêm mặt thu tay về, ánh mắt như đang đi thị sát nhìn chăm chú cái bụng tròn trịa kia, sau đó chậm rãi cúi người xuống, ghé sát tai lên.

Hắn dường như có thể nghe thấy một nhịp tim khác - là của cô nhóc, thỉnh thoảng, yếu ớt nhưng vẫn nhảy lên, ngày thơ hoạt bát giống như người đã trao cho nó sinh mệnh, nó đang cố gắng động đậy muốn giao tiếp với một người cha khác của mình. Một loại kỳ diệu, một mối liên hệ huyết thống, vào lúc này bỗng liền thành một mạch, đáy lòng Chung Hạo đột nhiên mềm mại hẳn, hồi lâu sau, hắn quay mặt lại, cách một lớp quần áo rộng rãi, đặt trên bụng Hề Điền một nụ hôn.

“Mau mau ra đi”, Chung Hạo nói, “Đến lúc đó ba phải ôm con mới được.”

Hai mắt Hề Điền sáng lên, chớp chớp, sửa lại lời hần: “Tiên sinh, đẻ non là không tốt đâu.”

“...” Chung Hạo liếc kẻ phá hủy bầu không khí một cái, bình thần bồi thêm một câu, mơ hồ có thể nghe thấy tiếng nghiêng rằng, “Sau đó tôi phải ôm em thật chặt — cái đồ ba ba gốc này.”

27. Chương 27

Chung Hạo cùng Hề Điền nói chuyện yêu đương sến súa đến nỗi cây già cũng muốn gặp mùa xuân, nhưng hần vẫn còn chuyện phải lo lắng.

Càng về thời gian cuối thai kỳ, bụng Hề Điền càng lớn, hần lo lắng càng nhiều. Trong nhà đã sửa một phòng riêng cho em bé, Chung Hạo cứ thấy cái gì đúng ý là không chút do dự mua về đặt bên trong, chỉnh sửa gian phòng đến nỗi không thiếu thứ gì, mỗi lần người giúp việc nhìn thấy ông chủ cao to của bọn họ chăm chú sửa sang này nọ bên trong, đều bày ra vẻ mặt muốn nói lại thôi.

Kiểm tra thai định kỳ cứ hai tuần một lần, hần lại khẳng khẳng một tuần dẫn Hề Điền đi một lần, còn luôn hẹn trước các chuyện gia hội chẵn.

Bản thân Hề Điền rất thả lỏng, nhưng cứ nhìn thấy dáng vẻ của hần thì lại vừa cảm động vừa buồn cười. Cậu an ủi Chung Hạo: “Em từ nhỏ đến lớn luôn rất may mắn, nhất định sẽ bình an!”

Chung Hạo mím mím môi đáp lại, căn bản chẳng thèm để bụng.

Làm kiểm tra xong, Hề Điền ngồi trên đùi Chung Hạo xoa nắn mặt hần, muốn hần thoải mái hơn. Chung Hạo một tay xem báo cáo, một tay ôm cậu, Hề Điền buồn buồn nằm úp sấp trên vai hần một lát, cuối cùng cũng nhận ra, ý thức được đây là tình huống gì, lớn tiếng hỏi: “Tiên sinh, đừng bảo em là anh đang mắc chứng lo lắng tiền sinh sản đấy nhé!”

Chung Hạo dừng tay, khuôn mặt nhất thời banh chặt thành một khúc gỗ.

Hần không muốn thừa nhận, nhưng lại không có cách nào chống chế, vẻ mặt rất buồn cười. Hề Điền nhìn không được, đầu tiên là che miệng lại, hai vai run dữ dội, tiếp theo càng lúc càng lớn, cuối cùng tựa đầu lên vai Chung Hạo cười ha ha.

Chung Hạo giận rồi, vỗ mông cậu hai cái cậu mới chịu yên tĩnh lại, chỉ có điều niềm vui trong mắt vẫn không tan biến.

Chung Hạo cần phải quan tâm nhiều thứ hơn Hề Điền, không thể lúc nào cũng đầu óc đơn giản không lo không nghĩ như cậu được.

Quá trình sinh nở có khả năng xảy ra chuyện không may, hần phải nhanh chóng sắp xếp hết, dù sao cũng không có ai có kinh nghiệm trong những ca sinh mổ như vậy, chỉ có thể chuẩn bị trước mọi trường hợp. Hề Điền cần được yên tâm dưỡng thai, không nên để cậu lo lắng ảnh hưởng đến tâm trạng, vậy nên hần phải một mình chống đỡ tất cả.

Công ty đang tiến hành một vụ làm ăn lớn, hần cũng không thể luôn luôn ở bên, để có thời gian giờ này ngồi cùng Hề Điền, hần đã phải tranh thủ làm việc rồi thúc ép cấp dưới mới miễn cưỡng rút ra được ít thì giờ.

Một bên khác, Chung lão gia ngồi bấm ngón tay tính xem bụng con dâu đã bao lớn, la hét muốn tới gặp con dâu một lần.

Chung Hạo thỉnh thoảng hỏi ông, ông thích con dâu thế nào, có thói xấu vặt nào không thích không, nhưng trước mắt vẫn còn chưa thử thăm dò xem ông có chấp nhận nếu con dâu là con trai không, chuyện này tuyệt đối không thể mạo hiểm.

Chung lão gia cũng đang rất là buồn bực biết không hả, chuyện này cứ như thằng con ngày nào cũng cầm đồ ăn ngon lượn lờ tới lui trước mặt ông, nhưng mỗi khi ông muốn ăn nó đều quay người lại, giấu đồ ăn cho

thật kỹ, ngay cả mùi vị thế nào cũng không cho ông nếm một miếng! Chung Hạo để người ở nhà, mấy lần ra ngoài đều tự nó hộ tống, ngoại trừ những người làm nó tin tưởng thì hầu như người ngoài chưa ai được trông thấy một chút. Chung lão gia nói hần mấy lần để hần đưa người sang, lần nào Chung Hạo cũng từ chối, lão gia mất hứng, tìm quản gia nói chuyện, ai dè ngay cả bà ta cũng ngậm miệng như trai ngậm ngọc, nửa câu cũng không nói.

Thậm chí ngay cả người ông phái đi điều tra, thằng con trai nhà ông cũng lén lút cản trở sau lưng.

Lâu dần, Chung lão gia cũng tức.

Đã thế ông đi thẳng tới cửa tìm, không tin thằng nhóc Chung Hạo kia dám nhốt bố để nó ở ngoài cửa không cho vào!

Chung lão gia đi đứng bất tiện, tính cách cũng lười nhác, đã bắt đầu cuộc sống dưỡng lão an nhàn, ngày ngày chỉ đi dạo ở vườn hoa, tiếp một vài người bạn cũ. Biệt thự của con trai ông ngại xa, lần nào muốn gặp cũng chỉ gọi nó về chứ ông thì chẳng bao giờ lần sang.

Đầu tháng chín, đã vào cuối thu, lúc ra cửa thì vừa hay trời đẹp, gió nhẹ, mặt trời tươi sáng. Chung lão gia im lặng ra cửa, nói với tài xế tới nhà Chung Hạo, đến sân trước nhà hần, Chung lão gia hạ cửa xe xuống một nửa, lộ mặt, bảo vệ liền vội vã mở cổng, thuận tiện báo ngay cho Chung Hạo.

Chung Hạo đang chơi trong phòng Hề Điền, làm một việc mà trước đây hần tuyệt đối không bao giờ nghĩ rằng mình sẽ làm – xem giáo trình chăm sóc sản phụ sau sinh. Hai người dựa vào nhau, Hề Điền nhìn màn hình chỉ chỉ chỗ chỗ, vừa mới bắt đầu so sánh các loại tinh dầu xoa bóp thì nhận được thông báo của bảo vệ.

Hề Điền “A” một tiếng, lập tức trở nên sốt sắng. Bụng cậu đã ba mươi bảy tuần, tròn vo, nặng nề đến nỗi đi đứng cũng hơi bất tiện, đã rất gần đến ngày dự sinh rồi. Thời gian này cậu rất an phận, dạo này cũng không hiếu động như trước nữa, chỉ có lúc ở cạnh Chung Hạo mới ồn ào thôi.

Tóc cậu mới bị hần xoa loạn lên, nhưng lộn xộn nhìn cũng rất đẹp, cậu mặc đồ ở nhà, chỉ mặc áo cánh không mặc quần. Cậu sờ trên dưới một lát, túm áo Chung Hạo lo lắng nói: “Sao anh không nói hôm nay bác trai muốn tới hả! Em em em... Nhìn thế này có lỗi thôi lắm không???”

Chung Hạo giống như động viên mà vuốt tóc cậu, bắt cậu ngồi yên một chỗ còn hần thì ra gặp bố mình.

Hai bố con nhà họ Chung đụng mặt nhau ở cửa phòng Hề Điền.

Chung Hạo độ sức với cha hần, đầu tiên là mời ông xuống lầu uống trà, nói chuyện tào lao nửa ngày, sau đó lại lôi ông đi xem một gốc hoa quý mới được mang tới. Chung lão gia tức đến nỗi lấy gậy gõ hần: “Bố tới là muốn nhìn cô vợ bé nhỏ của mày kia!”

“...” Chung Hạo lạnh nhạt nói, “Cậu ấy sợ người lạ.”

“Trước sau gì chả là con dâu bố, trong bụng lại đang có cháu gái cục vàng của bố đây, có gì mà phải sợ?”

“Cậu ấy đang ngủ trưa, không nên đánh thức đâu.”

“Trời này cũng sắp tối rồi, còn ngủ trưa gì nữa!?” Chung lão gia thổi râu trừng mắt, “Làm gì có đứa con nào như mày hả, qua loa với bố thế à!”

Chung lão gia không thềm nói chuyện với hần, tự đi lên lầu. Chiến trường của hai người lại quay về nơi bắt đầu, đứng ở cửa phòng Hề Điền giằng co, Chung lão gia gõ gậy bùm bụp trên mặt đất, qua lại vài câu vẫn không nhịn được mà mắng hần: “Có phải mày làm chuyện xấu gì không hả, để bố nhìn một cái thì sao?”

Chung Hạo im lặng một chút, đành nói: “Nếu như bố không ngại việc cậu ấy và những cô gái bình thường không giống nhau lắm.”

Cha hần già rồi lại giả tính trẻ con, thở phì phò cướp lời nói: “Vậy chắc mày cũng không thể mang về nhà một quái vật chứ hả... Hoặc nếu như là quái vật thật thì cũng phải để bố nhìn một cái!”

Hề Điền lúc này đang dán tai lên cửa nghe trộm.

Lúc trước Chung Hạo nói cha hắn đã biết sự tồn tại của cậu, Hề Điền cứ cho rằng tiên sinh đã nói hết thấy với người nhà rồi chứ, bây giờ nghe trộm mới mơ hồ hiểu, thì ra Chung lão gia còn chưa biết cậu là con trai.

Hề Điền vốn đã hết sức căng thẳng, hiện tại biến thành một trăm phần trăm căng thẳng, tai cậu dán lên cửa, lo lắng đề phòng, giọng điệu của Chung lão gia càng ngày càng kịch liệt, cậu nghe thấy cũng hãi hùng khiếp vía, lúc nghe thấy hai chữ “quái vật”, tự động nghĩ về mình. Cậu mím môi lùi về sau hai bước nghĩ cách đối phó, giờ mới nhớ ra cậu có thể đi thay đồ nữ, vội vàng chạy về phía tủ quần áo, hoảng loạn đến độ không nhớ ra phải chú ý nhìn đường, nên không cẩn thận đã bị ghế nhỏ ngáng chân.

Trong phòng truyền ra một tiếng thét kinh hãi, Chung Hạo lập tức ngừng nói, ngừng thở. Trong phòng lẫn ngoài cửa đều yên tĩnh lại, tiếng Hề Điền sợ hãi gấp gấp vang lên, hình như còn khóc nức nở: “Tiên sinh... Tiên sinh, em đau bụng quá!!!”

28. Chương 28

Edit by: Linh

Chung Hạo lập tức không để ý tới cha hắn nữa, xông tới vịn mạnh tay cầm, cửa không khóa, hắn hùng hổ như mãnh thú đẩy mạnh cửa. Cánh cửa văng ra đập mạnh lên tường, phát ra tiếng “uỳnh uỳnh” đinh tai nhức óc, bản lề bị đập mạnh đến nỗi muốn lỏng ra, nhưng mà chẳng ai để ý đến nó.

Mặt Hề Điền trắng bệch, trên trán vã mồ hôi, vụng về ngã trên mặt đất, tay che trên bụng. Một cái ghế nhỏ đổ ngay cạnh cậu, Chung Hạo liền ôm cậu lên lao nhanh xuống lầu.

Đám người hầu chuẩn bị cực nhanh, không tới mấy phút đã mang xe tới, dì quản gia cầm khăn ướt ấm lau mồ hôi cho Hề Điền. Chung Hạo bế cậu vào xe, để nửa người trên của cậu dựa vào mình, không ngừng hỏi cậu: “Đừng lo, bên bệnh viện đã có chuẩn bị... Đau lắm hả? Có bị ngã đau chỗ nào nữa không?”

Cơ thể Hề Điền rất lạnh, đau đến cả người run rẩy, mím chặt môi, hai mắt sưng mù mông lung. Cậu cố gắng kìm nén không kêu ra tiếng, yếu ớt lắc đầu, nhưng phản ứng cơ thể lại hoàn toàn bán đứng cậu. Chung Hạo đau lòng, lấy áo khoác của mình đắp lên, hết vuốt tóc rồi lại hôn trán cậu.

Chung lão gia lúc đầu đứng im một chỗ, khi xe chuẩn bị lăn bánh mới vội vàng chống gậy chạy sang. Ông ngồi vào chỗ kế bên tài xế, tay chân luống cuống mà quay đầu lại, hỏi: “Này, đây là...”

“Không cẩn thận ngã một cái, chắc là sắp sinh, ” Chung Hạo cũng không thèm nhìn ông, lại động viên Hề Điền, “Đau thì đừng nhịn, ngoan, kêu ra.”

Chung lão gia nhìn chăm chú rất lâu mới khó tin nói: “Này, đây không phải là đứa bé trai hả...”

Ngực bằng phẳng, còn có cả bầu kết, tuy rằng khuôn mặt khá nữ tính, nhưng không nhìn quần áo thì cũng không khó nhận ra đây là con trai. Hề Điền hít một hơi, dúi đầu vào ngực Chung Hạo, tay nắm quá chặt, Chung Hạo nhắm mắt lại, nói: “Cho nên con mới không muốn để bố thấy cậu ấy.”

Trong xe yên tĩnh lại, chỉ có tiếng động cơ vang lên. Tài xế biết đang rất khẩn cấp, cũng không nhiều lời, chỉ một hơi tăng tốc theo hướng bệnh viện quen thuộc kia mà chạy.

Đỉnh đầu Hề Điền cọ cọ lên ngực hắn, tiếng hít thở càng lúc càng lớn, đầu ngón chân trắng noãn đập lên lưng ghế, dùng sức hết cỡ mà cuộn mình. Chung lão gia khiếp sợ nhìn hồi lâu, tuy rằng Hề Điền liều mạng nhịn xuống nhưng vẻ mặt vẫn cứ vô cùng khổ sở, ông nhìn cũng không đành lòng, cuối cùng vẫn đem khăn ướt vừa này ông cầm từ chỗ quản gia đưa sang: “Con... con lau cho cậu ấy một chút đi.”

Chung Hạo cầm lấy, giúp Hề Điền lau sạch mồ hôi trên trán. Lo lắng của Hề Điền hơi buông lỏng một chút, lúc này mới thả sức, chui vào ngực hắn, bị đau đón hành hạ thấp giọng khóc lên.

Đây là lúc cậu bất lực nhất, tái nhợt yếu đuối, lực phủ ngũ tạng không biết bị một luồng sức mạnh từ đâu đến nắm chặt rồi xoay vặn thành một đồng, đặc biệt là bụng, chỗ đó vô cùng đau. Hề Điền khóc, nước mắt rơi không ngừng được, từng giọt lớn thì nhau tuôn ra, dính ướt ngực áo Chung Hạo.

“Tiên sinh... Tiên sinh, đau quá...” Cậu vừa khóc vừa rên rỉ, mồ hôi không dứt, tóc dính hết lên trán lên mặt, cả khuôn mặt vô cùng chật vật. Chung Hạo đau lòng không thôi, nhưng cũng không thể chịu đau thay cho cậu, chỉ có thể không ngừng an ủi sắp đến rồi, qua gương chiếu hậu trong xe cho tài xế một ánh mắt muốn hắt lái nhanh một chút.

Không lâu sau, Hề Điền đã đau đến sắp mất lý trí, khóc đến nỗi thở không ra hơi. Cậu rên rỉ nói đau, thần trí không rõ nói mình rất sợ, quần áo ướt đầm mồ hôi, rõ ràng không chảy máu, mà nhìn cậu tựa hồ so với bị người ta lấy dao lăm trì còn khó chịu hơn. Chung Hạo cầm tay cậu, cậu theo bản năng nắm chặt lại, móng tay không kìm nổi mà bấm lên mu bàn tay Chung Hạo rớm máu.

Đường từ nhà đến bệnh viện cứ như còn xa hơn tới chân trời góc biển. Chung Hạo đã cho người liên lạc, bác sĩ y tá dồn dập chuẩn bị, vừa vào đến cửa, lập tức đã có cánh chờ.

Mãi đến lúc Hề Điền được tiêm thuốc tê mới thấy đỡ đau. Mặt cậu vì đau mà tái nhợt, khóc nhiều, hai mắt đã sưng tấy hết, vừa sợ vừa ỷ lại mà nghiêng đầu, muốn tìm khuôn mặt Chung Hạo an ủi mình.

Từ trước đã xác định sẽ sinh mổ, tuy rằng có bất ngờ nhưng may là mọi thứ đã có kế hoạch đầy đủ. Thai ba mươi bảy tuần được coi là đủ tháng, được xếp vào thời gian sinh nở an toàn, sau khi bác sĩ làm một vài kiểm tra, xác định thời gian thích hợp, đẩy mạnh cửa phòng mổ, Chung Hạo cũng cùng đi vào theo.

Chung lão gia hoàn toàn bị vút ở một bên, cũng không chen lời vào, một đường nhìn con trai kiên cường chống đỡ, cố gắng tỉnh táo đưa con dâu làm mọi kiểm tra, cuối cùng lúc đèn phòng sinh sáng lên, ông mới ở bên ngoài thoát lực mà ngồi xuống. Trán ông lấm tấm mồ hôi, cảm giác kinh ngạc vẫn chưa lui bớt, chỉ có điều so với đáng vẻ đau đớn mà con dâu bất ngờ gặp phải, thì cái sự kinh ngạc của ông thật ra cũng chẳng đáng là gì.

Đèn trong phòng mổ rất sáng, sau khi Hề Điền được làm xong gây mê, ý thức bắt đầu không tỉnh táo. Chung Hạo được bác sĩ cho phép ngồi ở bên trái, nắm chặt bàn tay lạnh lẽo của cậu.

Các bác sĩ bắt đầu đầu vào đẩy bận rộn, theo quy trình mổ bụng cậu, Hề Điền chỉ mơ hồ có chút cảm giác, Chung Hạo chỉ liếc mắt đã không dám nhìn lại lần nữa.

Quá trình mổ đối Hề Điền mà nói thì không dài cũng chẳng ngắn, toàn bộ quá trình cậu luôn mơ màng không rõ. Cậu vẫn hơi tỉnh táo, có thể cảm giác được người ta làm gì mình, nhưng lại không rõ họ chính xác là làm gì nữa. Đau đớn nửa giờ trước còn là bóng ma trong lòng cậu, so sánh với tình trạng lúc này, cậu không khỏi sợ hãi, chân tay run lên, cả người lạnh toát.

Nhưng lại có một cảm giác quen thuộc, một bàn tay rộng lớn đôn hậu nắm lấy tay trái của cậu, nắm trọn tay cậu vào trong, cứ như chỉ cần qua cái nắm tay ấy có thể truyền cho cậu nguồn ấm áp không dứt. Hề Điền nỗ lực mở mắt nghiêng đầu về phía đó, vừa mơ màng nhìn thấy Chung Hạo cậu lập tức cảm thấy oan ức.

Chung Hạo nhìn rõ khẩu hình của cậu, Tiên sinh, em sợ. Hắn hôn một cái lên tay Hề Điền, trong lòng có vô hạn đau lòng lại có vô hạn ôn nhu, chỉ muốn trao toàn bộ cho người trước mắt, muốn tất cả đều hóa thành sức mạnh chống đỡ cho cậu. Chung Hạo không gây phiền cho bác sĩ, lại gần một chút, dịu giọng nói với cậu: “Tin tưởng tôi, không phải sợ.”

Cũng may trời cao phù hộ, mặc dù bắt đầu nguy hiểm, nhưng về sau cũng được bình an. Hơn nửa giờ sau, trong phòng mổ cất lên tiếng khóc vang dội, đứa bé được cắt dây rốn, chính thức rời khỏi nơi đã nuôi lớn nó chín tháng trời.

Y tá ôm em bé đi lau người, Chung Hạo không muốn rời xa Hề Điền, mãi đến lúc nhìn cậu được khâu xong mới thở phào một hơi.

Hề Điền yếu ớt lên tiếng: “Tiên sinh...” Cậu lấy ngón út ngoắc ngoắc tay Chung Hạo, “Bảo bảo thế nào rồi?”

Trước khi con ra đời, Chung Hạo lúc nào cũng tâm tâm niệm niệm, sau khi nó ra ngoài rồi lại chỉ liếc mắt một cái, dừng vài giây mới nhớ ra, quay đầu tìm con. Chung lão gia đi vào phòng mổ, lườm hằm một cái, giả vờ thận trọng ho khan, trả lời: “Nó khỏe lắm, yên tâm đi.”

Bảo bảo nặng sáu cân (3kg), sau khi làm xong kiểm tra và được mặc tã vào thì đúng là một cô bé khỏe mạnh xinh xắn. Hề Điền khâu vá xong xuôi mới gặp được cô nhóc, cô bé nằm trong tã lót, chỉ lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn, không có nhiều nếp nhăn giống như các bé sơ sinh khác, ngũ quan rõ ràng, đôi mắt và chiếc mũi nhìn rất giống cậu, miệng thì lại giống Chung Hạo, thật mỏng, khuôn môi rất dễ nhìn.

Hề Điền đột nhiên có cảm giác rất mới mẻ, nghiêm túc suy nghĩ. Chung Hạo cứng đờ đứng bế con, chẳng biết làm thế nào cả, chỉ có thể cố gắng điều chỉnh thành tư thế bình thường, cố gắng để Hề Điền dễ nhìn con.

Đây là con gái của cậu và tiên sinh, mang theo bao chờ mong và chờ đợi, được bao người bảo vệ mới được sinh ra. Đôi mắt của cô bé mê mang mở to, đôi môi nho nhỏ phần nộn khê nhếch, “a a” chảy nước miếng.

Hề Điền đã kiệt sức, duỗi ngón tay mềm nhũn chọt chọt vào khuôn mặt nhỏ bé, lại sờ được nước miếng của con. Dinh dính, ẩm ướt, cậu lại sờ thêm mấy cái mới ghét bỏ mà thu tay về, ngẩng đầu nói với Chung Hạo: “Bảo bảo thật ngốc!”

Ngoài miệng nói ngốc, nhưng nụ cười và niềm yêu thích trên mặt làm thế nào cũng không giấu được.

Ánh mắt Chung Hạo dịu dàng, cúi đầu, hôn lên mặt hai bảo bối của mình-mỗi người một cái.

Cô bé được đặt tên là Hề Vọng, phát âm giống với “Hi vọng”, ngụ ý của tốt đẹp. Chung Hạo thương Hề Điền khổ cực, lại nhớ tới nhà mẹ nuôi chỉ còn có mình cậu, nên hằm để con gái theo họ cậu.

Chung lão gia chấp nhận sự thật nhanh ngoài ý muốn, lúc mới gặp Hề Điền có hơi không dễ chịu, nhưng cơ mà bây giờ được ôm cháu gái thì rất là thích. Chỉ có điều tư tưởng của ông vẫn khó tránh khỏi truyền thống, đối với chuyện cháu gái theo họ ai khá là bất mãn, kháng nghị với con trai nửa ngày, cuối cùng bị Chung Hạo qua loa trả lời, nói bao giờ sinh đứa thứ hai thì cho nó theo họ Chung. Bây giờ Hề Điền đã bị hằm nắm trong lòng bàn tay, không thể chạy mất.

Chung lão gia vẫn không mấy vui vẻ, quay sang oán giận với Chung Dịch vừa mới vội vàng chạy tới bệnh viện, lại không rời mắt khỏi cháu gái, chụp mấy tấm ảnh, show off ngay cho bà vợ nhà mình còn chưa biết gì, hầy còn đang mãi mê leo núi ở bên kia bờ đại dương.

Hề Điền bưng ly nước uống từng ngụm nhỏ, uống xong lại liếm môi, nhìn Chung lão gia đứng gần đấy, không tin nổi mà nhỏ giọng hỏi Chung Hạo: “Cho bảo bảo theo họ em thật hả?”

Chung Hạo nói: “Họ của em nghe rất êm tai.”

“Họ của tiên sinh cũng rất dễ nghe mà”, Hề Điền cười rộ lên, rất hạnh phúc sờ hai má hằm, “Tuy rằng theo họ của ai họ cũng không quan trọng... Nhưng mà em vẫn rất cảm động!”

Đứa bé thứ hai chỉ là hằm trả lời chống đối cha thôi, Chung Hạo cũng không nói lại với Hề Điền. Có muốn đứa nữa hay không thì để sau nói tiếp đi, còn trước mắt đang không quá muốn...

Mang thai là một quá trình dài cần nhiều kiên nhẫn, sinh con cũng rất đau đớn, Hề Điền còn nhỏ, cần được vui vẻ như các bạn cùng tuổi, nên vô tư mà sống thì mới tốt.

Muốn hằm lại một lần nữa nhìn Hề Điền chịu đau đến mức phải khóc lớn, hằm không nỡ.

Hằm nhìn chăm chú Hề Điền, rồi ôm cậu vào lòng. Thừa dịp cha hằm và em họ đang chơi với con gái, hai người nhìn nhau, ngầm hiểu ý, mười ngón đan chặt, ở trong góc phòng bệnh này lén lút trao một nụ hôn triển miên.

Chung Dịch đang chơi với cháu gái bên này, vô tình ngẩng đầu, liếc mắt qua cửa kính phản quang, đập vào mắt gã một cảnh rất là đau mắt hột. Gã vội vàng cúi đầu, trong nháy mắt liên tưởng đến cảnh ngộ bị thâm gân đây của mình, hằm không thể quỳ xuống đất cào đầu, trong lòng tràn đầy “Một nhà mấy người chỉ có mình tôi là chó độc thân”, thở vắn than dài, đành quay lại mượn ánh mắt thuần khiết của bảo bảo để quên đi cảm giác đau thương trong lòng.

29. Chương 29: Kết Thúc

Đợi đến khi Hề Điền có thể đi lại bình thường thì mẹ chồng cậu cũng từ nước ngoài trở về.

Bà so ra còn cao hơn chồng mình một chút, tính cách cũng rất phóng khoáng, tuy rằng đã năm mươi nhưng thân thể vô cùng khỏe mạnh. Bà quanh năm du lịch ở các nơi trên thế giới, kiến thức rộng rãi, đối với việc có chàng dâu còn chấp nhận nhanh hơn lão chồng nhà mình nhiều.

Trở về một cái, bà lập tức bám theo con trai dạy dỗ nửa ngày, chuyện lớn như vậy mà dám giấu bà quá lâu, để cho bà thua lão già đáng chết kia một chút. Chung lão gia ở ngay bên cạnh cầm bình sữa ôm cháu gái, đặc ý không chịu được, cúi đầu nói với Tiểu Hề Vọng: “Tiểu Vọng ơi, nhớ rõ nha, đây là bà già hung ác đó, ông cháu mình tuyệt đối không thèm để ý đến bà ấy nhé!”

Bà quay đầu sang, trừng mắt dựng thẳng lông mày. Hai vợ chồng già hơn nửa năm không gặp, vừa thấy mặt đã giương cung bạt kiếm rùm beng.

Hề Điền đứng một bên, cũng không biết làm thế nào, khuyên người này không phải, kéo người kia cũng không xong, chẳng biết làm sao. Chung Hạo nhìn mãi thành quen, ôm con gái khỏi ma trảo của bọn họ, quàng vai Hề Điền: “Chúng mình đi dạo đi.”

Quá trình khôi phục thân thể của Hề Điền không nhanh không chậm, chỉ có điều thỉnh thoảng sẽ nhớ không rõ việc này việc kia, cũng thường xuyên nhìn Chung Hạo ngăn người. Cũng may qua một thời gian, phần lớn đều được cải thiện, không để lại quá nhiều di chứng.

Chung Hạo một tay ôm con, tay kia dắt Hề Điền, đi trong vườn hoa một lát đã nhận ra Hề Điền lại dần dần nhìn mình chăm chăm.

Hắn dừng lại: “Nhìn tôi làm gì?”

Sau khi Hề Điền sinh con, bụng cũng nhỏ lại, không xuất hiện tình trạng xổ bụng như những người phụ nữ sau sinh khác, trái lại càng thêm gầy gò. Cậu thấp hơn Chung Hạo một cái đầu, lúc muốn nhìn hắn chỉ có thể ngẩng đầu lên, hàng lông mi như chiếc quạt nhỏ phe phẩy, bỗng nhiên chủ động dựa vào ngực Chung Hạo.

“Tiên sinh thế này rất rất đẹp trai”, cậu cười, “Thật sự là một người cha rất đáng để tin tưởng.”

Chung Hạo vẫn nắm tay cậu, nhớ tới chuyện lúc trước, cường điệu nói: “Là cha của Tiểu Vọng.”

“Là tiên sinh của em.” Hề Điền tự giác bổ sung, nhón chân lên hôn nhẹ cằm của hắn.

Chung Hạo chuyển qua ôm eo cậu, không dám ôm chặt, chỉ sợ không cẩn thận sẽ làm đau Hề Điền, nhẹ nhàng sở soạn: “Nơi này không đầy này, ôm có chút không quen.”

Mắt Hề Điền rất đẹp, lại linh hoạt, đuôi mắt hơi nhếch lên, lúc cười sẽ hơi nheo lại, giống như ánh mặt trời đọng lại cùng ánh nước khe lưu chuyển. Cậu nhẹ nhàng nở nụ cười, rất vui vẻ mà nhận lấy con gái, ôm vào lòng, còn mình thì hoàn toàn dựa vào ngực Chung Hạo.

Ngón tay cậu chọt chọt lên khuôn mặt mềm mại của con bé, Hề Điền không nhìn tiên sinh nhà mình, chỉ nói: “Tiên sinh.”

“Đến cái kia... Vào lúc ấy, ” Hề Điền dịu dàng nói, “Chờ em béo lên một chút nha... Khi đó tiên sinh sẽ cảm thấy, vẫn là như vậy thì tốt hơn.”

Tính cách tên nhóc này chột đến chột đi, có mấy lời nói căn bản không bao giờ e lệ. Nửa phút sau Chung Hạo mới hiểu được ý của cậu, lập tức rợn hết cả lòng mà lại không làm được gì, chỉ có thể đưa tay ra bóp mũi, xoa vành tai cậu, sắp xếp ngôn ngữ mãi, học theo Hề Điền, trích lời của một anh tổng tài bá đạo nào đó, nói: “Tiểu yêu quái cậu dẫn người.”

Hề Điền cười đến run hết cả vai: “Tiên sinh, phải nói là tiểu yêu tinh chứ!”

Bốn tháng sau, tổng tài bá đạo cùng tiểu yêu quái tiến hành một cuộc thăm dò khảo sát trên giường.

Lần thăm dò này hẳn dùng tất cả nghiêm túc làm chuẩn bị, Chung Hạo định là sẽ tận lực ôn nhu, tận lực làm cho cậu cảm thấy thoải mái, cho nên quá trình chuẩn bị rất phức tạp và dài dòng. Hề Điền nhin không được cười ra tiếng, nói hẳn cứ như nhà lão thành cách mạng, vào lúc này mà vợ mình còn cười được, thật sự rất là phá hủy bầu không khí, Chung Hạo then quá hóa giận, sờ lên eo Hề Điền, không thêm dụ dằng nữa mà tiến vào.

Mấy phút sau Hề Điền đã nói không ra lời, nửa giờ sau bắt đầu xin tha, sau một giờ cậu khóc sụt sùi, toàn thân mềm nhũn không xương, thút thút nói em không dám nữa, cầu tiên sinh tha cho em. Chung Hạo nhéo vòng eo nhỏ mềm như cành liễu của cậu, trên làn da trắng như tuyết lắm mồ hôi bị bàn tay hắn nắm ra dấu hồng hồng, hẳn hạ người xuống, liếm mồ hôi trên gáy, từ sau lưng mạnh mẽ đâm đến nơi sâu nhất, căn bản không thèm nghe lời cậu.

Từ đó về sau Hề Điền không dám hoài nghi quyền uy của tiên sinh nữa, mỗi lần lên giường đều ngoan ngoãn, nghe lời, chỉ sợ lại bị làm đến khóc không ra tiếng.

Tiểu Hề Vọng nằm trong nôi em bé, thật sự là một cô bé rất ngoan, chỉ cần có người nói chuyện cùng thì sẽ không khóc, chỉ cần đưa cho bình sữa hoặc đồ chơi thì có thể tự mình chơi vui vẻ, cô bé còn biết vung vẩy tay nhỏ muốn túm ống quần người khác, cố gắng ngẩng đầu cầu được hôn một cái.

Khái niệm đầu tiên trong đời của tiểu công chúa là “Ba”, khái niệm thứ hai là “lớn” và “nhỏ”.

Người mà hay làm mình cười khúc khích hoặc a a la hoảng lên là ba nhỏ, còn người hay nghiêm mặt, thế nhưng khi nhìn thấy nhóc sẽ luôn cười là ba lớn. Ba lớn có một vòng tay rất lớn, có thể ôm cả ba nhỏ và nhóc vào trong lồng ngực, đặc biệt lợi hại, khiến người khác sùng bái không thôi.

Sau đó cô bé từ từ học được gọi ông nội bà nội, chú nhỏ và dì. Ông nội bà nội suốt ngày cãi lộn, chú nhỏ tuần tú nhưng rất là ngốc, các dì sẽ chăm sóc mình, giúp mình thay bỉm mặc váy nhỏ, mỗi dì đều có rất nhiều tài lẻ.

Khi Tiểu Hề Vọng được tuổi rưỡi, Hề Điền đi thi đại học, còn thi đậu nữa. Trường đó có điểm chuẩn rất cao, Hề Điền dương dương đắc ý giờ tờ giấy báo nhập học với tiên sinh nhà mình, nói: “Em nói rồi là em rất có khả năng, tiên sinh anh còn không tin!”

Khi Hề Điền mới tốt nghiệp cấp ba, chỉ có một thân một mình mà đã phải gánh khoản tiền chữa bệnh cho mẹ, lúc đó không để ý nhưng giờ quay đầu lại mới nhận ra, thì ra cậu đã kiên cường hơn những bạn cùng tuổi nhiều lắm.

Chung Hạo tin, Chung Dịch lại bị đả kích nặng nề, càng không ngóc đầu lên nổi.

Thời gian cứ bình yên trôi qua, Hề Vọng đã đi lớp mầm non, Hề Điền lên năm hai, cuối cùng trong nước cũng thông qua luật kết hôn đồng tính.

Lúc nghe được tin này thì cậu đang đi học vào một chiều thứ sáu. Hề Điền sững sốt rất lâu, đợi đến hết giờ học, thu dọn xong sách bút đi ra cửa cậu mới có phản ứng. Bạn học còn đang cười nói, quay đầu lại hỏi cậu buổi tối có đi chơi không, Hề Điền nhảy dựng lên, lấp ba lấp bắp nói: “Không không không, tớ đột nhiên có việc tớ đi trước nhé!” Sau đó liều mạng chạy ra ngoài.

Hơn ba tiếng sau cậu mới về đến nhà, thần thần bí bí, lén lén lút lút, vừa qua cửa lớn đã bị Chung Hạo tóm lại.

Cả nhà đều đang chờ cậu về ăn cơm, Hề Vọng mút ngón tay, ầm ục ngóng trông mà hỏi “Sao ba nhỏ lâu về vậy nha”, gọi điện cho cậu thì không liên lạc được. Chung Hạo đành cho con gái ăn trước, còn hẳn thì ra cửa chờ người.

Gió đêm man mát, bóng đêm bao phủ trên nền trời, dần dần có ánh sao lấp lánh. Cạnh cổng có một chiếc đèn phát ra ánh sáng trắng, cứ như một vầng trăng nhỏ chiếu sáng hết xung quanh.

Hề Điền bị hắn bắt được, lập tức thẳng lưng, khuôn mặt nhỏ đỏ chót, sốt sắng mà nháy mắt, cậu đeo ba lô, hai tay giấu ở sau lưng.

Chung Hạo nheo mắt lại: “Em đang giấu cái gì?”

Hề Điền giả vờ đứng đần ho khan, vừa mở miệng liền nói lấp: “Anh anh anh... Anh trước tiên nhắm mắt vào đã!”

Chung Hạo ghé sát lại, đối mặt với cậu.

Mặt Hề Điền chậm rãi đỏ lên, không cần biết đã thân mật với Chung Hạo bao lần, nhưng lần nào tim cũng đập rộn ràng như ngày đầu tiên. Cậu đưa tay qua, che mắt Chung Hạo, vừa như làm nũng vừa như tức giận nói: “Nhắm lại đi mà, một chút thôi là được rồi!”

Vốn định sẽ tìm một thời điểm lãng mạn, nhưng bây giờ cậu đã chẳng kịp đợi nữa.

Cảm nhận được lòng mi đối phương đảo qua lòng bàn tay mình, hắn đã nghe lời mà nhắm mắt lại, Hề Điền mới hít một hơi thật mạnh, nâng tay Chung Hạo lên.

Một vật kim loại nho nhỏ hình tròn được lồng vào ngón áp út, chậm chậm được đẩy vào, nhưng đốt ngón tay hắn lại hơi thô nên khó đẩy qua, Hề Điền thở gấp, sốt ruột mà đẩy mạnh một cái, lúc này cậu đang rất bối rối.

Chung Hạo nhếch miệng lên, không mở mắt, chỉ dịu giọng hỏi: “Làm gì vậy?”

Hắn cảm giác được Hề Điền đến gần, hai tay đặt trên vai hắn, cả khuôn mặt cũng sát lại, hơi thở nóng rực phả vào mặt mình.

“Tiên sinh, ” Hề Điền hôn lên môi hắn, giống như đang thẹn thùng, âm thanh ngọt đến không chịu được, “Em đến nộp tài sản vào nhà mình.”

Thế là HOÀN.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ta-cho-nguoi-xem-mot-bao-boi>